

Chương 256

Bữa Bãi Một Hồi

Hoàng lão cha liền hỏi Phùng Trường Thuận.

Phùng Trường Thuận thấy bộ dáng hần rất muốn đi, nên nói: “Chúng ta cũng không hiểu, đều nghe Nguyên Nhi an bài đi.”

Hoàng lão cha hết sức hài lòng, để cho Hoàng Nguyên an bài.

Tả Hư Cực cười nói với Hoàng Nguyên: “Hiền đệ, Hoàng gia gia bọn họ khó có cơ hội đến phủ thành, hôm nay để vì huynh làm chủ có được không? Coi như là tận tình địa chủ. Lại nói, ít ngày nữa người về quê hương, huynh cũng nên làm tiệc đưa tiễn người.”

Hoàng Nguyên chối từ.

Hần nói: “Tiệc đưa tiễn để ngày khác đi. Tả huynh đừng trách tiểu đệ không cho mặt mũi, chỉ là tổ phụ bọn họ sinh tại sơn dã, quen tùy ý, cùng Tả huynh và Tả cô nương một bàn ăn cơm, sợ là sẽ không tự tại, nếu đường đột thất lễ thì rất bất tiện. Kính xin Tả huynh tự tiện, đừng khách khí. Tiểu đệ thay mặt tổ phụ và ông ngoại cảm ơn!”

Nói xong khom người vái chào.

Đỗ Quyên cảnh giác hần, bởi vậy hần cự tuyệt thẳng.

Tả Lao Yên nghe lời Đỗ Quyên nói liền khó chịu, nghe thêm lời của Hoàng Nguyên, lòng tràn đầy chua xót, tan nát cõi lòng đưa mắt nhìn hần.

Hần đang thức tỉnh nàng sao?

Tuy Hoàng Nguyên và Tả Hư Cực đang đối diện nói chuyện, vẫn rõ ràng cảm giác được ánh mắt ai oán của nàng phóng tới, như bị lửa thiên than chích, không dám ghé mắt quay đầu.

Đỗ Quyên áy náy cười nói với Tả Lao Yên: “Tả cô nương, Tả thiếu gia, thật là xin lỗi. Gia gia bọn họ sống mấy chục năm, vẫn là lần đầu đến phủ thành, gặp người khó tránh khỏi câu nệ. Hai vị xuất thân đại gia, nói vậy sẽ không cười bọn họ hẹp hòi.”

Tả Lao Yên vội nói: “Hoàng cô nương nói đi đâu rồi, Lao Yên sao lại nông cạn như thế!”

Tả Hư Cực cũng cười nói: “Hoàng cô nương nói, tại hạ không dám: Hoàng gia gia bọn họ có thể 'Chất thẳng văn', ta lại không thể 'Văn thẳng chất', bằng không lại là làm khó quân tử!”

Nói xong, mấy người đều cười, xóa tan chút xấu hổ.

Hoàng Ly cảm thấy tiếc hận không thôi.

Ngày thường khôn khéo lanh lợi, nàng hoàn toàn không rõ tình thế trước mắt, chỉ nghĩ: Tâm tử tử tốt như vậy, lại là con gái tuần phủ, vì sao không đi lại với Tâm gia nhiều một chút? Có nhiều bạn bè có quyền thế, đối với ca ca cũng có lợi hơn, không phải sao?

Nhưng ca ca tử tử đều quyết định như thế, trong đó chắc chắn có lý do nàng không biết, nàng rất có ánh mắt không chen vào nói.

“Nếu như thế, Lao Yên cùng huynh đi trước một bước.”

Nhàn thoại vài câu, Tâm Lao Yên chủ động cáo từ.

Nàng hướng về phía Hoàng Nguyên và Đỗ Quyên chính đón trang phục thi lễ, cũng thật nhanh liếc mắt nhìn Hoàng Nguyên.

Hai mắt chạm vào nhau, Hoàng Nguyên giật mình, vội vàng buông mi.

Tâm Lao Yên mỉm cười, rồi cùng đường huynh đi về phía đám người Hoàng lão cha cung kính nói lời từ biệt.

Sau đó, Hoàng Nguyên và Đỗ Quyên đưa hai người ra đình.

Nhìn giai nhân dưới bóng hoa phiêu dật đi xa, Hoàng Nguyên nhẹ nhàng thở ra.

Đúng lúc này, Tâm Lao Yên quay đầu lại nhìn, đáy mắt đầy hàm ý khó hiểu.

Hoàng Nguyên không đành lòng, áy náy mỉm cười với nàng, lại nghe Đỗ Quyên ở bên cạnh nói: “Luyện tiếc sao? Hay là ta gọi bọn họ trở lại, chúng ta cùng đi ăn cơm?”

Hoàng Nguyên giật mình, vội quay đầu kéo nàng, nói: “Nói bậy cái gì! Chúng ta cũng thu thập đi thôi. Trên người người còn có bao nhiêu bạc? Tiền ta mang theo đều dùng hết rồi. Lâm Giang Lâu không rẻ đâu.”

Hắn sợ đến lúc tính tiền sẽ khó xử, cho nên hỏi trước.

Đỗ Quyên chợt nổi tính bướng bỉnh lên, cả kinh kêu lên: “Ai nha! Trên người ta chỉ còn 500 văn. Ta vốn không mang bao nhiêu. Ta sợ tiêu nhiều tiền nên dứt khoát không mang. Mang ít tiền, xài hết rồi thì không mua sắm nữa, cũng coi như xong; Nếu mang nhiều sẽ khó nhin, nhìn thấy cái gì đều muốn mua.”

Hoàng Nguyên nghe xong ghen hống nhìn trân trối, không biết nói như thế nào mới tốt.

Hắn đưa ánh mắt về phía Nhậm Tam Hòa, cười làm lành nói: “Tiểu dưỡng có mang theo không? Nếu có, cho cháu mượn trước, trở về sẽ trả lại cho tiểu dưỡng.”

Nhậm Tam Hòa nghiêm trang lắc đầu, nói: “Không có! Có ta cũng không cho mượn.”

Hoàng Nguyên há mồm, cảm thấy không giống cách làm người của hắn.

Nhậm Tam Hòa ôm ngực, ung dung nói: “Việc này nên do ngươi lo, sao lại không chu toàn như thế?” Nói xong, ánh mắt dời xuống, nhìn vào cái ngọc bội đeo bên người hắn, “Không phải là còn có khối ngọc bội sao? Hoàng gia đều mặc vải thô, chỉ có ngươi cảm y hoa phục, còn mang ngọc bội, không quá thích hợp đi. Không biết, không nghĩ ngươi là con trai Hoàng gia, còn coi ngươi là chủ tử của bọn họ nữa.”

Đỗ Quyên, Hoàng Ly, Hoàng Tiểu Bảo nghe xong đều cười lăn.

Hoàng Nguyên cũng vui vẻ, hào khí vung tay lên, cười to nói: “Tiểu dưỡng nói đúng! Như lời thơ của Lý Bạch, 'Ngũ Hoa mã, thiên kim cừ, hô nhi sắp xuất hiện đôi rượu ngon, cùng nhĩ cùng tiêu Vạn Cổ Sầu.'* hưởng gì một khối ngọc bội! Hôm nay cháu liền lấy nó đi đổi một bữa ăn hiếu kính thân trưởng, huynh đệ tử muội cùng hưởng cái thiên luân chi nhạc! Trời sinh ta mới tất hữu dụng, thiên kim tan hết còn phục đến.** bạc thôi, có là gì! ! !”

*Trích từ bài thơ Mời rượu của Lý Bạch, bài dịch của Bùi Phạm Thành:

Này áo cừ, này ngựa hoa,
 Tính xem chắc cũng được ra ngàn vàng.
 Đem đi đổi lấy rượu ngon,
 Cùng nhau ta uống cho tan nghìn sầu.
 **Có tài thì sẽ được dùng,
 Ngàn vàng tiêu sạch lại cùng đầy ngay
 Nhậm Tam Hòa vỗ tay nói: “Tốt! Có khí phách!”

Hoàng lão cha thấy Nhậm Tam Hòa muốn cháu trai dùng ngọc bội đổi bữa ăn, bất mãn oán giận với Phùng Trường Thuận, nói hắn không hiểu đời, không thông cảm nhà anh rể gian nan. Nhưng Hoàng Nguyên lên tiếng nói một hồi, nào là thơ nào là chi, hò, giả, dã, hắn không dám lên tiếng nữa.

Phùng Trường Thuận cười khuyên nhủ: “Chúng ta già đi, lại không kiến thức, đều nghe Nguyên Nhi.”

Hoàng lão cha thấy bộ dáng cháu trai cao hứng, chắc đã có tính toán, nên không nhiều chuyện nữa.

Huynh muội Hoàng Tiểu Bảo và Đỗ Quyên hưng trí bùng bùng, kẻ thì tùy tiện làm bậy, bừa bãi đùa giỡn trên gheo, cười đùa hô cha gọi nương, đòi đi ăn một bữa cơm no đủ, ngay cả người thích tính kế nhất là Hoàng Ly cũng chưa nói lời mát hứng.

Vì thế Đỗ Quyên cùng Hoàng Ly đỡ Phùng thị, Hoàng Nguyên cùng Hoàng Tiểu Bảo đỡ gia gia, ông ngoại, mỗi người lên xe của mình, rời lương đình, đi Lâm Giang Lâu.

Tới nơi, Hoàng Nguyên vén vạt áo, khí thế mườì phần dẫn mọi người lên lầu hai, muốn gian nhà thất quay mặt ra sông.

Đội ngồi xuống, hấn nói với bọn người Đỗ Quyên trước: “Là như vậy, đội một hồi các người đều phải nghe ta. Lúc ta nói chuyện, các người đừng quấy rối, đừng cò kè mặc cả. Nhất là tiểu muội! Nếu là như vậy, không bằng chúng ta tìm nơi bán ngọc bội trước, lấy bạc tới dùng cơm.”

Hoàng Tiểu Bảo đầu tiên nói: “Chúng ta hết thấy đều nghe người an bài.”

Đỗ Quyên cười nói: “Chúng ta hôm nay phóng túng một hồi!”

Hoàng Ly cũng nói: “Ta sẽ không quấy rối. Nhưng ca ca, ngọc bội kia làm bằng ngọc, chỉ ăn một bữa có phải lỗ lỗ quá hay không?”

Hoàng Tiểu Bảo và Đỗ Quyên nhin không được sấp bụng cười.

Hoàng Nguyên tăng hắng một, nghiêm nét mặt nói: “Người yên tâm, xem vi huynh!”

Vì thế hấn đem kêu tiểu nhị vào, dùng ngón tay gõ lên mặt bàn nói: “Hôm nay trên người tại hạ không có đồng nào...”

Một lời chưa xong, tiểu nhị đã trừng lớn mắt, kinh ngạc nhìn hấn.

Rất nhanh, hấn cười làm lành nói: “Hoàng công tử muốn ghi sổ?”

Hấn biết Hoàng Nguyên.

Hấn đang đầy mặt tươi cười chờ Hoàng Nguyên gọi món ăn, ai ngờ mở miệng là nói không bạc.

Không bạc người đến Giang Lâu làm chi?

Đám người Đỗ Quyên thấy Hoàng Nguyên không bạc còn mang bộ dáng thẳng thắn hữu lý, đều gục xuống bàn cười, cười đến mức không kịp thở.

Nhậm Tam Hòa cũng cười tùm tùm bâng quan, xem hấn nói như thế nào.

Hoàng Nguyên không nhanh không chậm tháo ngọc bội bên hông xuống, đặt lên bàn, nói với tiểu nhị: “Đem ngọc bội đưa cho chương quỹ các người xem, rồi thay ta hỏi một tiếng: có thể dùng ngọc bội trả tiền cho bữa ăn hôm nay được không?”

Tiểu nhị thấy hấn không giống đang nói đùa, hơn nữa đánh giá Hoàng gia, đều mang bộ dáng nông dân, thậm nghĩ chắc Hoàng công tử nghèo thật. Ai, đáng thương!

Hấn liền thỉnh Hoàng Nguyên chờ một chút, rồi cầm ngọc bội đi ra ngoài.

Chờ hấn vừa đi khuất, Đỗ Quyên liền cười nói: “ Xem ra lần này, thanh danh người dùng ngọc bội làm tiền com sẽ truyền khắp.”

Hoàng Nguyên không quan tâm nói: “Truyền đi thì truyền đi. Ta không đi cướp, chẳng lẽ không gặp người được à?”

Lại nói đến tiểu nhị, rất nhanh đã trở lại.

Đi theo hấn là Tạ chương quỹ Lâm Giang Lâu, chừng ba mươi tuổi.

Tạ chương quỹ đối với Hoàng Nguyên ôm quyền cười nói: “Hoàng công tử đại giá quang lâm, không có từ xa tiếp đón!”

Hoàng Nguyên vội đứng lên hoàn lễ.

Hàn huyền vài câu, Hoàng Nguyên nhắc lại chuyện lúc nãy.

Tạ chương quỹ ha ha cười nói: “Hoàng công tử thật biết nói giỡn! Chút tiền đó cần gì tới ngọc bội chứ! Khó được lệnh tô cùng lệnh tôn, lệnh đường tới đây, hôm nay tại hạ làm ông chủ thỉnh “ một mặt đưa tay ngăn Hoàng Nguyên lại” Tại hạ biết Hoàng công tử vô công bất hưởng lộc, cũng không dám cưỡng cầu Hoàng công tử làm bằng hữu tại hạ. Nếu như thập phần bản khoản, thì cho tiểu điếm một bức tranh được chứ?”

Hoàng Nguyên cười nói: “Tạ chương quỹ nâng đỡ! Chỉ là tại hạ hôm nay hứng đã tận, không muốn vẽ tiếp. Hay là dùng ngọc bội trả tiền com đi. Chương quỹ nếu muốn tranh, chỉ cần đi Nguyên Mộng Trai, muốn mua kiểu gì thì chọn kiểu đó.”

Tạ chương quỹ cười, nói: “Nếu như thế, thì đành đắc tội. Chỉ là ngọc bội kia rất tốt, giá trị nhiều hơn một bữa com xa lắm...”

Hoàng Nguyên khoát tay nói: “Cũng không đáng giá gì. Lại nói, phàm là vật thể chấp, đều không có ấn giá gốc kết toán. Tại hạ đã dùng ngọc bội trả tiền com, đương nhiên cũng theo quy củ, thì tính hai bữa rượu và thức ăn đi. Hôm nay ăn một bữa, còn một bữa, ngày khác nhàn rồi lại mang người nhà đến ăn.”

Tạ chương quỹ cười làm lành nói: “Hoàng công tử khẳng khái như thế, tiểu nhân cung kính không bằng tuân mệnh. Không cần gọi món ăn, liền đem hết những món chiêu bài của Lâm Giang Lâu lên, thế nào?”

Hoàng Nguyên cười nói: “Đang có ý này!”

Hoàng Ly nghe được vừa kích động lại cao hứng, nhấp nhấp cái miệng nhỏ nhắn, nuốt nước miếng.

Chương quỹ vội phân phó tiểu nhị truyền lời cho phòng bếp chuẩn bị bàn tiệc, toàn bộ món ăn đặc sắc của Lâm Giang Lâu đều phải có. Tiểu nhị lĩnh mệnh xoay người đi ra ngoài.

Chương quỹ quay lại chào hỏi Hoàng gia, khách sáo một phen mới rời đi.

Rời khỏi gian nhĩ thất, hắn liền lên lầu ba, vào một gian phòng.

Trong phòng có một phòng xếp, ở giữa có màn che màu xanh, lại thêm một tầng lụa mỏng màu trắng vắt ngang. Sau màn sa mỏng, có bóng người lác lác. Sau màn trướng, Tầm Hư Cực và Tầm Lao Yên đang ngồi, Hồng Linh đang ở một bên hầu hạ dùng cơm.

Thì ra Lâm Giang Lôu là sản nghiệp Tầm gia.

Tạ chương quĩ bên ngoài trướng bái kiến thiếu gia, đem chuyện vừa rồi thuật lại một lần.

Tầm Hư Cực lắc đầu bật cười, “Hoàng Nguyên này! Làm việc thật đúng là cứng đầu.”

Lòng Tầm Lao Yên tràn đầy phức tạp, vừa quý mến Hoàng Nguyên tính vô câu nệ, phong tư tiêu sái, lại thương hại hắn gặp trắc trở: trước kia Dương gia coi như tiểu phú, hắn còn nhỏ tuổi phải bày quán bên đường bán tranh. Nay nhận tổ quy tông, với tình cảnh này phải lấy ngọc bội để trả tiền cơm.

Nàng hỏi Tạ chương quĩ: “Ngọc bội đâu?”

Tạ chương quĩ vội vàng hai tay dâng ngọc bội lên.

Hồng Linh đi ra cầm lấy, đi vào cho cô nướng.

Chương 257

Huynh Đệ Tỷ Muội Chè Chén

Tả Hư Cực phân phó Tạ chương quỹ: “Làm theo lời hấn nói đi. Ngọc bội căn bản không chỉ hai bữa rượu và thức ăn, bắt quá là cách làm việc của hấn mà thôi, không cần ngạc nhiên nói bậy bên ngoài!”

Tạ chương quỹ vội nói “Vâng”, thấy không có chuyện gì mới rời khỏi.

Chờ hấn đi xong, Tả Hư Cực nhìn đường muội (em họ) đang cúi đầu vuốt ve ngọc bội, sắc mặt phiền muộn, giận dữ nói: “Yên Nhi, sao ngươi phải khổ vậy chứ!”

Tả Lao Yên không trả lời ngay, trầm ngâm một lát mới buồn bã nói: “Vậy còn ngươi?”

Tả Hư Cực liền giật mình.

Hấn chậm rãi bung cái ly trước mặt lên, uống một ngụm rượu, mới nói: “Ta là nam tử, đến cùng vẫn khác, dùng chút tâm tư là có thể. Ngươi không có chút hy vọng nào.”

Tả Lao Yên khẽ cười một tiếng, nói: “Vậy thì không hấn! Theo ta thấy, ta ngược lại có chút hy vọng, ca ca lại đáng lo.”

Tả Hư Cực kinh ngạc nói: “Vì sao muội muội chắc chắn như vậy?”

Tả Lao Yên nhẹ giọng nói: “Tính toán của ta, không nói cũng thế, đến lúc đó tự biết; Tâm sự ca ca sao... Ai, Hoàng cô nương là người có chủ ý. Theo ta thấy, nàng không hề có tình ý với ca ca. Ý ca ca muốn thế nào? Chẳng lẽ muốn học Diêu Kim Quý?”

Tả Hư Cực nghe xong trong lòng lo lắng không thôi.

Trong gian phòng trang nhã lâu hai, đã bày đầy một bàn thức ăn.

Lâm Giang Lô xây trên đảo Giang Tâm, sát bên bờ, lấy thủy sản làm chủ. Tầu lâu không chỉ có tay nghề nấu nướng tuyệt diệu, còn được trời ưu ái: vật phẩm mới mẻ! Các ngư dân đánh cá trên sông, trực tiếp dùng thuyền đưa đến bến tầu phía sau Lâm Giang Lô, bán cho tầu lâu. Ngư dân bớt lo, Lâm Giang Lô cũng phương tiện, không cần phải môi giới mua ngoài thị trường.

Bởi vậy, Đỗ Quyên thấy đầy bàn cá, không khỏi kinh hô: “Toàn ngư yến?” (tiệc cá)

Một cái bàn tròn lớn, Hoàng lão cha và Phùng Trường Thuận ngồi ở phía trên, Hoàng Tiểu Bảo ngồi sát gia gia, theo thứ tự kế là Hoàng Nguyên, Đỗ

Quyên, Hoàng Ly, sau đó là Phùng Thị và Hoàng Lão Thực, rồi tiếp đó là Nhậm Tam Hòa và Phùng Hưng nghiệp.

Hoàng Nguyên trước nâng chén kính các vị trưởng bối.

Đội uống xong ly rượu đầu tiên, mọi người liền nâng đũa, ai nấy tự cầm đũa nhắm vào mỹ vị trước mặt. Hoàng Nguyên và Đỗ Quyên đứng dậy giúp trưởng bối gắp những món cách xa, một mặt giới thiệu; Hoàng Ly cũng bận rộn chiếu ứng cha mẹ, trên bàn hoà hợp êm thấm, vui vẻ ấm áp.

Phùng Trường Thuận nói: “Nguyên Nhi, Đỗ Quyên, các người cũng ngồi xuống ăn, không cần quản chúng ta. Chúng ta muốn ăn cái gì tự mình gắp. Vói không tới thì đứng dậy là được. Dù sao đều là người trong nhà, cũng không sợ mất mặt.”

Đám người Hoàng lão cha cũng khuyên bọn họ ngồi xuống ăn.

Vì thế Hoàng Nguyên và Đỗ Quyên ngồi xuống.

Hoàng Nguyên thấy mọi người thích món cá hấp, trong chốc lát trong đĩa chỉ còn chút thịt vụn, liền kiêm cho Đỗ Quyên, đôi với nàng mỉm cười nói: “Người ném thử. Ta ăn rồi, sẽ không ăn nữa.”

Đỗ Quyên ăn, vội gật đầu nói: “Ngon!”

Hoàng Nguyên ngay sau đó lại giúp nàng gắp một miếng 'Ngũ thải quyết ngư' (cá năm màu), vừa giải thích: “Món cá hấp bọn họ gọi là 'Tổ diện triều thiên', món 'Ngũ thải quyết ngư' là chiên sơ qua, sau đó bọn họ đặc chế thêm gia vị. Nhìn thấy có năm màu sáng lạ, nên lấy tên này.”

Đỗ Quyên bận rộn đến mức không đếm xỉa tới hẳn, ăn xong trước rồi mới cảm kích đối với hẳn nói: “Người cũng ăn đi, ta tự mình ăn là được. Người nhiệt tình như vậy, trong lòng ta băn khoăn đó, không bằng người đi giúp gia gia.”

Hoàng Nguyên lại giễu giễu nói: “Hết cách! Ta gắp cho người hai món này, là đợi người ăn xong, muốn hỏi người đó.”

Đỗ Quyên nghe xong cười, “Không thể hỏi!”

Hoàng Ly chen miệng nói: “Ca, đừng hỏi ta, ta không rảnh trả lời người.”

Rồi cúi đầu xuống hăng hái chiến đấu với cái đầu cá trong đĩa.

Bởi vì nhị tỷ tỷ nói, ăn đầu cá có thể biến thành thông minh đó!

Hoàng Nguyên nhìn tiểu muội bật cười nói: “Rõ ràng là người chê ta không để ý người!”

Mọi người nghe đều cười.

Hoàng Lão Thực và Phùng Thị thấy tỷ huynh đệ muội bọn họ như vậy, hết sức cao hứng. Bọn họ chỉ thích náo nhiệt như vậy: đám con nít ồn ào đùa giỡn tranh cãi nhưng không mất đi sự thân cận hòa thuận, thế này mới có

hương vị gia đình. Bởi vậy bọn họ vừa ăn, vừa hưng trí bừng bừng nhìn đám trẻ muồn như thế nào.

Đỗ Quyên thúc Hoàng Nguyên nói: “Hỏi mau, bằng không ta cũng không đếm xỉa tới ngươi.”

Vừa nói cửa dùng muống lớn múc 2 viên cá.

Hoàng Nguyên tăng hăng một, hỏi: “Ngươi có tâm đắc gì?”

Đỗ Quyên có ý ngơ ngác, “Có gì tâm đắc? Ăn ngon hay không cũng phải chờ ta ăn xong rồi hỏi!”

Hoàng Nguyên vội nói: “Vậy sao được! Vậy không phải là ngọc bội ta mất không?”

Đỗ Quyên dùng khăn lau chùi miệng, nói: “Chúng ta người một nhà ăn được vui vẻ như vậy, tại sao là mất không chứ? Hoàng Nguyên, không phải ngươi hối hận, đau lòng ngọc bội kia chứ?”

Hoàng Nguyên lắc đầu, nhìn chăm chăm ánh mắt của nàng, nghiêm trang nói: “Có thể làm cho trưởng bối vui vẻ, đừng nói là một khối ngọc bội, cho dù là trân bảo vô giá, cũng không có gì không sánh được. Ta dùng ngọc bội kia, thứ nhất là vì người thân, thứ hai là vì để cho ngươi học nghệ. Tất cả các món chiêu bài của Lâm Giang Lâu đều ở đây, ngươi và tiểu muội hôm nay coi như có chút thu hoạch, ngọc bội kia mới tính là có tác dụng.”

Hoàng Tiểu Bảo nghe xong vội vàng gật đầu, nói: “Đỗ Quyên, Hoàng Nguyên nói rất đúng! Hương vị của cá quả thực rất ngon, ngươi phải học được, về nhà làm cho chúng ta ăn.”

Hoàng Lão Thực thổi phồng nói: “Vậy còn không dễ dàng. Đỗ Quyên của ta chỉ cần nhìn người ta làm đồ ăn, quay đầu có thể làm được.”

Phùng Trường Thuận vội vàng hỏi: “Là thật, Đỗ Quyên?”

Đỗ Quyên bị cha đùa cười, nói: “Cha, đừng quá khoác lác.”

Rồi đối với Hoàng Nguyên nói: “Có thu hoạch là khẳng định, nhưng muồn học được có chút khó khăn.”

Mọi người nghe xong đồng loạt ngừng đĩa, đều hỏi xảy ra chuyện gì.

Đỗ Quyên nói: “Tỷ như cá hấp, ta nhất định có thể làm được, cam đoan không kém hơn bọn họ, nhưng hương vị không hẳn giống nhau; còn có món ngũ thái quyết ngư, ta cũng có thể chiên được ngoài khét trong sống, ta tự mình chế tương liệu, hương vị cũng sẽ không so với bọn họ kém, nhưng muồn làm ra hương vị như bọn họ thì không được.”

Hoàng Nguyên liền hỏi: “Ngươi ăn không ra bọn họ thả gia vị gì?”

Đỗ Quyên lắc đầu cười nói: “Đệ đệ, nấu nướng tuy là chuyện nhỏ, không vào được mắt người đọc sách, nhưng lý cũng như nhau. Đều nói 'Đọc sách

phá vụn quyền, hạ bút như có thần.' người có tài chân chính, lúc hạ bút, biết vận dụng đạo lý trong vụn quyền sách kia, thêm vào cảm ngộ của đủ loại nhân sinh, văn chương thơ phú làm ra, dù cho không thể siêu việt như người đi trước, nhất định có phong cách riêng, tự thành một trường phái riêng!"

Hoàng Nguyên nghe xong, lập tức thu tươi cười.

"... Tỷ như văn chương thơ phú tả trắng, từ xưa đến nay không biết có bao nhiêu, nhưng Trần Tử Ngang thời Đường với một bài " xuân giang Hoa Nguyệt Dạ", đã áp đảo toàn thời Đường bấy giờ, viết ra trắng đêm xuân trên sông trong lòng hấn. Nếu học người khác sẽ khó viết ra được. Từ xưa đến nay ánh trăng tuy giống nhau, nhưng người ngắm bất đồng, tâm tình cũng bất đồng, nhân sinh gặp gỡ bất đồng, thời gian bất đồng, địa điểm bất đồng, ánh trăng trong mắt đương nhiên bất đồng, bởi vậy làm ra từ ngữ nhất định độc đáo ..."

Hoàng Nguyên chân động, hiểu nàng muốn nói điều gì.

Đỗ Quyên biết hấn hiểu, nhưng vẫn tiếp tục giải thích: "Nấu nướng cũng giống như vậy. Ta nấu những món này, dùng gia vị gì cũng không làm ra hương vị giống như vậy." Rồi đếm ngón tay, "Nơi sản sinh ra cá bất đồng, nơi sản sinh gia vị bất đồng, chế luyện đồ gia vị ra từ tay người bất đồng, nấu củi lửa cùng hỏa hậu cũng bất đồng, dùng nước cũng bất đồng, cuối cùng mới là đầu bếp bất đồng..."

Mọi người nghe xong trừng lớn mắt.

Đặc biệt là Phùng thị, tốt xấu gì nàng nấu cơm mấy chục năm nay, mà chưa nghe bao giờ.

Hoàng Tiểu Bảo vội nói: "Ta hiểu. Theo lời Đỗ Quyên nói, chỉ khi bọn họ ở phòng bếp của mình, dùng nồi của mình, cho người của bọn họ nhóm lửa, người mới có thể làm ra món cá giống bọn họ?"

Đỗ Quyên lắc đầu nói: "Vậy cũng làm không được! Món ngũ thải quyết ngư thêm tương liệu, dù ta ăn ra dùng phối liệu nào, cũng không làm được giống như đúc Thôn chúng ta hàng năm đều phơi tương, người từng ăn hương vị tương nhà ai giống nhau như đúc chưa?"

Hoàng Ly lập tức nói: "Nhà ta làm ăn ngon nhất. Còn có nhà tiểu di."

Đỗ Quyên lắc đầu, hỏi ngược lại: "Nhà mẹ nuôi không ngon sao? Rất nhiều lão nãi nãi lớn tuổi đều nấu ăn ngon. Hỏi nàng, nàng lại nói không ra. Nói dễ hiểu là tay nghề nàng giỏi; nói thâm ảo chút, đó là nàng tích góp kinh nghiệm của nhiều năm, cùng nhân sinh tâm đắc! Người khác rất khó học."

Cuối cùng nàng mới nói: "Cho nên ta ăn bữa cơm này, tham khảo một hai có thể, phỏng chế bọn họ thì không cần. Thanh danh học lớn không dễ nghe, thứ hai không dễ dàng trộm, thứ ba trộm của người ta đánh mất đặc sắc của chính mình, thuần túy hại người không lợi mình, cần gì phải như thế?"

Hoàng Nguyên đứng dậy, vái chào nàng thật sâu, cười nói: “Nghe nhị tỷ nói một hồi còn hơn đọc sách 10 năm!”

Hắn ngoài mặt nói giỡn, trong lòng lại cực nghiêm túc.

Tình cảnh như thế, hắn đã nghe qua mấy lần, đều là lúc Đỗ Quyên dạy Lâm Xuân. Đến tận lúc này hắn kết luận: Lâm Xuân đọc đáo, tuyệt đối là ảnh hưởng từ Đỗ Quyên.

Mặt mày Đỗ Quyên hờn hờ nói: “Đó là đương nhiên!”

Hoàng Nguyên thấy nàng vui vẻ, tâm tình cũng tốt, giúp nàng châm thêm một ly rượu, rồi hướng Hoàng Tiểu Bảo nói: “Huynh đệ tỷ muội chúng ta cùng uống một chén.”

Hoàng Tiểu Bảo cầu còn không được, lập tức nâng chén, “Tốt!”

Đỗ Quyên và Hoàng Ly cũng đồng thời nâng chén, giòn giã nói: “Cạn!”

Mọi người nhìn bọn họ, đều ha hả cười rộ lên.

Nhậm Tam Hòa vẫn nhìn Đỗ Quyên mỉm cười, đợi bọn hắn uống xong, hướng Hoàng Nguyên nâng chén nói: “Đến, làm khó người dùng ngọc bội mời khách, cùng tiểu dượng uống một chén.”

Hoàng Nguyên cuống quýt đứng lên, cung kính uống.

Tiếp, hắn lại đáp lễ, tạ tiểu dượng vì chuyện của mình phí tâm phí công.

Một đi hai đáp, 2 dượng cháu đã có năm ba cốc rượu vào bụng.

Hoàng lão cha thấy âm thầm đắc ý. Hắn biết, Nhậm Tam Hòa không coi trọng người Hoàng gia, hôm nay có thể cùng cháu trai uống rượu, cho thấy Hoàng Nguyên vào mắt hắn. Tâm tình tốt, hắn cũng cùng Phùng Trường Thuận đối ẩm.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều mặc kệ ăn uống.

Các huynh đệ tỷ muội lại vung quyền so rượu, đùa nháo không nghỉ.

Phùng Thị cố ngăn cản Đỗ Quyên và Hoàng Ly, không cho các nàng uống nhiều.

Nhậm Tam Hòa hiếm khi khoan dung, nói: “Đều là người trong nhà, cho các nàng uống đi. Ăn xong rồi trở về khách sạn. Đợi ta đánh xe tới, các nàng không lộ mặt là được.”

Phùng Thị lo lắng nói: “Trở về không dạy đầu bếp khách sạn sao?”

Hoàng Nguyên cười nói: “Nương, dù là quan viên triều đình, mỗi tháng còn có mấy ngày nghỉ, hưởng chi nhị tỷ dạy đồ đệ.” Một mặt đối với Đỗ Quyên hì hì cười nói: “Đáp án vừa rồi người không đoán được, sao không uống?”

Hắn uống sắc mặt đỏ bừng, ánh mắt nhìn Đỗ Quyên càng thêm ôn nhuận như nước.

Chương 258

Ký Ức Thức Tỉnh?

Mặt Đỗ Quyên càng nóng, đẩy hẳn sẵn giọng: “Ngươi và Tiểu Bảo ca ca vung quyền uống rượu còn chưa uống xong đâu, tưởng lừa gạt ta?”

Hoàng Nguyên vội bung lên cốc uống một hơi cạn sạch, sau đó lại cười thúc nạng.

Đỗ Quyên lại nói: “Ngươi và tiểu muội oản tù tì, rượu đâu?”

Hoàng Nguyên nghi ngờ nói: “Cái đó cũng chưa uống?”

Đỗ Quyên vừa giúp hẳn rót rượu, vờnói: “Ngươi uống lúc nào đâu?”

Hoàng Nguyên đành phải bung cốc lên uống.

Hoàng Ly cười đập bàn nói: “Ca ca say! Đã uống rồi mà quên.”

Hoàng Nguyên trừng Đỗ Quyên chất vấn: “Ngươi lừa ta?”

Hoàng Tiểu Bảo cũng cười to nói: “Ta nói nha, đã bắt đầu khi dễ đệ đệ!”

Đỗ Quyên thấy gia gia rất bất mãn nhìn mình, le lưỡi, vội bung chén lên uống, vừa cười nói: “Ai khi dễ hẳn? Ta thử thôi, ai ngờ hẳn đã uống đến mù đầu.”

Thật là kỳ quái, rượu ngọt, lúc uống không cảm thấy, mấy chén uống cạn, nạng cảm thấy mặt nóng hừng hực, đầu choáng váng, vội nói: “Không được! Không được! Không thể uống nữa.”

“Thật không được? Ai yêu, đồ mặt rồi.” Hoàng Nguyên ha hả cười ghé sát vào nạng, thấy mặt nạng mang xuân sắc, mắt như nước mùa thu, kìm lòng không đậu khen, “Mặt như ánh bình minh, mắt như thanh lộ!”

Hoàng Ly nghe xong tâm ngứa, vội hỏi: “Ca ca, ta thì sao?”

Hoàng Nguyên đưa tay sờ tóc nạng, cười nói: “Ngươi giống tỷ tỷ, mặt như thoa phấn, ánh mắt sáng ngời trong suốt như tinh tú, rất mỹ lệ! Nói tới, trên người tỷ muội chúng ta đều có hương vị cực trong veo, cực tươi mát khó được. Đại tỷ dù ta chưa thấy qua, nói vậy cũng không thoát cảnh ý này.”

Hoàng Ly thấy ca ca dùng văn từ như vậy ca ngợi tỷ muội các nạng, mi mắt sáng ngời.

Nàng cười giúp hẳn múc chút đậu hủ, “Đến, ăn chút đồ ăn. Chỉ uống rượu đả thương người. Chúng ta muốn tận lực ăn nhiều chút mới không bị lỡ!”

Hoàng Nguyên không nhịn được cười, ghé sát vào Đỗ Quyên hỏi: “Có phải là người dạy tiểu muội như vậy không?”

Đỗ Quyên vô tội nói: “Nàng trời sinh kỳ tài, đâu có liên quan tới ta!”

Hoàng Ly nghe xong không tức giận, ngược lại rất đặc ý.

Hoàng lão cha thấy con cái cao hứng như thế, cũng tới giúp vui, muốn cùng bọn họ uống rượu.

Đỗ Quyên và Hoàng Ly đồng loạt gọi: “Cha, ta kính người!”

Hoàng Nguyên cũng nói: “Cha, nhi tử bồi người uống một ly!”

Hoàng Lão Thực nhất thời mừng rỡ không còn biết phương hướng, cũng không cần người khuyên, tự rót tự uống, liên tục uống ba ly. Uống xong còn hỏi Hoàng Tiểu Bảo, “Tiểu Bảo, không cùng đại bá uống một chén?”

Hoàng Tiểu Bảo đang bóc vỏ một con tôm lớn, nghe vậy vội nói: “Đợi lát nữa! Đợi lát nữa!”

Nhanh chóng lột ăn, sau đó bung ly rượu lên cùng đại bá cùng chén.

Đám người Phùng Trường Thuận ha ha cười rộ lên.

Trước mặt cha chồng, Phùng Thị rất muốn mắng nam nhân mà không dám, nên cố chịu đựng.

Hoàng lão cha có chút ghen tị nhưng không tiện nói gì, liền khiển trách đại nhi tử nói: “Còn uống? Cũng không nhìn xem bọn họ có chịu nổi hay không. Có người làm cha như người sao?”

Thẳng đến khi mặt trời lặn về tây, mọi người mới dìu nhau rời Lâm Giang Lâu.

Hoàng Nguyên cố sức chống đỡ, đem trưởng bối và bọn tử muội đỡ lên xe, xong mới kéo cánh tay Hoàng Tiểu Bảo nói: “Hai huynh đệ ta hai đỡ lẫn nhau, đừng để ngã.”

Hoàng Tiểu Bảo liên tục gật đầu nói đúng.

Hoàng Lão Thực nghe xong, lão đảo muốn tới đỡ nhi tử, “Nhi tử, cha ôm người.”

Hắn đã không phân rõ hiện thực và hư ảo, đầu óc đều là tình cảnh Phùng Thị ôm nhi tử từ trên núi trở về.

Nhậm Tam Hòa thấy buồn cười, nói: “Đừng làm rộn, cùng lên xe. Hoàng Nguyên và Tiểu Bảo ngồi phía trước. Tỷ phu và tứ ca đi chiếc xe kia. Đụng vào người thì phiền toái lắm.”

Vì thế, mọi người nghe lệnh, đồng loạt chen lấn lên xe.

Nhậm Tam Hòa giương lên roi ngựa, xe ngựa dần dần đi xa...

Ở một cánh cửa sổ trên lầu ba, song màn nhẹ nhàng giật giạt.

Lại nói Đỗ Quyên, ai cũng say, chỉ có Phùng Thị và Nhậm Tam Hòa thanh tỉnh. Tửu lượng Nhậm Tam Hòa lớn, Phùng Thị là sợ cha chồng nói nên không dám uống. Trở lại khách sạn Phúc Tường, mọi người cảm cực không nổi, tẩy rửa sơ rồi đều đi ngủ. Hoàng Ly đã ngủ trên đường về, do Phùng Thị giúp nàng tắm.

Nhưng Đỗ Quyên trong mộng lung vẫn có việc lẩn quẩn trong lòng, không bỏ đi được.

Cho đến khi trở về nhìn thấy phòng Lâm Xuân, nàng mới nhớ tới.

Nàng cố gượng, muốn nương đi phòng bếp khách sạn xem xem, có cá thì mang hai con đến, nói làm cho Lâm Xuân buổi tối ăn.

Phùng Thị cũng xin lỗi đã bỏ lại Lâm Xuân một ngày, đợi Hoàng Ly ngủ xong mới đi ra phía trước hỏi.

Vợ chồng quỹ liền mang nàng đi bên tàu bên bờ sông, đúng lúc chạng vạng ngư dân trở về, bến tàu có rất nhiều thuyền. Lâm Giang Lâu thu cá có giới hạn, nhiều hơn phải bán ra thị trường. Chạng vạng tối, bến tàu chính là nơi mua bán hải sản nhộn nhịp nhất.

Phùng Thị thấy tôm cá tươi, liền mua 4 con cá, hai con cá chép, 2 cân tôm, nhân tiện ngày mai nấu ăn. Sau khi trở về, theo Đỗ Quyên phân phó, ở phòng bếp lớn lấy chút gừng ướp đắng rau xanh.

Đỗ Quyên mất say lơ đãng mộng lung, mơ mơ màng màng nhưng không khó chịu, mà là mang theo sự ám áp và tâm tình khoái trá, làm một đĩa cá hấp, một đĩa ngũ thải quyết ngư.

Món ngũ thải quyết ngư là dùng dầu vừng, tương ớt, gừng, đậu hủ, cà chua, ớt xanh, củ sen, mộc nhĩ và trứng gà chưng thành.

Bởi lòng nàng đầy ắp sự lãng mạn tốt đẹp, nên kiên nhẫn làm thịt nguội:

Cá hấp là dùng lá sen tươi lót bên dưới đáy, bên cạnh bày hai miếng cà chua hình tim.

Ngũ thải quyết ngư dùng cà chua, dưa chuột, củ sen, xào với trứng gà vàng óng thêm mộc nhĩ, sắp thành hình cầu vòng, vắt ngang thân cá.

Dọn xong, tự mình dựa vào tường đi, hết sức hài lòng.

Vì không chịu nổi, nhắm mắt cười nói với Phùng Thị: “Nương, người đưa đi cho Lâm Xuân. Ta thực mệt nhọc, muốn ngủ!”

Bộ dáng biếng nhác khôn đốn kia, tựa hồ muốn đứng tại chỗ ngủ.

Phùng Thị hoảng hốt vội nói: “Mau rửa ráy đi. Nước đã chuẩn bị xong.”

Đỗ Quyên liền đỡ tường trở về phòng.

Phùng Thị nhìn 2 món cá, dù đã ăn rồi cũng nhin không được nuốt nước miếng.

Lâm Xuân một khi dụng công, bình thường không có hai ngày sẽ không ra khỏi phòng, ăn cơm cũng là gió cuốn mây tan, ăn xong tiếp tục làm việc. Nhưng đêm nay, hai món ăn này, hẳn vừa nhìn là biết từ tay Đỗ Quyên mà ra. Hẳn cũng cảm giác được tâm tình ấm áp lãng mạn của Đỗ Quyên khi nấu ăn. Cơm nước xong, hẳn còn chưa đã ghiền.

Hắn liền đi ra tìm Đỗ Quyên, hỏi nàng hôm nay chơi vui hay không.

Đỗ Quyên vừa tắm rửa xong mới chịu ngủ. Nghe hắn gọi, nàng khoác tóc ước đi ra.

Nàng mặc quần áo vải hoa bình thường, bộ dáng mát mẻ sáng khoái.

Lâm Xuân thấy hai má nàng đỏ ửng, hai mắt đầy sương mù, thất kinh hỏi: “Ngươi uống rượu?”

Đỗ Quyên bật cười, nhìn hắn an ủi: “Ai, hôm nay mọi người đều uống. Ngươi đừng hâm mộ a! Hoàng Nguyên thế chấp một khối ngọc bội. Lâm Giang Lâu còn nợ chúng ta một bữa cơm nữa, đợi ngươi rảnh rồi, mang ngươi đi ăn chung.”

Mắt nàng lơ lơ hơi say, ngây thơ biếng nhác, Lâm Xuân nhìn không nói ra lời.

Đỗ Quyên lại cười hỏi: “Cá ăn ngon hay không?”

Lâm Xuân gật đầu nói: “Ăn ngon. Học từ Lâm Giang Lâu?”

Đỗ Quyên cũng gật đầu, cười nói: “Vốn muốn mang chút về cho ngươi ăn, sợ lạnh mất đi hương vị. Ta tưởng cái gì khó, ta kêu nương mua cá, ta tự mình làm, so với bọn họ tuyệt không kém...”

Vừa nói, vừa ợ rượu.

Nàng vội vàng dùng tay che miệng, cười đùa nói: “Không được ... Lâm Xuân, mí mắt ta không mở lên nổi! Đầu óc cũng mơ mơ màng màng ... Ta muốn đi ngủ. Ngươi cô dụng công a...”

Tim Lâm Xuân đập nhanh hơn, yết hầu phát khô, vội vàng dặn dò nàng nói: “Mau đi ngủ đi! Đem tóc lau khô.”

Phùng Thị tới, lấy khăn ta trùm lên đầu Đỗ Quyên, vừa đỡ nàng nói: “Đã nói ngươi đừng uống, ngươi nhất định muốn uống! Con gái mà uống rượu, may mà không có người bên ngoài nhìn thấy...”

Hai người đi tới cửa, Đỗ Quyên bỗng nhiên quay đầu, từ từ nhắm hai mắt lâu lâu nói với Lâm Xuân: “Ta nghĩ đến, ngươi làm , trong lòng nhất định phải ôm một cổ khí... Một cổ nhuệ khí...”

Phùng Thị đẩy nàng đi, mắng: “Lâm Xuân không biết làm, cần người dạy sao? Người có bản lĩnh thì làm ra một xem sao! Hôm nay sao lại nhiều lời như thế! Ai u! rượu không thể uống nữa ...”

Lâm Xuân ở phía sau nở nụ cười khổ.

Một cỗ nhuệ khí?

Hiện tại lòng hấn tràn đầy nhu tình kiêu diễm, còn đâu nhuệ khí!

Lập tức về tắm nước lạnh, thay đổi xiêm y, sau đó trở về phòng lẳng lẳng xuống tán, đợi tâm tình bình phục, mới tiếp tục làm việc.

Trong những ngày kế tiếp, Hoàng Nguyên cách năm ba bữa lại mang người nhà đi ra ngoài, phở lớn ngõ nhỏ phủ thành gàn như đều đi mòn hết. Ngày kế sau khi Lâm Xuân hoàn thành bức mộc điêu thứ nhất, mọi người lại đi Lâm Giang Lâu ăn một bữa, tận hứng mà về, cũng không cần kể chi tiết.

Trong khoảng thời gian này, Hoàng Nguyên làm hai chuyện lớn.

Một là hấn cùng một vị Trần thị thương hộ đạt thành hiệp định: Trần gia phái người đi thôn Thanh Tuyền truyền thụ nghề tạo giấy, mà Hoàng Nguyên sau này dùng sách vở đều từ hiệu sách Vô Nhai Trần gia nhập hàng, bởi vì Trần gia có xưởng tạo giấy.

Chuyện này nhìn như không dễ dàng, Hoàng Nguyên lại rất dễ dàng đàm phán ổn thỏa.

Bởi vì, hấn đem 1/4 cỗ phần Nguyên Mộng Trai cho Trần gia.

Đỗ Quyên đau lòng, đồng thời lại không thể không bội phục sự quyết đoán của hấn.

Một chuyện khác là: ngày nào đó về trễ, Hoàng Nguyên mang về một khối lớn cao su, nói có thể trợ giúp Lâm Xuân hoàn thành máy ép sức nước.

Đỗ Quyên thấy, thất thanh hỏi: “Làm sao người biết thứ này?”

Hoàng Nguyên giải thích: “Vật này là từ hải ngoại mang vào. Ta ở trong sách xem qua giới thiệu, cũng thấy qua ở Tả gia và Thẩm gia.”

Đỗ Quyên cũng không bỏ qua, như cũ bám riết không tha, truy vấn: “Sao người nghĩ là nó có thể dùng vào máy ép sức nước?”

Thần tình của nàng rất nóng vội.

Hoàng Nguyên nói: “Cao su tính mềm mại, có sức co giãn, sau khi ép chặt sẽ khôi phục nguyên trạng. Có nơi dùng để làm bánh xe, làm đế giày, đều rất tốt. Ngày kia Lâm Xuân vừa nói, ta liền nhớ tới nó. Ta cảm thấy, dùng thứ này nhất định đạt tới sự phong bế hoàn mỹ nhất, máy ép sức nước có thể thành công vận hành.”

Đỗ Quyên sững sờ nhìn hấn, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Đây có thể coi như là linh quang của Lý Đôn hiện ra?

Có thể thức tỉnh trí nhớ kiếp trước của hắn không?

Hoàng Nguyên thấy vẻ mặt nàng không giống bình thường, như rất kích động, chợt nhớ tới cách nói về phu quân kiếp trước của nàng, trong lòng vừa động: chẳng lẽ đây chính là căn cứ của nàng? Hắn lại nhớ tới năm xưa ở trấn Hắc Sơn, nàng còn nhỏ đã đặc biệt vì hắn vẽ tranh, hát ca, chẳng lẽ nàng đã sớm hoài nghi mình?

Hắn vạn loại nghi hoặc, nhưng không dám hỏi lấy một câu.

Muốn hỏi, cũng nên hỏi nương thân trước, bọn họ rốt cuộc có phải là chị em ruột hay không.

Bằng không, hắn không thể có ý niệm này!

Hắn âm thầm trở về phòng, nhẹ nhàng khảy dây đàn.

Trong chốc lát, trong phòng Lâm Xuân truyền ra tiếng địch hòa cùng. Tiếng cầm địch hợp tấu, Đỗ Quyên chìm vào mộng cảnh. Trong mộng, Lý Đôn cỡi nàng đi trên đường thôn Thanh Tuyền, không biết là kiếp trước hay là kiếp này...

Chương 259

Biết Được Chân Tướng

Thời gian Lâm Xuân hoàn thành một bức điêu khắc khác chỉ còn lại mấy ngày. Hoàng gia cũng bắt đầu chuẩn bị hành trang về nhà.

Tục ngữ nói đúng, ỏ vàng ỏ bạc không bằng ỏ chó nhà mình.

Ở phủ thành hơn một tháng, trừ Hoàng Tiểu Bảo và Hoàng Ly chơi chưa chán, đám người Hoàng lão cha đã đợi không được, lòng nóng như lửa đốt, cảm thấy trong thành không tốt chút nào.

Làm cho bọn họ không thể đợi nhất là: việc gì cũng phải xài tiền, nên Hoàng lão cha sau này không muốn ra cửa; thứ hai là nhớ thương hoa màu đồng ruộng.

Đợi xác định ngày về nhà, cha con Hoàng gia mới cao hứng lại.

Bởi bức “Mặt trời đỏ mới lên, toả ánh sáng rực rỡ” của Lâm Xuân đưa đi thư viện, vô số thư sinh biết đến tiểu mộc tượng xuất thân từ sơn lâm, trong đó không ít thiếu niên chủ động kết giao với hắn.

Biết được hắn và Hoàng Nguyên sắp về quê, bạn thân Hoàng Nguyên bày tiệc rượu ở Lâm Giang Lâu tiễn biệt hai người, náo loạn suốt cả một ngày.

Lúc ngày tàn, Tầm Hư Cực mời Hoàng Nguyên xuống lầu, đi dạo trong rừng trúc bên bờ sông.

Hắn thổ lộ ý muốn cưới Đỗ Quyên với Hoàng Nguyên.

Hoàng Nguyên đứng lại, bình tĩnh nhìn hắn nói: “Tầm huynh biết rõ việc này không thể thực hiện, cần gì phải nhắc tới? Tầm gia không có khả năng cưới một thôn cô; gia tử cũng không có khả năng làm thiệp!”

Âm thanh Tầm Hư Cực lạnh lùng nói: “Tục ngữ nói 'Sự do người'. Huynh nói với hiền đệ việc này là hy vọng hiền đệ có thể vun vào. Bất kể là vì giúp vi huynh, hay là vì Yên muội muội, hiền đệ nên mau chóng thông qua khoa cử nhập sĩ. Như thế, Hoàng gia tự nhiên nước lên thì thuyền lên, Hoàng cô nương tự nhiên...”

Trong lòng Hoàng Nguyên khiếp sợ, ngắt lời hắn, nói: “Không nói đến tiểu đệ chỉ có vài năm đi học, dù tiểu đệ may mắn được trời chiếu cố, trong hai năm tới thi một lần được đăng bảng, gia tử cũng không có khả năng gả cho Tầm huynh.”

Tầm Hư Cực cau mày nói: “Đó là nàng còn không hiểu được ta...”

Ngụ ý, nếu hiểu nàng sẽ không cự tuyệt cửa thân này.

Niềm tự tin không cần nói cũng có thể hiểu.

Hoàng Nguyên lắc đầu, tỉnh táo nói cho hắn biết, mỗi lần hắn đến, đều là Đỗ Quyên chủ động lánh tránh, “Với gia thế Tả gia, huynh muốn cưới nữ tử nào mà không thể, tội gì cố chấp với chuyện này? Gia tử rất có chủ ý, đừng vì thế mà phá hỏng tình cảm huynh đệ chúng ta!”

Sắc mặt Tả Hư Cự hơi trầm xuống.

Trầm ngâm cả nửa ngày mới hỏi: “Vì Lâm Xuân?”

Hoàng Nguyên không đáp, tiếp tục nói: “Tả huynh hãy buông tha đi! Hoàng gia hàn môn lậu hộ “nhà nghèo mái dột”, đích thực không thích hợp Tả gia. Tiểu đệ tuổi nhỏ học hành nông cạn, lại mới vừa gặp biến cố thân thế, tạm thời chưa tính đến chuyện đặt chân vào sĩ đồ. Lần này hồi hương, sẽ dốc lòng ra sức học hành. Đợi một ngày thành tài, mới dám ra mặt một lần nữa!”

Hắn một chữ không nhắc tới Tả Lao Yên, lại xảo diệu biểu lộ thái độ.

Tả Hư Cự nghe hắn nói “tạm thời chưa tính đến chuyện đặt chân vào sĩ đồ”, trong lòng giận dữ, sắc mặt âm trầm nhìn hắn chằm chằm không nói.

Hoàng Nguyên thản nhiên không ngại nhìn lại hắn.

Hai người lẳng lẳng nhìn nhau. Ánh chiều tà xuyên qua rừng trúc rơi trên người bọn họ, thành những điểm sáng loang lổ, nhảy nhót không chừng.

Lúc đám người Thảm Vọng chạy tới, nhìn thấy bọn họ đang chăm chú nhìn nhau.

Hắn cười nói: “Các người chăm chú nhìn nhau tình tứ như vậy, đừng trách tiểu đệ suy nghĩ nhiều.”

Mọi người ồ lên cười to. Hoàng Nguyên cũng cười, có thể mới bỏ qua.

Dạ tiệc đặt ở trong rừng, một đám thiếu niên uống rượu dưới trăng, uống tới ngà ngà, gõ nhịp hát vang, tận tình đàn hát, tiếng sênh tiêu tiếng đàn truyền tới bên sông, theo dòng phiêu nhiên đi xa...

Ngày kế, Hoàng Nguyên ngủ đến mặt trời lên cao mới dậy.

Đỗ Quyên và Hoàng Ly không có mặt, chỉ có Phùng Thị bung điếm tâm tới.

Hoàng Nguyên ăn xong, ngăn Phùng Thị thu thập bát đĩa, hỏi vấn đề vẫn canh cánh bên lòng từ lâu.

Phùng Thị lấp bắp nói: “Nguyên Nhi, người... sao người hỏi tới chuyện này?”

Hoàng Nguyên tập trung tinh thần nhìn chăm chăm nàng, nói: “Nương! Có một số việc, người không thể chôn mả trong lòng một mình, nên nói ra, nhất định phải nói ra. Giống như thân thể của con, thời điểm đến, nương nói ra ngay. Gần đây trong lòng nhi tử có chút nghi hoặc, thỉnh nương nói rõ chuyện của tử tử. Việc này rất quan trọng!”

Phùng Thị nhìn nhi tử, môi run nhè nhẹ.

Bỗng nhiên nàng cắn răng nói: “Ta định là về nhà sẽ nói với người. Trước kia não loạn nhiều chuyện như vậy, ta sợ gặp chuyện không may...”

Chỉ mở đầu những lời này, đã làm cho tâm tư thân nhiên của Hoàng Nguyên chìm xuống.

Hắn đứng dậy, mỉm cười rót chén trà cho nương, nói: “Nương đừng nóng vội, từ từ nói. Hôm nay ta nghe xong, trước để trong lòng. Nên như thế nào, chúng ta thương lượng rồi mới nói.”

Đặt chén trà trước mặt Phùng Thị, tay lại nhẹ run.

Bí mật nhiều năm muốn lật ra, trong lòng Phùng Thị cũng kích động.

Nàng nâng chén trà lên uống một ngụm, để bình tĩnh lòng mình.

“Đỗ Quyên là do nương nhặt được. Ngày đó nương chỉ sinh một mình người. Vừa quán lại cẩn thận đã bất tỉnh, người liền bị sói tha đi. Nương tỉnh lại đi khắp nơi tìm người. Sau đó ở một ao trong núi tìm được Đỗ Quyên, khóc thảm thiết...”

Lần nữa nghe chuyện năm xưa, Hoàng Nguyên nhin không được roi lệ đầy mắt.

Hắn không chỉ cảm nhận được nỗi tuyệt vọng thương tâm của Phùng Thị lúc đó, còn cảm kích sự xuất hiện của Đỗ Quyên. Nếu không có nàng, ngoài nỗi đau mất con, nương còn bị cha mẹ chồng khiển trách. Dưới tình hình đó, không ai sẽ khen nương cần lao, chỉ biết oán nàng không nên nâng bụng to lên núi, để làm mất đi đứa con trai không dễ dàng có được. Bởi vì trước hắn, Hoàng gia đã chết non 2 đứa con trai...

Mặc kệ Đỗ Quyên từ đâu đến, trùng hợp xuất hiện trong tầm mắt nương, đây không phải là thiên ý thì là cái gì? Mình có thể nhận tổ quy tông, cũng mệt người tử tử này.

Hắn vừa nghe, vừa lau nước mắt cho Phùng Thị.

“...Nãi nãi người nói nương sinh con gái này nọ, trong lòng nương có thể không khó chịu sao? Nương sinh ra một tiểu tử béo mập! Kết quả... Kết quả không còn mà đổi thành bé gái, nương có thể không khó chịu?”

Nói tới năm xưa, nước mắt Phùng Thị như cũ không nhịn được.

“... Cũng may Đỗ Quyên thật là một đứa bé có phúc khí, lại thông minh, lại tri kỷ. Từ khi nàng đến nhà chúng ta, cuộc sống chúng ta dễ chịu hơn. Người không hiểu được, có rất nhiều chuyện kỳ quái: nương không có sữa, đem Đỗ Quyên đưa đi cách vách ăn sữa của mẹ Lâm Xuân, cha Lâm Xuân liền tìm chúng ta muốn này nọ. Người đoán như thế nào? Đỗ Quyên thế nhưng không ăn sữa, chỉ uống nước cơm! Đợi Lâm Đại Đầu nói không cần đồ nàng mới ăn, người nói có lạ hay không? Lúc ấy ta không suy nghĩ nhiều như vậy, bây giờ suy nghĩ một chút, Đỗ Quyên từ nhỏ không giống người thường...”

Hoàng Nguyên nín khóc mỉm cười, nói: “Nương nói như Đỗ Quyên thành tinh vậy.”

Phùng Thị lau lệ, nói tiếp: “Ba khuê nữ, làm cho ngày qua được náo nhiệt, người khác nhìn vào liền mắt thèm, gia gia nãi nãi người chỉ tìm việc...”

Hoàng Nguyên nghe được chuyện này, liền khuyên nhủ: “Nương đừng nói nữa. Chuyện này để nhi tử trở về, hết thầy để nhi tử ra mặt. Nương chỉ cần hưởng phúc thì tốt rồi.”

Phùng Thị ra khỏi hồi ức cực khổ thuở xưa, cười, vẻ mặt thập phần thỏa mãn.

Đem bí mật cuối cùng nói cho nhi tử, trong lòng nàng phá lệ thoải mái. Từ đây, nàng không cần vì chuyện năm xưa mà kinh sợ nữa, cũng không cần cảm thấy đeo gánh nặng gì.

Uống thêm hai hớp trà, nàng mới nhỏ giọng hỏi nhi tử: “Nguyên Nhi, người thích Đỗ Quyên? Năm ấy ở trấn Hắc Sơn, nương đã cảm thấy hai người nói chuyện rất hợp nhau.”

Hoàng Nguyên nhất thời đỏ mặt, vội nói: “Không thể nào... Việc này nương đừng nói ra! Nương nghĩ đúng, đợi về nhà rồi nói sau. Đến thời điểm... Đến thời điểm lại nói!”

Phùng Thị thấy hấn thẹn thùng, sao còn không rõ!

Trong lòng nàng đối với cuộc hôn nhân này cũng vừa lòng.

Con dâu do mình nuôi lớn, có thể không hài lòng sao?

Tuy rằng nói là nhi tử có năng lực, nhưng Đỗ Quyên cũng xứng với hấn. Đỗ Quyên từ nhỏ đã cùng tiểu dượng đọc sách nhận được chữ, còn dạy tử muội huynh đệ nữa. Nghe nói ngay cả ngự sử đại nhân cùng đề cử Lâm Xuân và Đỗ Quyên vào thư viện, bởi vì Đỗ Quyên là con gái mới không đi. Có thể thấy được Đỗ Quyên rất giỏi!

Nàng nghĩ những ngày khổ cực đã chấm dứt, việc vui Hoàng gia một việc tiếp theo một việc...

Quay đầu Hoàng Nguyên gặp Đỗ Quyên, trong lòng mừng thầm, đồng thời hoảng hốt như đang nằm mơ.

Chỉ vì sự kiện kia quá đúng dịp và ly kỳ, đúng dịp làm cho hắn không thể tin được, ly kỳ khiến hắn hoài nghi hoài nghi lai lịch Đỗ Quyên!

Nếu không đích xác biết Dương Ngọc Vinh không có sinh con gái, hắn gần như hoài nghi Dương gia đổi con gái lấy con trai. Không phải Dương gia, vậy sẽ là ai, vừa khéo đúng lúc nương hắn sinh con, đem bé gái vừa sinh hạ ra để tại sơn cốc?

Sự nghi hoặc này chiếm cứ tâm trí hắn, giảm đi một một phần vui mừng vì Đỗ Quyên không phải là tỷ tỷ ruột của hắn, cũng làm cho hắn nhìn có chút kỳ quái.

Đỗ Quyên cười hắn bị hồi hộp khi về quê.

Hoàng Nguyên cũng không biện minh.

Suy nghĩ vài ngày, hắn tự nói với mình: mười mấy năm, không có người đến tìm Đỗ Quyên, như vậy, nàng chính là nữ nhi Hoàng gia, tương lai... sẽ là con dâu Hoàng gia!

Hắn cần gì phải buồn lo vô cớ chứ!

Không nói đến Hoàng Nguyên âm thầm lo buồn. Hơn nữa nói ngày hôm đó, bên ngoài thư phòng Tả phủ, Tả tuấn phủ răn dạy Tả Hư Cực.

“Người lại tham hoa háo sắc như thế!”

“Cũng không phải cháu háo sắc...”

“Không phải háo sắc thì là cái gì? Một thôn cô, đọc vài cuốn sách, nói một hồi đại nghĩa lẫm liệt. người nghe xong là mù đầu, bị nàng mê hoặc! Kinh thành có không biết bao nhiêu thiếu nữ tài hoa con nhà gia thế, vì sao chỉ dính vào Hoàng Đỗ Quyên?”

“Nhị thúc bớt giận! Hơn nữa nghe cháu một lời...”

“Ta không nghe! Vì Hoàng Đỗ Quyên, hai nhà Hoàng Diêu bị thẳm vấn công đường, thiếu chút nữa nháo cho cha con ông cháu trở mặt, dư âm vụ án vừa mới qua, lời trách cứ của Triệu Ngự sử còn đang bên tai, Diêu Kim Quý đang trên đường lưu đày hải ngoại, người còn dám trêu chọc nàng? Người muốn Tả gia gặp họa sao! Đừng nói là nàng không có khả năng làm thiếp người, dù nàng đáp ứng, ta Tả gia cũng không dám ngênh nư tử phản nghịch như vậy vào cửa!”

Tả Hư Cực đi ra thư phòng, về mặt cực kỳ uể oải.

Cứ tưởng rằng thúc phụ thưởng thức Đỗ Quyên, nào ngờ phản ứng lớn như vậy.

Hắn còn chưa nói rõ ngọn nguồn đâu, thúc phụ chỉ nghĩ hắn muốn nạp Hoàng Đỗ Quyên làm thiếp, còn phản đối như vậy, nếu biết hắn muốn cưới nàng làm vợ thì sẽ nổi giận như thế nào?

Vậy thì tâm nguyện của Yên muội muội...

Tảm Lao Yên nghe nói Hoàng Nguyên ngày kế sẽ rời đi, lập tức muốn đi khách sạn Phúc Tường.

Tảm Hư Cực nhắc nhở: “Thúc phụ đang ở trong phủ, mới vừa rồi còn tức giận đó. Muội muội chớ nên lỗ mắng!”

Tảm Lao Yên nhìn hắn nói: “Hư Cực ca ca chắc chắn có biện pháp, đúng hay không?”

Tảm Hư Cực lắc đầu, nghiêm túc nói: “Muội muội, vi huynh không giúp được người. Không chỉ có thúc phụ không đồng ý, Hoàng Nguyên cũng...”

Hắn chậm rãi thuật lại chuyện ngày ấy trong rừng trúc bên bờ sông Hoàng Nguyên trả lời thế nào.

Tảm Lao Yên nhất thời thất thần, tay nắm chặt ngọc bội nửa ngày không nói gì.

“Vậy người giúp ta mang phong thư cho hắn.”

Nàng kiên định nói.

Ngày 20 tháng 6, Hoàng Nguyên rút cuộc theo ông nội cùng cha mẹ lên trở về nhà.

Bởi hắn từ hiệu sách Vô Nhai mua thật nhiều bộ sách, Trần gia lại đưa một số giấy tờ, hơn nữa hắn mang theo toàn bộ sách của mình vào trong núi, để giữ lại trong trường học, thậm chí tính toán tích góp gia nghiệp bởi vì chỗ đó là nguyên quán của hắn, đồ của hắn tổng cộng chừng hơn mười chiếc xe lớn.

Nhậm Tam Hòa liền đi trước một bước trở về gọi người tiếp ứng.

Ba ngày sau, đội Đỗ Quyên cùng với một hàng xe uốn lượn đi tới trấn Hắc Sơn, Nhậm Tam Hòa, Lâm Đại Mãnh mang theo mấy chục người đàn ông thôn Thanh Tuyền đã chờ sẵn ở cửa hàng Lâm gia. Bọn người Thu Sinh, Hạ Sinh, Phúc Sinh tới, gặp mặt là một phen thân cận náo nhiệt.

Đêm đó, đám người Hoàng Nguyên nghỉ ở nhà ông bà ngoại.

Sớm ngày kế, mọi người canh bốn đã xuất phát, một đội ngũ dài cỡi lừa giống như thương hội chuyển hàng, hướng về trong núi.

Chương 260

Con Trai Hoàng Gia Trở Lại!

Đi đến hừng đông, cẳng chân Hoàng Nguyên đều run lên, đứng không yên.

Nhưng tinh thần hẳn lại phá lệ tốt.

Tại đây trong vùng núi cây cao che trời, hẳn cảm giác như mình đã thoát khỏi hồng trần nhân thế, bước vào vùng đất thế ngoại, thân và tâm đều lắng đọng xuống, quy về tự nhiên!

Thấy hẳn nhìn chung quanh, Lâm Xuân cười hỏi hẳn: “Có mệt hay không?”

Hoàng Nguyên dừng bước, hai tay đỡ lấy đầu gối, vừa thở, vừa chán nản nói: “Người nhìn bộ dáng ta nè, còn phải hỏi! Các người... sao còn có tinh thần như vậy? Ta cũng thường luyện cưỡi xe, lại kém xa các người như thế!”

Nói xong, đặc biệt nhìn về phía Hoàng Ly.

Tiểu muội cũng một giỏ trúc nho nhỏ, tựa như con thỏ nhỏ nhảy nhót xuyên qua rừng, miệng còn hừ ca nữa!

Đỗ Quyên và Lâm Xuân nghe xong nhìn nhau cười.

Đỗ Quyên nói: “Chúng ta ra cửa là leo núi: làm việc lên núi, về nhà xuống núi, thăm người thân cũng leo núi, đi ngoài núi cũng đi đường núi, sao người có thể so chứ!”

Hoàng Nguyên nghe xong, hướng nàng làm biểu tình suy sụp.

Đám người Thu Sinh thấy đồng loạt cười to, một đám chim giạt mình vỗ cánh bay cao.

Hoàng lão cha nhanh chóng đi tới, nói muốn công nhi tử.

Hoàng Nguyên sao chịu yếu thế, cuống quít chối từ, gồng lên tiếp tục đi.

Nhưng đến Hoàng Phong Lĩnh, đi trên sơn đạo một bên là vách núi cao, bên cạnh là vực sâu vạn trượng, nhất thời chân Hoàng Nguyên như nhũn ra, kinh hồn táng đảm, trán toát mồ hôi hột. Hẳn được Lâm Xuân và Hoàng Tiểu Bảo trước sau bảo vệ dẫn dắt, cẩn rắng đi qua sơn lĩnh, rốt cuộc cầm cự không nổi, ngã xuống đất.

Hoàng gia vội vàng vây quanh.

Phùng Thị đau lòng giúp con trai lau mồ hôi, an ủi hẳn nói phía trước dễ đi.

Hoàng Nguyên thở dốc cố trấn định lại, nhìn đám người Đỗ Quyên ha hả cười nói: “Đi thêm vài lần, thấy Diêm Vương dũng khí cũng mạnh lên thêm ba phần!”

Đỗ Quyên thấy sắc mặt hẳn trắng bệch, còn có tâm tư nói giỡn, trong lòng thầm khen.

“Người có chứng sợ độ cao?”

“Chúng sợ độ cao là cái gì?”

“Chính là đứng trên chỗ cao đầu sẽ choáng váng.”

“Vừa rồi lúc ở trên núi kia, ai mà không muốn ngất chứ? Nếu không hàng hóa cũng không dám để cho gia súc cưỡi, mà tự mình công qua.”

Nhớ tới tình hình vừa rồi, Hoàng Nguyên còn sợ hãi.

Chỉ có nơi đó mà hao phí hai canh giờ.

Nghỉ tạm một lúc mới vừa tiếp tục lên đường, mãi tới khi màn đêm buông xuống mới đến thôn Thanh Tuyền.

Mùa hè ngày dài, vậy là đã khuya lắm rồi, nhưng trong ngoài Hoàng gia đầy tiếng người ồn ào. Cách vách Lâm gia cũng có nhiều người tụ tập.

Hết thầy đều vì tìm về đưa con trai Hoàng gia đã mất mười mấy năm.

Chuyện lạ này làm cho người trong sơn thôn hưng phấn không thôi, không để ý mệt nhọc, ăn cơm tối, tắm rửa, phe phẩy quạt hương bồ, tùm năm tùm ba tụ tập cùng một chỗ, kích động chạy tới Hoàng gia như đi coi hát tuồng. Mọi người vừa hỏi Hoàng đại nương và Tước Nhi chi tiết câu chuyện, vừa nghị luận âm ỉ. Có người chạy tới chạy lui, thỉnh thoảng ra đường thôn thăm dò, chỉ cần thấy người vào thôn, liền chạy về báo.

Hoàng đại nương mang theo Hoàng Tước Nhi và tiểu con dâu Phượng Cô, ngay cả Đại Nữ cũng về nhà mẹ đẻ, còn có Phùng Minh Anh, mọi người vội hết một ngày, như ruồi không đầu chạy lung tung, chỉ sợ chuẩn bị không chu toàn, làm cho cháu trai trở lại không quen.

Đội Đông Sinh và Tiểu Thuận một đường hô lớn: “Đến rồi! Đến rồi!”, chạy như bay vào sân, đám người lập tức nổ tung như ong vỡ tổ chen đi ra phía ngoài, đều muốn thấy trước mới thích.

Vì thế, Đỗ Quyên đã nhìn thấy một màn khiếp sợ:

Người cả thôn đều vọt tới xem “gấu trúc”!

Hoàng Nguyên bị đám người Hoàng đại nương vây quanh, khóc cười vây quanh vào cửa.

Thân hữu vây gần nhất, thôn dân bọc ở bên ngoài, có người sợ hãi than, có kẻ tán dương, có người nghi ngờ, đủ loại không đồng nhất.

Kẻ sợ hãi than Hoàng Nguyên và Hoàng Lão Thực giống nhau, vừa giống ông ngoại và cậu Phùng gia, bởi vậy “giám định” hẳn chắc chắn là con trai Hoàng gia. Người khen hẳn nghi biểu bất phàm, người thôn dã thích xem vẻ bề ngoài, thấy Hoàng Nguyên tác phong nhanh nhẹn, cử chỉ tiêu sái, liền nói hẳn so Lâm Xuân và Cửu Nhi còn xuất sắc hơn. Kẻ nghi hoặc còn buồn cười hơn: mọi người nhìn ngang nhìn dọc, Hoàng Lão Thực vẫn là bộ tướng khò ngóc, Phùng Thị cũng bình thường, không rõ sao hai người có thể sinh ra một đứa con trai xuất sắc như thế, trong lời nói khó tránh khỏi ghen tị bất bình.

Tóm lại, Hoàng Lão Thực có đàn con trai con gái, hoàn mỹ diễn dịch hiện tượng kỳ lạ “Xấu trúc ra hảo mạng”!

Trong xôn xao, Lâm Đại Mãnh và Nhậm Tam Hòa vội vàng chào hỏi người rồi dắt lừa đi ra phía sau. Cách vách Nhâm gia đã dựng xong một gian đại viện, đây cũng là tư thực. Toàn bộ sách vở bút mực được dỡ xuống xong xuôi, mọi người mới thở phào một.

Rời đi ra phía trước, Lâm Đại Mãnh hướng mọi người nói lớn: “Đã muộn rồi, cháu Hoàng gia không quen đi đường núi nên rất mệt mỏi. Mọi người đừng ở đây vướng bận, để người một nhà trò chuyện một lát rồi nghỉ sớm. Muốn xem náo nhiệt, ngày mai lại đến!”

Nói mấy lần, đám người mới dần dần rời đi, còn lại gia đình Hoàng gia và thân thích.

Vì thế Hoàng Tước Nhi, Phượng Cô và Phùng Minh Anh bung đồ ăn đi lên. Mọi người vây quanh cái bàn to dùng khi có việc cưới xin hay tang ma mà ngồi, so với cơm tất niên còn đông đủ hơn.

Hoàng đại nương nhìn cháu trai từ trên trời rơi xuống kích động không thôi, hỏi một hồi, khóc một trận. Nghe Hoàng Nguyên và đám người Phùng Thị trả lời, lại cười một trận, diễn tâm lý buồn vui lẫn lộn!

Hoàng lão cha biết cháu trai hôm nay ăn khổ nên ra lệnh: “Ăn cơm đi thôi. Có lời gì đợi ngày mai hãy nói. Chân Nguyên Nhi bị rộp nước hết rồi, Tiểu Bảo, Đồ Quyên bọn họ cũng mệt mỏi, người còn dong dài, chỉ biết hỏi.”

Hoàng đại nương nghe xong, cuống quýt nói đúng.

Hoàng lão cha lại hỏi, đã chuẩn bị phòng ở cho cháu trai chưa.

Hoàng Tước Nhi vội vàng đáp, đã đem phòng sát vách phòng tỷ muội các nàng dọn dẹp xong. Hoàng lão Nhi cũng nói, để phương tiện ra vào nên đã chặn lại cánh cửa thông qua phòng mấy chị em, lại mở một cánh cửa phía nam thông ra hàng hiên, đích thân hẳn làm.

Hoàng lão cha nghe xong hết sức hài lòng.

Hoàng Nguyên vội vàng đứng lên tạ nhị thúc vất vả.

Hoàng lão Nhị vui tươi hơn hờ cười nói: “Không sao, không sao! Đây là việc phải làm. Ca ca tẩu tử không ở nhà, một vài chuyện chúng ta không thể làm chủ. Bằng không nếu là ta, ta muốn giúp dựng một sương phòng riêng, người một mình ở đó.”

Phùng Thị vội vàng nói: “Đợi vào thu, nông nhàn sẽ dựng sương phòng.”

Hoàng Lão Thực cũng liên tiếp gật đầu, nói: “Ta còn chút gỗ, làm phòng lớn không đủ, mấy gian sương phòng thì đủ.”

Lại nói tới chuyện quy hoạch tương lai, làm cả nhà đều cảm thấy phấn chấn.

Đỗ Quyên nhìn Hoàng Nguyên cười, hắn cũng cười đáp trả. Hắn rất thích bầu không khí này, không hề xấu hổ hay câu nệ gì cả, đặc biệt rất thân cận với huynh đệ tỷ muội. Bởi hắn đều quen thuộc với chị em Đỗ Quyên, nên không đánh giá Hoàng Tước Nhi, Tiểu Thuận và Đại Nữ, thỉnh thoảng còn hỏi bọn họ một đôi lời.

Hoàng Tước Nhi và Đại Nữ hoàn hảo, tuy ít nói nhưng rất ôn nhu.

Tiểu Thuận mắt không nháy nhìn chăm chăm đường ca là anh trai họ, thấy hỏi tới mình, hắn hưng phấn khuôn mặt nhỏ nhắn đều đỏ. Hỏi một câu, hắn trả lời 10 câu, “Ca ca dài” “Ca ca ngắn” gọi liên hồi, sách vở học hành ra sao đều báo cáo đủ, còn đi theo hỏi đường ca, thi tú tài có khó hay không.

Đỗ Quyên nhin cười nói với Hoàng Nguyên: “Thuận Nhi thích đọc sách nhất.”

Hoàng Nguyên sờ đầu đường đệ là em trai họ, khen: “Nhìn là biết thông minh.”

Hoàng Tiểu Bảo ha ha cười nói: “Thuận Nhi! Đại ca ta là không được rồi. Người thì sao, đi theo anh họ học, tương lai cũng lấy bằng tú tài về, cho gia gia nãi nãi và cha mẹ cao hứng.”

Tiểu Thuận nghe xong vừa chờ đợi vừa rụt rè, xấu hổ cúi đầu.

Vợ chồng Hoàng lão Nhị và Hoàng lão cha, Hoàng đại nương lại hạnh phúc như thác đổ từ trong ra ngoài, ai cũng tươi cười rạng rỡ.

Trước đây Đỗ Quyên dạy Tiểu Thuận cái gì, bọn họ cũng không quá rõ ràng; nhưng nay Hoàng Nguyên, một anh họ tú tài đã trở lại, vậy Tiểu Thuận của bọn họ thành tài là nhất định!

Ăn cơm xong, mọi người bị Hoàng lão cha thúc giục rời đi.

Phùng Thị thế này mới an bày nhi tử rửa mặt nghỉ tạm.

Phòng ở đã thu thập xong, một đêm không nói chuyện.

Sáng sớm hôm sau. Hoàng Nguyên tỉnh lại trong tiếng gà gáy chó sủa ầm ỹ.

Hắn mở cửa sổ cho ánh sáng lùa vào, con mắt mờ mịt chuyển động, bốn phía đánh giá hoàn cảnh xa lạ, chân thiết ý thức được đã thoát khỏi sinh hoạt trước đây. Cũng có thể nói, hắn tạm thời cách xa hồng trần, đi tới một hoàn cảnh tương đối yên tĩnh giản dị.

Hắn duỗi tay chân, lười nhác nằm, trong lòng trống không.

Không có việc học, tạm quên khoa cử.

Về chuyện mở tư thực, hắn cũng không vội ...

Giờ khắc này, hắn phảng phất mất đi áp lực, cũng không làm bất kỳ quy hoạch sinh hoạt gì, cứ nhàn tản mà sống!

Nghe tiếng động bên ngoài, hắn vội vàng rời giường mặc quần áo.

Bởi vì, ngoại trừ những “nhân sinh đại sự” kia, hắn đổi nhà mới và hoàn cảnh cuộc sống mới tràn ngập hiếu kỳ và hứng thú mãnh liệt bởi vậy vội vã muốn đi thăm dò.

Mở cửa phòng ta, không khí tươi mát đập vào mặt, thấy sương sớm ẩn hiện.

Lọt vào tầm mắt là đây sân gà. Hoàng Ly đang vẩy thức ăn gà vào góc tường; Bờ tường bao quanh sân cao bằng nửa người bám đầy dây leo xanh biếc, nở đầy hoa Kim Ngân, trong đó xen lẫn màu tím hoa đậu cove cùng đậu cove xanh tím cong cong hình trăng khuyết, tất cả còn ướt sương đêm. Dưới chân tường là dây bí đỏ tươi tốt, cùng với tiếng Hoàng Ly “quắc quắc” gọi gà. Mấy con gà từ dưới dàn bí đỏ chui ra ngoài, chạy về phía đàn gà...

Góc tường, vài cây hoa la đơn ra hoa màu hồng và vàng, còn có một bụi hoa sơn chi đang kỳ trở hoa. Trong tường ngoài tường, vài nhánh đào chưa qua tủ bỏ rũ xuống, cành lá lộn xộn, ẩn hiện vài trái đào non.

Đang nhìn, một con chó vàng không lớn lắm thấy hắn đi ra, vội vàng đi tới đảo quanh hắn, đánh hơi từ trên xuống dưới, không kỳ thị người chủ nhân mới này. Tim hắn như bị treo ngược lên, hai tay đưa cao, thấy súc sinh này không có ý cắn hắn, mới yên lòng.

“Chó cũng nhận được người.”

Hoàng Ly nhìn ca ca cười.

Hoàng Nguyên đi qua, chó vàng đi theo phía sau hắn.

“Nhiều gà như vậy?” Hắn hỏi tiểu muội.

“Ai! Tổng cộng 53 con. Sáng nay giết hai con. Sẽ còn nhiều hơn nữa. Mùa xuân mới ấp đám gà con, không sai biệt lắm có 2 cân. Gà trống sẽ bị giết ăn, giữ lại chừng ba mươi con gà mái đẻ trứng là đủ rồi, nhiều hơn nữa không để

nuôi. Lại nói, lúc nhàn ta và nhị tử sẽ lên núi săn chút món ăn thôn quê, chúng ta thường ăn gà rừng ...”

Hoàng Ly hưng trí bừng bừng giới thiệu tình hình trong nhà với ca ca.

Hoàng Nguyên vừa nghe, vừa quay đầu nhìn về phía cổng lớn.

“Cha bọn họ đâu?”

“Cha và nương ra ruộng. Nhị tử đang dọn dẹp giặt quần áo, đại tử nấu cơm... Thường thì ta và nhị tử buổi sáng không ở nhà, cùng tiểu dưỡng luyện võ...”

Khi nói chuyện, Đỗ Quyên bưng một thau gỗ lớn đi ra, nhìn thấy hấn nở nụ cười.

Nàng cũng không có nhiệt tâm tiếp đón hấn, phảng phất hấn đang ở nhà của mình.

Nàng đặt thau gỗ dưới mái hiên, đi phòng bếp mang nước ấm đến, đi thu gom hết xiêm y của cả nhà thay ra hôm qua, bưng một ghế nhỏ ra ngồi xuống giặt giũ.

Trong phòng bếp, Hoàng Tước Nhi cũng đang bận rộn.

Cái nhà này, một khi trở về vận tác bình thường, mỗi người đều tự đi làm công việc của mình, chỉ có hấn con trai Hoàng gia, ngày đầu tiên trở về không có việc gì làm, cũng không biết nên làm cái gì.

Chương 261

Sinh Hoạt Nông Gia

Hắn đang nhìn Hoàng Ly cho gà ăn, chợt nghe có người gọi hắn.

“Hoàng Nguyên, đến đánh răng rửa mặt.”

Thanh âm ôn nhu trong veo.

Hắn xoay người nhìn, thấy Hoàng Tước Nhi đứng ở cửa phòng bếp, mỉm cười nhìn hắn.

Hắn có chút xấu hổ, cảm thấy mình lui về thuở nhỏ.

Đi về phía phòng bếp đi ngang qua bên người Đỗ Quyên, Đỗ Quyên ngửa mặt hỏi hắn: “Tối qua ngủ có quen không?”

Hoàng Nguyên dừng bước đáp: “Ngủ say sưa!”

Lại cười nói: “Xem ra ta sinh ra là người Hoàng gia. Đến nơi này cảm thấy đặc biệt an ổn, trong lòng cũng đặc biệt yên tĩnh. Ta đột nhiên không có hùng tâm tráng chí, chỉ muốn vô câu vô thức trồng trọt, vẽ tranh và đọc sách. Ai, ta còn chưa trồng trọt đâu!”

Đỗ Quyên nghe xong vẻ mặt tươi cười.

Thấy ý hắn còn chưa hết, còn muốn nói thêm, liền nhắc nhở: “Đi rửa mặt trước đi. Đại tỳ đã múc nước sẵn rồi.”

Hoàng Nguyên vội vàng nhắc chân đi, vừa nói: “Người trong nhà, không cần khách khí!”

Vào phòng bếp, Hoàng Tước Nhi đang lột hành liểu, còn cố ý chấm muối, ngay cái cốc súc miệng đều giúp hắn đổ đầy nước, chỉ hắn đi tới cái mương trước mặt phòng bếp đánh răng.

Đợi hắn súc miệng xong, vào phòng thấy nước rửa mặt đã có sẵn.

Hắn liền cười nói với Hoàng Tước Nhi: “Đại tỳ, để ta tự mình làm.”

Hoàng Tước Nhi mỉm cười nói: “Sợ ngươi mới trở về, chưa quen đồ đạc để đâu.”

Vừa nói, vừa tới bếp lò châm thêm củi.

Làm xong, thấy Hoàng Nguyên đã rửa mặt sạch sẽ, từ trong tủ chén lấy hai cái chén nhỏ, “Có gừng ngâm và mướp chua, ngươi ăn một miếng, khai vị.”

Hoàng Nguyên nghe, vội tiếp chiếc đũa ném một ngum.

“Ha hả, ăn ngon thật! Đây là đại tỹ ngâm?”

“Là ta và Đỗ Quyên ngâm.”

“Ăn ngon, quai hàm đều tiết nước chua. Đại tỹ, buổi sáng ăn cái gì?”

“Cháo bắp ngô, còn có bánh bột ngô, thịt khô hầm măng chua, còn có trứng gà hấp tiêu xanh, còn có đậu giác thịt khô hầm.”

Hoàng Nguyên nghe xong chặc lưỡi, nuốt nước miếng.

Lại xin lỗi nói: “Có phải đại tỹ phải dậy thật sớm? Đều là bởi vì ta.”

Hoàng Tước Nhi vội vàng lắc đầu nói: “Cũng không phải...”

Hoàng Nguyên đi theo sau đại tỹ, lúc thì xuống bếp dưới, lúc lại tới bếp trên, nói về chuyện sinh hoạt trong nhà. Thỉnh thoảng, Hoàng Tước Nhi tìm một thứ cho hấn thử, hoặc là mở lồng hấp, dùng chiếc đũa chọc vào bánh hấp, cảm thấy tốt lắm, liền gấp bánh vào trong bát cho hấn ăn trước.

Mười mấy tuổi thiếu nữ, đối với đệ đệ ôn nhu lại trù mền.

Lúc hấn ăn gì đó, nàng ở bên nhìn, có khi đưa tay giúp hấn chỉnh lý vạt áo không cần sửa sang lại, mặc dù hấn cao hơn nàng nửa cái đầu.

So sánh với Đỗ Quyên và Hoàng Ly, nàng văn tĩnh hơn rất nhiều, luôn mím môi mỉm cười.

Cảm giác được sủng nịch trù mền này làm cho Hoàng Nguyên cảm thấy mới lạ mà ngọt ngào, mà không thấy chút cứng ngắt lạ lẫm nào. Đại tỹ làm cái gì, hấn liền làm cái đó. Nói cười với đại tỹ một hồi, nội tâm tràn đầy ấm áp, đem “quân tử xa nhà bếp” ném ra sau đầu.

Bỗng nhiên Hoàng Tước Nhi tỉnh ngộ lại, hỏi hấn đi ra ngoài, “Trong phòng bếp tro bụi nhiều, người đi ra bên ngoài đi dạo đi. Đợi cha và nương trở lại, chúng ta sẽ ăn cơm.”

Hoàng Nguyên lại hỏi: “Cha và nương ra ruộng sớm như vậy, rất bận sao?”

Hoàng Tước Nhi giải thích: “Cũng không phải. Trời nóng, chúng ta thừa dịp buổi sáng mát mẻ làm việc. Lại nói, hiện tại chính là lúc giã cỏ cho đậu tương, bắp ngô. Buổi sáng xối cỏ, đợi mặt trời lên phơi cho cỏ chết khô mới dùng được.”

Hoàng Nguyên bưng tỉnh đại ngộ, thâm nghĩ sau này đối với việc đồng áng phải để bụng chút.

Hấn bị Hoàng Tước Nhi đuổi ra khỏi phòng bếp, liếc mắt nhìn nhìn, thấy Đỗ Quyên nhắc một bộ xiêm y màu lam lên, ngay cả Hoàng Ly cũng xách nửa rổ, hai chị em đi về phía cửa chính.

Hắn liền vội vàng kêu: “Các người đi đâu giặt xiêm y?”

Kêu xong mới cảm thấy xấu hổ

Một thanh niên, hỏi mấy việc này để làm gì!

Đỗ Quyên quay đầu cười nói: “Ngay ở phía trước. Người cũng đi ra xem thôn chúng ta.”

Hoàng Nguyên mừng rỡ, liền vén áo đi qua.

Trong lòng thầm buồn cười: một buổi sáng, hắn chỉ theo sau đám tử muội.

Lúc ra khỏi cánh cổng gỗ cũ hư hỏng không thể che nắng được nữa, hắn nhin không được hiến kê nói: “Cửa này rất đơn giản. Không bằng làm một cổng tò vò đơn giản, giống như cửa thủy hoa, vào cửa che mưa cũng tốt. Còn nữa, trồng thêm nhiều Nhãn Đông Hoa (tức hoa Kim Ngân) chút, cho bò đầy nóc nhà, nhìn từ xa giống như cổng tò vò vào hoa viên, so với thứ này tốt hơn. Thứ này quá thô!”

Đỗ Quyên thấy hắn phát ra nhã hứng, cười thầm.

Hoàng Ly vội nói: “Quay đầu làm theo lời ca ca nói. Ca, người xem xét kỹ xem chúng ta còn có chỗ nào cần sửa, hết thấy sửa lại một lượt.”

Hoàng Nguyên ngượng ngùng, “Cũng không có gì cần sửa nữa. Đều rất tốt! Tự nhiên tươi mát, không cần quá nhiều thay đổi khiên cưỡng, như vậy mới phải.”

Vừa nói chuyện, bọn họ ra cửa.

Chỉ thấy phía trước có một cái nương nước, bên bờ nương dài có rất nhiều xương bò và thủy thảo xanh biếc.

Lại có một ao nước trong, mặt nước khói nhẹ lượn lờ.

Muốn dùng để gột rửa, một đoạn ngắn nương bị người đào sâu rộng ra, mới hình thành ao nước này, bên bờ hồ thả phiến đá xanh to.

Đỗ Quyên để giỏ xuống, cùng Hoàng Ly ngồi xỏm xuống 2 đầu phiến đá, lấy hết xiêm y ra, từng cái từng cái giặt trong ao, lại dùng chày gỗ nện lên xiêm y trải trên phiến đá.

Hoàng Nguyên tùy ý ngẩng đầu nhìn bốn phía. Nhất thời hắn ngẩn người.

Trong núi nhiều mây. Vào buổi sáng sớm, bốn mùa xuân hạ thu đông thôn Thanh Tuyên sương mù tràn ngập. Lúc này, cũng là lúc thôn đẹp nhất, mờ mịt mộng ảo, như là tiên cảnh! Nhưng tiếng gà gáy, chó sủa, bóng người, nông trại, đều tỏ rõ đây là ở nhân gian.

Hắn lẳng lặng nhìn hết thấy, nhìn sương mù tiêu tán từng chút một, thôn Thanh Tuyên ở trước mặt hắn dần lộ ra toàn bộ hình dáng, dãy núi nơi xa cũng hiện ra rõ ràng. Mặt trời lên cao, ánh nắng cũng gắt hơn.

Không biết thời điểm nào, tiếng đập quần áo bên cạnh ngừng lại.

Đỗ Quyên hỏi: “Xem choáng váng?”

Nàng lúc trước cũng kích động thất thần như thế.

Thôn Thanh Tuyên, có thể nói là “thế ngoại đào nguyên”, không chút khoa trương!

Hoàng Nguyên gật đầu, nói: “Ta từng đi qua nhiều nơi, thấy không ít cảnh đẹp, đều không đặc biệt như nơi này. Nghĩ Võ Lăng ở đào nguyên cũng không được như thế.”

Đỗ Quyên đang định nói chuyện, chợt thấy bên trái đường thôn một con trâu đi tới, trên lưng có một cái bao tải, bên trong công kênh không biết đựng cái gì. Lão Thực cha đang đuổi theo phía sau, “Chờ ta với! Súc sinh này, tự nhiên chạy!”

Nàng bật cười rộ lên, cao giọng hỏi: “Cha, làm sao vậy?”

Hoàng Nguyên cũng cười, vội vàng đi tới.

Con trâu đi đến cửa Hoàng gia liền dừng lại, cúi đầu ăn cỏ ở chân tường.

Hoàng Lão Thực chạy tới, lấy bao tải từ trên lưng bò xuống, nặng nề đặt xuống đất, vừa đối với Hoàng Nguyên cười nói: “Cha hái được mấy trái dưa hấu, đợi cắt ra cho người ăn.”

Hoàng Nguyên rất cao hứng, vội hỏi: “Nương đâu?”

Hoàng Lão Thực nói: “Mẹ người đi Lâm gia, nói mua chút ngô sen, nói người thích ăn cái kia. Nàng bảo ta về tới trước, nên ta đi về. Ở bờ ruộng phía trước ta gặp Tam gia gia người, đứng lại nói với hắn vài câu, súc sinh này chờ một lát cũng không chịu, tự mình chạy về trước.”

Đám người Đỗ Quyên nghe xong đều cười rộ lên.

Hoàng Lão Thực buộc trâu vào thân cây đào ngoài tường, tự xách bao tải, kêu nhi tử cùng đi vào nhà. Đỗ Quyên và Hoàng Ly cũng đi theo vào.

Vào tới trong nhà, Hoàng Lão Thực từ trong bao tải lấy ra quả dưa hấu.

Dưa hấu tròn vỏ da xanh thẫm, cũng không lớn, không sai biệt lắm khoảng bốn năm cân nặng.

Hoàng Lão Thực cầm một trái dưa hấu lên, đối với Hoàng Nguyên như hiến vật quý dùng tay gõ gõ, phát ra tiếng “thùng thùng” giòn vang, “Nghe đi, thanh âm giòn như vậy là già trái rồi, nếu buồn buồn là chưa chín. Cha cắt một trái người ăn trước nhé?”

Hoàng Nguyên vội vàng ngăn lại, nói: “Cha, còn chưa ăn điểm tâm đâu. Đợi ăn cơm, giữa trưa nóng rồi ăn dưa hấu. Tốt nhất dùng nước giếng ướp lạnh. Nhà chúng ta có giếng không?”

Hoàng Lão Thực vội nói: “Cách vách có. Ta đi đánh một thùng đến.”

Buông dưa hấu liền đi phòng bếp lấy thùng nước.

Hoàng Ly vừa phơi xiêm y, vừa tả oán nói: “Nhỏ như vậy! Chúng ta không ở nhà, không ai chăm sóc nó, nó không lớn nổi. Năm trước dưa hấu nhà Xuân Sinh ca ca thật lớn đó!”

Hoàng Tước Nhi nghe xong vội vàng đi ra nói tiếp: “Ta có nhờ cỏ, cũng rút phần. Nhị thúc và nhị thẩm còn làm giúp nữa. Không hiểu vì sao mà không lớn.”

Đỗ Quyên tung ra một kiện xiêm y, vắt lên gậy trúc, hai tay chỉnh cho ngay ngắn, cười nói: “Trông dưa hấu cũng cần bí quyết. Chúng ta lần đầu trông, có thể lớn như vậy đã không sai rồi. Để ý thêm hai năm thì tốt rồi.”

Hoàng Lão Thực gánh một nước thùng đi ra, cười nói với Hoàng Nguyên: “Cùng cha đi cách vách chơi đi? Nhà Xuân Sinh, người đều quen biết.”

Không chờ Hoàng Nguyên trả lời, cách vách lại có âm thanh truyền đến. “Đỗ Quyên, mau tới đây xem! Ra nước! Máy bơm nước!”

Là thanh âm Lâm Xuân.

Đông Sinh lại đợi không kịp, vội vàng từ cửa vòng qua, chạy đến Hoàng gia mừng rỡ hô lớn: “Tam ca của ta đem làm xong máy bơm nước, bơm ra nước!”

Cái này, chẳng những Đỗ Quyên, ngay cả Hoàng Nguyên cũng cao hứng.

Mọi người đều hướng cách vách chạy đi, muốn xem ngạc nhiên.

Đến cách vách, chỉ thấy bên cạnh giếng Lâm gia, trên mặt đất là một khối gỗ sừng sững có tay cầm, phía trước nối với ống trúc, nước đang từ từ chảy ra. Lâm Xuân đứng ở một bên, tay cầm một cái cây đung đưa, đưa lên đưa xuống, nước liền từ ống trúc hoa hoa chảy ra.

Vợ chồng Lâm Đại Đầu và huynh đệ Lâm gia đều vây quanh xem.

Lâm Đại Đầu hô to: “Lấy thùng đến, lấy thùng đến! Ái dồ, đều đổ hết rồi!”

Thu Sinh chạy vội vào phòng bếp lấy thùng nước.

Hoàng Lão Thực vội vàng đẩy thùng nước của mình vào đầu ống trúc.

Nhìn ống trúc chảy nước rào rào, ánh mắt hấn mở lớn, cong lưng, rồi dí mắt vào cái máy, kinh ngạc không thôi.

Đỗ Quyên vui sướng, “Lâm Xuân, người sẽ lưu danh sử xanh!”

Lâm Xuân nhìn nàng ha hả cười, nghĩ nếu thực sự có ngày đó, tên bọn họ sẽ đặt song song nhưng ngoài miệng lại nói: “Việc này nhờ có Hoàng Nguyên hỗ trợ.”

Thật ra, hấn cân nhắc làm máy bơm này đã hai năm, các bộ phận đều đã làm tốt, nhưng vì piston của máy bơm không kín, nên không bơm được nước lên. Hoàng Nguyên tìm ra cao su, việc này liền đơn giản. Buổi sáng, hấn bận rộn lắp ráp là máy hoạt động tốt.

Hoàng Nguyên cũng cười nói: “Tại hạ thật là đồng hưởng quang vinh!”

Hấn nhìn kỹ một hồi, nghiêm túc nói với Lâm Xuân: “Tam ca, thứ này không nên chỉ dùng để bơm nước. Người suy nghĩ thật kỹ, có thể có không ít tác dụng đó. Còn có, người đừng ngại viết ra hết cấu tạo và cách sử dụng của nó, giao cho Chu phu tử, đừng che đậy. Ta cho người biết...”

Thanh âm hấn thấp xuống, rỉ tai Lâm Xuân nói một hồi.

“Tạ Hoàng huynh đệ chỉ điểm!” Lâm Xuân liên tục gật đầu, vẻ mặt rất thận trọng, “Thứ này biến cải bộ dáng, có thể dùng để tạo giấy.”

Trần gia lần này phái người theo bọn họ vào núi dạy bọn hấn chế tạo giấy, bởi Hoàng gia không đủ chỗ, Lâm Đại Mãnh liền đưa bọn hấn về nhà mình.

Chuyện tạo giấy tuy do Hoàng Nguyên tự lực thúc đẩy, nhưng sau khi hấn hỏi Đỗ Quyên và cha mẹ chi tiết trong thôn, liền quyết định do Lâm gia và Hoàng gia cùng kinh doanh, vì là nhờ uy vọng của Lâm gia trong thôn, cũng nhờ Lâm Đại Mãnh đến quản lý, một mình Hoàng Nguyên không lo xuể hết.

Bởi thấy Đông Sinh và Hoàng Ly chơi đùa dùng tay tát nước làm ướt hết mặt, ướt cả quần áo, Hạ Sinh cười nói: “Chờ ta làm một cái ao nước ở đây, là dùng tốt.”

Hoàng Tước Nhi nghe xong mỉm cười.

Ao nước sao, còn không phải tương lai nàg dùng nhiều sao!

Chương 262

Con Trai Nhà Minh Giỏi

Tối qua Lâm Đại Đầu đã gặp Hoàng Nguyên, lúc này thấy hấn và Lâm Xuân đứng chung một chỗ, không tự chủ đánh giá hấn lần nữa, ánh mắt thập phần soi mói.

Kết quả đánh giá, đương nhiên là cảm thấy kém Xuân Nhi của hấn.

Ngoại trừ chuyện hấn trắng trẻo hơn Xuân Nhi một chút.

Nhưng con trai trắng trẻo có ích lợi gì? Lại không phải là con gái!

Hấn thông minh không nói lời thật, lại oán trách Hoàng Lão Thực nói: “Lão Thực huynh đệ, người nói đi, người nuôi ba cô con gái có thể làm coi như xong, sao con trai có thể làm như vậy chứ?”

Hoàng Lão Thực trợn mắt nói: “Sao con ta không thể làm?”

Hoàng Ly vội dắt hấn nói: “Cha, người đừng nghe Đại Đầu bá bá nói. Hấn chính là đồ mắt người, loại ao ước ganh ghét oán hận đó!”

Nói xong ghéech cái cằm xinh xắn lên thị uy “Hừ” một tiếng với Lâm Đại Đầu, làm mọi người đều cười rộ lên.

Lâm Đại Đầu phần nộ nói: “Lão Thực huynh đệ, con trai người cũng đã trở lại, khuê nữ lại nhiều, có phải nên đem Tước Nhi gả đi hay không?”

Hoàng Lão Thực nói: “Ta chưa nói là không gả. Hạ Sinh còn chưa gắp, người gắp cái gì! Không phải ta đã nói là cuối năm tổ chức cưới sao? Ngày nóng như vậy, lại bận rộn, làm hỉ sự không có phương tiện, thân thích cũng không không rảnh đến, không thể cứ như vậy đưa Tước Nhi tới nhà của người chứ!”

Lâm Đại Đầu á khẩu không trả lời được.

Hấn cũng chỉ nói thôi, cũng biết nóng vội là vô dụng.

Lúc này Hoàng Nguyên cười nói: “Đại Đầu bá bá, vãn bối không dễ dàng trở về nhà, muốn cùng người nhà thân cận mấy tháng mới tốt. Mặc dù đại tỷ gả sang cách vách, nhưng xuất giá chính là xuất giá, từ đó nàng sẽ là người Lâm gia. Cho nên, để tỷ đệ chúng ta ở chung thêm mấy ngày đi.”

Lâm Đại Đầu càng không nói.

Nếu thường lui tới, khẳng định Đỗ Quyên cũng sẽ chống đối hấn hai câu, nhưng nhìn thấy bóng dáng mệt nhọc của Đại Đầu thím, nàng không đành

lòng, cười khuyen như: “Đại Đầu bá bá, đời tới mấy tháng mùa đông, chúng ta náo nhiệt tổ chức việc vui. Nói cho người biết, lúc ở phủ thành, chúng ta giúp đại tử mua rất nhiều đồ cưới đó!”

Lâm Đại Đầu nghe xong mắt sáng lên, vội vàng hỏi “Thật sự?”

Đỗ Quyên cười nói: “Đương nhiên là thật! Ta có thể lừa người chắc.”

Lâm Đại Đầu kìm lòng không được truy vấn: “Có thứ gì? Đừng mua mấy thứ vô dụng!”

“Ồ” một tiếng, mọi người đều cười rộ lên.

Hoàng Tước Nhi đỏ mặt, cúi đầu.

Hạ Sinh ngây ngô nhìn nàng, mừng rỡ không khép miệng.

Vợ Đại Đầu liền đi tới, liếc chồng mình một cái trước, rồi mới kéo tay Đỗ Quyên cười sáng giọng: “ Hai người các người nói chuyện không để ý, nào có ai vừa giáp mặt là nói đồ cưới chứ!”

Thanh âm lại tràn đầy vui sướng, miệng toét rộng.

Nàng biết, Hoàng gia cho đồ cưới, hẳn định đều hữu dụng.

Đang ồn ào, chợt nghe một tiếng hô rống từ đằng xa truyền đến.

“Như Gió trở lại!”

Đông Sinh hét lớn: “Súc sinh này còn biết trở về? Coi ta không đánh gãy chân nó!”

Lâm Đại Đầu khí thế hung hăng xắn tay áo.

Thanh âm mới tan, một tiếng hô rống khác lại vang lên ngoài cửa viện.

Sau đó, Như Gió chạy vào, đánh về phía Lâm Xuân.

Đã sớm biết Lâm Xuân nuôi một con hổ, nhưng tận mắt chứng kiến này quái vật khổng lồ sắc thái sắc sỡ đánh về phía hắn, hai chân trước khoát lên trên đầu vai hắn, mở ra miệng máu ngay mặt hắn, Hoàng Nguyên vẫn kinh hoảng hô to một tiếng.

Như Gió nghe hắn kêu, quay đầu nhìn hắn, lại gầm nhẹ một tiếng.

Hoàng Nguyên nhất thời chân như nhũn ra nói: “Nó... nó sợ người lạ?”

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi đồng thời đỡ lấy hắn, kêu hắn đừng sợ, nói Như Gió không cắn người.

Hoàng Nguyên tỏ vẻ vạn phần hoài nghi, hỏi: “Trong thôn này nó đều nhận ra tiếng người, không cắn người? Cũng không cắn súc vật?”

Lâm Xuân vui vẻ sờ đầu Như Gió, cười gọi nó đừng dọa người, vừa đối với Hoàng Nguyên nói: “Như Gió có linh tính. Phàm gặp qua một lần, nó đều

nhớ, dù gặp ở trên núi, nó cũng không đả thương người, cũng không động tới gà vịt trong thôn.”

Đỗ Quyên hỏi: “Vài ngày nay Như Gió không ở nhà?”

Nàng nhớ tới câu nói lúc nãy của Lâm Đại Đầu.

Vừa hỏi xong, Lâm Đại Đầu thờ phì phò nói: “Xuân Nhi vừa đi, súc sinh này cũng không ở nhà được, chạy vào núi, một lần chính là hơn mười ngày, y như dã thú! Mấy ngày nay không tha về một món ăn thôn quê nào! Ta còn tưởng rằng nó không trở về nữa, tại sao lại trở lại?”

Vào những ngày mùa, ngay cả Thu Sinh cũng không rỗi rảnh lên núi săn thú, Như Gió lại bỏ đi, Lâm gia không có món ăn thôn quê ăn, hẳn có thể không tức giận sao?

Đỗ Quyên ngưng một lát, mới dậm chân cười to.

“Ai yêu Đại Đầu bá bá! Như Gió còn không phải là dã thú à! Nó có thể nhận ra Lâm Xuân coi như là vận khí. Lâm Xuân không ở nhà, người còn trông cậy vào nó giúp Lâm gia làm việc? Ai, nếu thật là như vậy, còn là vua bách thú sao, cũng quá tầm thường rồi!”

Mọi người cũng đều nhin không được cười to.

Lâm Xuân nhìn sắc mặt đen thui của cha, lại nhìn Như Gió, muốn nói nó vài câu, chung quy không bỏ được. Tựa như Đỗ Quyên nói, nó vốn là dã thú, không có trách nhiệm giúp Lâm gia “săn thú”. Hẳn liền vỗ vỗ nó, ý bảo nó trở về phòng nghỉ tạm.

Như Gió hướng Lâm Đại Đầu nhe răng, nghênh ngang vào tây sương.

Lâm Đại Đầu đành phải giương mắt nhìn.

Nơi này, đại gia tranh nhau sử dụng thử máy bơm nước, cho rằng thần kỳ.

Nhất thời Tiểu Thuận chạy tới, nói gia gia nãi nãi tới, đám người Đỗ Quyên mới về nhà.

Vợ Đại Đầu ở phía sau kêu: “Tước Nhi, buổi trưa mang đệ đệ người tới dùng cơm.”

Đỗ Quyên vội nói: “Thím không cần gấp, mấy ngày nay nhà ta khẳng định có nhiều chuyện làm. Đợi rảnh chút, lại đến nhà thím ăn cơm.”

Lần này Hoàng Nguyên về, thân thích nhà mình khẳng định muốn mời hẳn.

Vợ Đại Đầu thế này mới mà thôi.

Về nhà, thấy Phùng Thị cũng trở lại, đang ngắt sen non, trái hạnh và mạn đã đựng đầy vài cái rổ, còn nói là nhà ai đưa, nhà ai chào hỏi kêu Hoàng Nguyên tới ăn cơm, đầy mặt đều là tự hào.

Con trai thật vinh dự!

Lập tức, tỷ muội Đỗ Quyên bung đồ ăn lên, người một nhà ngồi ăn cơm.

Hoàng Nguyên dĩ nhiên được người nhà trăm loại chiếu cố: Hoàng đại nương hỏi hần thích ăn cái gì, muốn ăn cái gì, đem tất cả các loại thổ sản hiếm có trong núi liệt kê một lần, muốn buổi trưa nấu cho đứa cháu trai này ăn; còn nói nàng mang cái gì đến, còn muốn làm sủi cảo.

Tỷ muội Đỗ Quyên đều nhìn Hoàng Nguyên cười.

Đây chính là đãi ngộ tỷ muội các nàng chưa bao giờ có, nhưng các nàng không mất hứng, ngược lại thấy trong nhà có đàn ông bất đồng, bởi vậy thập phần vui sướng.

Phùng Thị nói với cha mẹ chồng: “Cha, nương, cỏ ngoài ruộng nhiều, để Tước Nhi các nàng ở nhà chiếu ứng, ta và cha nàng đi giẫy cỏ, đến buổi trưa nóng trở về.”

Hoàng lão cha gật đầu nói: “Cứ như vậy đi! Việc ruộng nương không thể bỏ dở.”

Đầu óc Đỗ Quyên một chuyển, vội nói: “Ta và đại tỷ cũng đi thôi. Xiêm y đã giặt xong, nhà cửa cũng thu thập sạch sẽ, để Hoàng Ly ở nhà nấu cơm là đủ rồi. Thêm người thêm sức vội vài ngày sẽ làm xong, cha và nương có thể nghỉ thêm chút. Trong nhà có gia gia nãi nãi, chẳng khác nào trưởng bối tọa trấn, người nào đến đều có thể tiếp đón. Hoàng Ly nấu cơm cũng không lo: muốn nấu món gì thì chuẩn bị sẵn, chờ ta và đại tỷ xong việc trở về, ba người đồng loạt làm, nấu cũng nhanh thôi.”

Nàng biết lát nữa trong nhà khẳng định sẽ có nhiều người đến, nàng tình nguyện đi ra ruộng. Tuy nhô cỏ nhưng đầu óc thoải mái, có thể thể hội phong cảnh ruộng đồng đã cách nhiều ngày.

Hoàng lão cha và Hoàng đại nương cầu còn không được.

Đây đúng là cơ hội lộ mặt của kẻ làm gia gia nãi nãi bọn họ!

Hoàng đại nương liền phân chân nói: “Người cùng Tước Nhi đi đi. Trong nhà có ta và gia gia người. Ta giúp Hoàng Ly thu thập nấu cơm, người tới cũng không sợ...”

Hoàng Nguyên nhìn Đỗ Quyên, trong lòng lại không phải tư vị.

Hắn một thân nam nhi ở nhà đợi, bọn tỷ muội phải xuống ruộng làm việc. Đây là chuyện gì?

Đỗ Quyên nháy mắt với hần mấy cái, hần không hiểu, nghĩ đợi lát nữa hỏi nàng.

Vì thế, sau bữa cơm Đỗ Quyên, Hoàng Tước Nhi theo cha mẹ đi nhô cỏ.

Đầu tiên là nhô cỏ trong ruộng bắp.

Làm hơn một canh giờ, trời bắt đầu nóng lên.

Đỗ Quyên dọc theo luống bắp đi đến cuối luống, thẳng eo nghỉ ngơi, lại thấy ở đầu ruộng có 2, 3 người đến, chính là Hoàng Nguyên, Tiêu Thuận và Nhậm Viễn Minh.

Nhậm Viễn Minh thật xa đã kêu: “Nhị biểu tử”.

“Di, sao ngươi lại tới đây?”

Đỗ Quyên kinh ngạc hỏi Hoàng Nguyên.

Nàng đoán đúng là trong nhà sẽ có rất nhiều người đến, hần hẩn là không phân thân ra được mới đúng.

Phùng Thị ở phía sau nàng, nghe tiếng ngẩng đầu nhìn lên, vội vàng nói: “Ai nha, Nguyên Nhi! Ngươi đến nơi này làm cái gì? Xem trời nóng, ra một thân mồ hôi, làm xiêm y dơ...”

Nàng cuống quýt hốt hoảng nói xong, cảm thấy ruộng đất không phải là nơi nhi tử đến.

Đỗ Quyên thấy nương như vậy, liền đi tới bên cạnh Hoàng Nguyên cười.

Hoàng Nguyên ngượng ngùng, nói: “Nương, ta đến xem chúng ta có bao nhiêu ruộng, trông những gì. Ta không nên biết mấy việc này sao?”

Phùng Thị nghe xong sừng sốt, sau đó vui vẻ nói: “Nên! Nên!”

Nhi tử càng quan tâm trong nhà, càng chứng minh hần để cái nhà này trong lòng.

Hoàng Nguyên thuận thế cầm cái cuốc trên tay Đỗ Quyên, nói: “Ta làm!”

Đỗ Quyên bất ngờ bị hần đoạt đi, nghe xong lời của hần bật cười, hỏi: “Ngươi làm? Ngươi cầm nó muốn làm gì?”

Hoàng Nguyên lúng túng cười nói: “Ngươi dạy ta giẫy cỏ.”

Đỗ Quyên không chút lưu tình đả kích nói: “Ta không dạy ngươi. Ta tự mình làm là xong, còn nhanh nữa!”

Tiêu Thuận vội nói: “Để ta dạy nhị ca. Không dễ học đâu.”

Hoàng Nguyên nghe ra ý khuyến cáo.

Lúc này, Hoàng Lão Thực và Hoàng Tước Nhi cũng xong việc, từ trong ruộng ngô chui ra. Hoàng Tước Nhi nghe thấy đối thoại của đệ đệ muội muội, sẵn sốc nói với Hoàng Nguyên: “Không còn sớm, ta cần về nhà. Buổi trưa nóng, đợi xế chiều hoặc sáng sớm ra làm cũng như nhau. Dù sao ruộng chúng ta không nhiều, trước đó ta cũng vẫn làm.”

Hoàng Nguyên thuận thế xuống dốc, hỏi Hoàng Lão Thực: “Cha, chúng ta có bao nhiêu đất?”

Hoàng Lão Thực hiếm khi được nhi tử hỏi hấn, đúng là hấn “tinh thông” và “am hiểu”, nên vội vàng đáp: “Năm mẫu đất, tám phần vườn. Nơi này là nửa mẫu trồng bắp và đậu tương; còn có hai khối xa chút, ở chân Đông Sơn. Người muốn xem, cha mang người qua xem.”

Hoàng Nguyên vốn thuận miệng hỏi, vừa nghe xong thất thanh nói: “Chỉ có 5 mẫu?”

Dưỡng phụ hấn, Dương gia, có mấy ngàn mẫu đất, còn có cửa hàng. Hoàng gia nhiều người như vậy mà chỉ có 5 mẫu, khó trách hấn giật mình.

“Cuộc sống như thế làm sao mà qua? Lương thực sao đủ ăn?”

Hoàng Nguyên khẩn trương: cái nhà này, bản cùng vượt quá tưởng tượng của hấn!

Nhưng là, hấn hôm nay xem tình hình trong nhà, không giống là không sống nổi nha!

Hoàng Lão Thực an ủi hấn nói: “Đủ ăn! Trong ruộng trồng lúa, vườn trồng lúa mạch, cách năm thu loại bắp và đậu tương, còn có trồng đậu phộng trong núi lấy dầu. Hàng năm chúng ta đều còn dư rất nhiều bắp đó. Heo và gà lớn nhanh, trong nhà cũng không thiếu thịt ăn. Xem, đó là ngõng nhà chúng ta. Buổi sáng thả ra ruộng, không cần lo lắng, buổi tối lại đuổi về là xong rồi.”

Hấn vừa nói, vừa chỉ vào ruộng bắp sau lưng, có 3 con ngõng trắng lớn ăn no nằm nghỉ tạm trong rãnh nước.

Chương 263

Thăm Dò

Hoàng Nguyên như cũ không thể tiêu tan.

“Sao không khai hoang?”

Hắn không nghĩ ra, trong núi này ít người, cần mẫn khai hoang tổng không sai đi!

Một khối đất nhỏ này trồng bắp ngô, còn có đậu tương. Trong đám đậu tương, còn có hoa hướng dương trông thưa thớt; Ở bìa ruộng, lại có một loạt mè đang nở hoa...

Thật chen chúc!

Mọi người thu thập đồ đạc trở về. Trên đường, Đỗ Quyên giải thích cho Hoàng Nguyên nghe.

“Trong sơn cốc rộng lớn này, vô luận ruộng nước hay ruộng cạn đều có tính toán. Ở phía xa khai hoang không phải không được, nhưng một là đường xa không có phương tiện chiếu ứng, dễ dàng bị dã thú phá phách; hai là, dù cho chịu khổ ở nơi xa khai hoang, thu vào nhiều lương thực cũng vô dụng a, nơi này không có chỗ bán...”

Hoàng Nguyên giờ mới hiểu được khúc mắc trong đó.

Đỗ Quyên lại nói: “Đường vào núi người cũng đi qua một chuyến. Người suy nghĩ một chút: ra vào không dễ dàng như vậy, mọi người phí tâm trồng rất nhiều lương thực làm chi?”

Hoàng Tước Nhi bổ sung thêm: “Đủ ăn là được.”

Hoàng Nguyên hỏi: “Vậy đồ dùng hàng ngày từ đâu đến? Tỷ như vải vóc, người luôn cần mặc quần áo đúng không?”

Phùng Thị nói: “Bán thổ sản vùng núi. Có tiền thì mặc nhiều chút, không có tiền thì mặc kém một chút. Muối ấ, mua kim chỉ này nọ, thì dùng trứng gà cùng người ta đổi. Mọi người đều đổi.”

Hoàng Nguyên nghe xong có chút hồ đồ, hỏi: “Cùng ai đổi?”

Hoàng Tước Nhi nói: “Cùng Lâm gia đổi, cũng cùng người bên ngoài đổi.”

Máy mẹ con thay nhau đáp lại, như cũ làm Hoàng Nguyên hồ đồ.

Đỗ Quyên liền từ góc độ buôn bán giúp hắn giải thích, đây là quan hệ lấy vật đổi vật, giải thích thị trường đặc thù trong núi này: bình thường mọi người đi kiếm dược liệu, da lông và phơi khô nấm hoặc thảo sản vùng núi, sẽ bán cho Lâm gia, đổi chút dầu muối và kim chỉ, thậm chí vải thô; nếu không có thảo sản vùng núi, cũng sẽ lấy trứng gà, hoặc là đưa một con gà một cân thịt gì đó, đổi với gia đình có nhu cầu, bởi vì Lâm gia không thiếu trứng gà, cũng không thiếu thịt và lương thực, nên mấy thứ này bọn họ không thu.

Hoàng Nguyên bặm riết không tha hỏi: “Vậy sao nhà người ta lại thiếu?”

Đỗ Quyên không phiền không chán đáp: “Không phải nhà nào nuôi gà vịt đều hưng vượng, cũng không phải mỗi nhà đều có người đi săn thú. Mọi người ai thiếu cái gì, thì đổi lẫn nhau!”

Hoàng Nguyên thế này mới nghe hiểu.

Phùng Thị cảm khái nói: “Năm xưa chúng ta khó khăn chút, nuôi gia súc không hưng vượng như vậy, ngày thật gian nan. Mấy năm nay dễ chịu hơn!”

Nàng nghĩ nghĩ, tự đáy lòng nói: “Là tỷ người có thể làm!”

Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên đều cười.

Đỗ Quyên tổng kết nói với Hoàng Nguyên: “Cho nên muốn tích cóp tiền, thà rằng đào chút thảo dược, săn chút động vật lấy da lông, chẳng sợ hái chút nấm, mộc nhĩ, hạt đào và hạt dẻ phơi nắng khô chuyển đi ra ngoài, so với vận chuyển lương thực rời núi bán dễ dàng hơn. Lương thực nha, chỉ cần đủ ăn, dư chút phòng ngừa thiên tai là được. Ngoài ra, trong núi này hết thảy đều là tự cấp tự túc.”

Hoàng Nguyên cảm thán nói: “Tiền bạc, ở trong núi này quả nhiên không có chỗ xài.”

Đỗ Quyên cười nói: “Người hiểu thì tốt rồi. Ta cho người biết, giấy của người cũng không thể thu nhiều tiền của người ta. Giá người mua còn không cao bằng phí chuyên chở của người ta đâu. Nếu không phải vì muốn cho đứa nhỏ đọc sách cùng người, sao người ta chịu mạo hiểm tánh mạng giúp người khuân vác vào đây? Nếu thật dễ dàng như vậy, ai không biết kiếm tiền chứ?”

Hoàng Nguyên gật đầu nói: “Ta biết!”

Theo chân người nhà đi ngang đi dọc trên ruộng, Tiểu Thuận và Nhậm Viễn Minh ở phía trước chạy trốn cười đùa, hắn hỏi Đỗ Quyên về thuế đất tạp dịch, âm thầm tính toán trong lòng.

Đã gần đến buổi trưa, trán hắn đã ướt đầm mồ hôi, nhưng không thấy bực mình khó chịu.

Bốn phía là núi, ruộng đồng thôn trang càng thêm rõ ràng hơn buổi sáng sớm. Lại nhìn theo cha mẹ giản dị thật thà đi ở phía trước, phía sau là tỷ muội

nhẹ nhàng thanh tú, hẳn chỉ thấy lòng tràn đầy thi tình, trước mắt đều là ý họa!

Nông gia gian khổ, trong sự nhàn nhã đơn giản được mỹ hóa.

Đỗ Quyên hỏi tới hẳn tình hình ở nhà buổi sáng.

Hoàng Nguyên liền cười nói cùng Lâm Đại Mãnh thương nghị chuyện tu thực, định ra chương trình tạo giấy, gặp thân thích, vân vân.

Hoàng Lão Thực vì hẳn mới trở về, hết thầy còn xa lạ, nên dọc đường không ngừng chỉ điểm: trên núi này có cái gì, sông ngòi kia chảy về nơi nào; đợi vào thôn lại giới thiệu đây là nhà ai, làm cái gì, trong nhà nghèo giàu ra sao, lãi nhãi không ngừng.

Vốn Hoàng Nguyên không có hứng thú với mấy chuyện đó, nhưng Đỗ Quyên thỉnh thoảng chen vào một câu, như xào rau thêm đồ gia vị, khiến cho hẳn nghe được mùi ngon, nên tình hình dân chúng thôn Thanh Tuyền càng rõ ràng, tỷ như:

“Đây là con đại mãng xà Lý gia, nuôi chừng hai mươi năm. Bất chuột, ăn sâu bọ, rất có linh tính, thành rắn giữ nhà. Cùng Như Gió Lâm Xuân nuôi, nổi danh hai đại kỳ vật thôn Thanh Tuyền.”

“Thạch gia chính là một nhà giàu khác ở thôn Thanh Tuyền, cùng Lâm gia nổi danh. Nhà hẳn khắc đá thạch điêu, cùng nghề mộc Lâm gia đều có thể nói là nghệ thuật dân gian, không truyền ra ngoài. Chỉ là nay thành tựu của Lâm Xuân vượt qua tổ tông, phát triển lên một tầng cao hơn, thêm thi họa ý cảnh, Thạch gia không thể so!”

“Đậu hủ và đậu phụ khô Vạn gia đều rất đặc sắc, so với “Bạch ngọc đậu Hoa” ở phủ thành người dẫn chúng ta đi ăn còn ngon hơn! Ta còn đến học với Vạn thím nữa. Bất quá vì bớt việc, ngoại trừ ngày lễ tết tự mình làm đậu hủ, bình thường đều lấy đậu hoặc trứng gà đến nhà hẳn đổi đậu hủ và đậu phụ khô.”

Nghe được điều này, Hoàng Nguyên nhảy nhót nói: “Vậy chúng ta đi mua một chút.”

Hoàng Tước Nhi mỉm cười nói: “Hoàng Ly khẳng định không chịu.”

Hoàng Nguyên thế này mới mà thôi.

Hoàng Lão Thực vội vàng nói: “Người muốn ăn, sau này mỗi ngày trả mua cho người ăn.”

Đỗ Quyên cười, lại chỉ vào một nông trại bên cạnh, trong viện bày rất nhiều xà kép giá gỗ, phía trên đeo đầy mì sợi, “Đây là Hoàng gia tam phòng nhà gia gia ta, mì sợi làm ngon nhất. Đại gia thường dùng lúa mạch tới nhà hẳn đổi mì sợi. Quay đầu ta đổi chút về làm mì xào người ăn.”

Một đường nói đã đến cửa nhà gia gia.

“Xem, đây chính là nhà cũ. Gia gia nãi nãi cùng nhị thúc ở đây.”

Nói xong thăm dò nhìn nhìn. Trong viện yên tĩnh, một con chó đen nằm ở trước cửa dưới cây hoa quế, mấy con gà ngồi dưới chân tường. Nghe động tĩnh, con chó quay đầu nhìn bọn họ. Thấy là cả nhà bọn họ, nó không để ý, đem đầu chó gối lên 2 chân trước nhắm mắt dưỡng thần. Hoàng Lão Thực nhân tiện nói: “Đến rồi, chúng ta đi đâu.”

Hoàng Nguyên quan sát, thấy một toà nhà lớn, phòng ốc chỉnh tề, so với nhà mình rộng mở hơn, ngạc nhiên hỏi: “Sao cha là trưởng tử, không ở nhà cũ, nhị thúc lại ở cùng gia gia nãi nãi?”

Hoàng Lão Thực xấu hổ không biết chui vào đâu, áp a áp úng hai tiếng, không ngôn ngữ.

Phùng Thị bĩu môi, khẽ hừ một tiếng.

Đỗ Quyên vội vàng dùng khuỷu tay khều Hoàng Nguyên, nháy mắt với hắn.

Hoàng Nguyên tỉnh ngộ lại, vội nói: “Gia gia, nãi nãi và Đại Nữ tử tỷ tỷ đều ở nhà chúng ta, tiểu thúc và Tiểu Bảo ca ca ở tư thực làm nghề mộc, chỉ có tiểu thẩm ở nhà. Có muốn gọi nàng quá ăn cơm luôn không?”

Phùng Thị nói với Đỗ Quyên: “Kêu một tiếng đi.”

Nhân tình này nàng vẫn phải làm, không bỏ được.

Huống hồ, nhà cũ bên này khẳng định sẽ gọi cả nhà bọn họ ăn cơm.

Đỗ Quyên liền giương giọng kêu tiểu thẩm.

Hô hai tiếng, thấy Phượng Cô từ trong nhà đi ra. Đỗ Quyên nói thỉnh nàng qua ăn cơm, Hoàng Nguyên cũng mở miệng thỉnh, hai vợ chồng Hoàng Lão Thực và Hoàng Tước Nhi dù chưa nói chuyện, cũng đều mỉm cười nhìn nàng. Nàng liền vẻ mặt tươi cười đáp ứng, còn nói nàng để Đại Nữ qua hỗ trợ trước, trong nhà mình còn có chút việc, lát nữa mới đi qua.

Đỗ Quyên dặn dò nàng lát nữa phải đến, sau đó mới cùng người nhà đi trước.

Mới đi vài bước, nghe phía sau có người gọi nàng.

Quay đầu nhìn lại, là Hòe Hoa.

“Đỗ Quyên, ngươi trở lại? Tối qua ta còn muốn cùng Quế Hương đi gặp ngươi, lại sợ người nhà ngươi nhiều, ngươi vừa trở về chắc còn mệt lắm nên không đi. Ngươi đi ra ruộng?”

“Ai! Hòe Hoa ngươi từ đâu đến đây?”

“Từ nhà đại bá ta đến, tặng đồ cho đại nương ta.”

Hòe Hoa vừa nói vừa nhìn vợ chồng Hoàng Lão Thực: “Hoàng thúc, thím, các người cũng đã trở lại, trắng hăn ra!”, nhưng hai mắt lại tò mò nhìn về phía Hoàng Nguyên.

Hoàng Lão Thực nghe xong cười ha ha một tiếng, thấy nàng nhìn Hoàng Nguyên, vội hưng phấn khoe khoang nói: “Hòe Hoa, đây là con ta, huynh đệ Đỗ Quyên, gọi Hoàng Nguyên.”

Đỗ Quyên nghe xong, cùng Hoàng Tước Nhi buồn cười nhìn Lão Thực cha.

Hoàng Nguyên theo thói quen vái chào Hòe Hoa.

Đang không biết nói cái gì, Đỗ Quyên ở bên nhắc nhở nói: “Hòe Hoa là Thạch gia.” Hăn nhân tiện nói: “Thấy qua Thạch cô nương!”

Mặt Hòe Hoa ửng đỏ, lung tung nhún mình, nói: “Hoàng... Hoàng huynh đệ khoẻ.”

Không tiện nhìn hăn lâu, nàng chuyển hướng Đỗ Quyên thấp giọng nói: “Đệ đệ người thật là tài mạo bất phàm! Chả trách người trong thôn ai cũng khen, vừa nhìn là biết có tiền đồ.”

Hoàng Lão Thực và Phùng Thị nghe xong, cười được không khép miệng.

Đỗ Quyên khiêm tốn vài câu, tiếp tục đi về phía trước.

Hòe Hoa lại đi theo, song song với nàng, tùy ý nói: “Chuyện này tốt lắm, thôn ta có tư thực, tiểu đệ của ta cũng có thể đến trường đọc sách nhận được chữ. Ngoại trừ đệ đệ người, Xuân Sinh cũng dạy học ở tư thực sao?”

Đỗ Quyên kinh ngạc nói: “Lâm Xuân? Hăn phải đi phủ thành đọc sách, sao lại ở đây dạy học. Người không nghe người ta nói việc này?”

Hoàng Tước Nhi cũng kỳ quái nhìn về phía Hòe Hoa.

Hòe Hoa vội nói: “Mơ hồ nghe nói, lại nghe nói hăn trở lại, ta cho rằng không phải là thật. Thực sự có chuyện này?”

Đỗ Quyên cười nói: “Đương nhiên!”

Hòe Hoa thở dài: “Thì ra hăn không làm thợ mộc.”

Hoàng Nguyên nghe vậy nhìn về phía nàng, đánh giá từ trên xuống dưới.

Nàng cảm thấy, quay đầu mỉm cười với hăn.

Đỗ Quyên không trả lời, đối với Hoàng Nguyên giới thiệu một cây cỏ thụ bên đường có mấy trăm năm tuổi.

Hòe Hoa thực giỏi làm bộ, không thêm lưu tâm, bất tri bất giác theo lời của nàng nói tiếp.

Như vừa rồi: chuyện Lâm Xuân vào thư viện, Lâm Đại Đầu hận không thể từng nhà thông tri, sao nàng không biết chứ? Còn có, tư thực đều đã dựng lên,

ai tới dạy học cũng đã sớm truyền ra, nhưng nàng lại cố ý hiểu lầm Lâm Xuân cũng dạy học ở tư thực. Ân lễ thường, Đỗ Quyên khẳng định sẽ đáp lời là không phải, còn giải thích duyên cớ. Quả nhiên nàng làm như vậy, chỉ là nàng giải thích không rõ ràng, Hòe Hoa không hài lòng, mới cố ý cảm thán Lâm Xuân đọc sách mà không làm thợ mộc, cố ý dẫn chuyện cho nàng giải thích.

Đỗ Quyên đầu tiên là kinh ngạc, sau đó liền cảnh giác.

Nàng lười hỏi lại nàng, cũng lười giải thích.

Đây không phải là chuyện lớn gì, nhưng nàng không thích phương thức hỏi chuyện của Hòe Hoa, dù nàng hỏi rất khéo, nhưng nàng cũng không thích làm một đứa ngốc bị nắm mũi dẫn đi.

Có gì trực tiếp hỏi không tốt sao?

Như vậy, mệt tâm!

Hòe Hoa thấy nàng không tiếp lời, có chút luống cuống, ngưng ngưng hỏi: “Hai ngày nay nhà ngươi khẳng định bận rộn lắm. Ta tới phụ một tay, coi như ra một phần tâm cho tư thực mới.”

Đỗ Quyên cười nói: “Cũng không có chuyện gì. Chuyện tư thực đã chuẩn bị xong. Nhà ta có ba tỷ muội chúng ta, thêm nương, nãi nãi và tiểu thẩm ta, ngay cả Đại Nữ tỷ tỷ cũng tới, có gấp gì mà không xong! Nhiều người không đủ chỗ.”

Hòe Hoa nghe xong đành phải dừng bước, cùng nàng cáo từ, rẽ đường đi.

Chương 264

Tâm Tư Hoàng Tiểu Bảo

Đi một đoạn, nàng xoay người nhìn về phía Hoàng gia ở phía xa, lòng nặng nề.

Nàng cảm thấy, Đỗ Quyên đối với nàng càng ngày càng xa cách.

Nàng không cảm thấy mình không đúng, chỉ trách Đỗ Quyên thay đổi, trở nên không thật lòng với bằng hữu, thích kên kiệu.

Quay đầu đang định đi, thấy Hoàng Tiểu Bảo vội vàng từ ngõ quẹo ra.

“Hòe Hoa, đi đâu vậy?”

Hoàng Tiểu Bảo nhìn thấy nàng rất vui vẻ tiếp đón.

Hòe Hoa mỉm cười nói: “Từ nhà đại nương đến.”

Nói xong, né mình vào ven đường, cho hắn đi qua.

Hoàng Tiểu Bảo đi tới, lại luyến tiếc rời đi, nên đối với nàng cười nói: “Đỗ Quyên trở về, sao không đi tìm nàng chơi?”

Hòe Hoa nói: “Vừa mới gặp nàng từ ngoài ruộng về. Nhà các ngươi hai ngày nay bận rộn, ta không tiện đi phiền nàng. Chờ mấy ngày nữa nàng rảnh, ta sẽ cùng Quế Hương đi tìm nàng.”

Hoàng Tiểu Bảo vội nói: “Cũng không bận gì, đợi học đường khai giảng thì tốt rồi. Ngươi cũng không tới xem, có rất nhiều người báo danh, rất náo nhiệt. Ngươi nhận được chữ, nói không chừng còn có thể cùng Đỗ Quyên hỗ trợ.”

Hòe Hoa thấy ánh mắt hắn nóng bỏng nhìn mình, trong lòng vừa động.

Nàng mím môi cười nói: “Tiểu Bảo ca ca, vừa rồi nhìn thấy đệ đệ ngươi, thật là một nhân tài! Hoàng gia các ngươi sẽ hưng vượng. Hai đệ đệ của ta cũng muốn đi đọc sách, tương lai phải nhờ nhà các ngươi chiếu ứng đó. Không nói việc khác, tới cửa thỉnh giáo quấy rầy khẳng định sẽ nhiều.”

Hoàng Tiểu Bảo nhất thời vẻ mặt tươi cười.

Gần đây hắn cảm thấy người nhà hòa thuận, mọi chuyện hài lòng, đường đệ có tiền đồ hắn càng đây mặt vinh quang, bởi vậy luôn miệng nói: “Mở học đường, đương nhiên muốn dụng tâm dạy học sinh, sao lại nói là quấy rầy chứ! Ngày nọ ta còn nghe đệ đệ và Đỗ Quyên thương lượng kế hoạch dạy học, nói không thể bỏ qua đệ tử đó.”

Hòe Hoa tán hai tiếng, nói: “Nhà các người thật đúng là việc vui liên tục. Tìm được đệ đệ người, còn có học vấn như vậy, đây là đại hi. Cuối năm Tước Nhi tử tử xuất giá, lại là việc vui. Tiếp đó là đến phiên người cùng Đỗ Quyên. Chuyện Đỗ Quyên và Lâm Xuân đã định, chỉ còn người.”

Nói xong, ý vị thâm trường nhìn hẩn cười.

Hoàng Tiểu Bảo đỏ mặt, nhìn ánh mắt của nàng không phải không có tình nghĩa, hận không thể nói “Chuyện của ta còn phải nhìn người”. Chợt nhớ tới cái gì, vội nói: “Đỗ Quyên chưa cùng Lâm Xuân định đâu. Ai truyên ra?”

Hòe Hoa thân thiết hỏi: “Không phải nói biểu ca người muốn cưới Đỗ Quyên sao? Nhà các người không đem chuyện Đỗ Quyên và Lâm Xuân định thân khi còn bé ra, quan tòa làm thế nào xử?”

Hoàng Tiểu Bảo ha hả cười nói: “Ai, hẩn si tâm vọng tưởng cũng phải có phúc khí đó chứ! Không có phúc khí, hại người hại mình. Ta nói cho người biết, có vị ngự sử đại nhân, vẫn là khâm sai đâu, hẩn...”

Lập tức hẩn triệt để đem thẩm án học lại một lần.

Hòe Hoa nghe xong trong mắt loé sáng liên tục.

Việc này. Lâm Đại Mãnh cũng không nói rõ trong thôn.

Nàng âm thầm thỏa mãn, hít sâu một hơi, cảm thán nói: “Thì ra phức tạp như vậy! Hèn chi trì hoãn đến bây giờ mới về.”

Hoàng Tiểu Bảo không chút do dự giải thích với nàng, nói: “Quan tòa đã sớm kết liễu. Là Lâm Xuân, hẩn bị bám trụ: ngự sử đại nhân và các phu tử ở thư viện muốn hẩn làm hai bức điêu khắc gỗ, có một bức còn phải đưa đi kinh thành nữa, nên chúng ta mới ở lại cả tháng. Còn có Đỗ Quyên ở khách sạn dạy người ta làm cơm nước...”

Nghe lời hẩn kể, Hòe Hoa càng thêm giật mình.

Nội tình này, Lâm Đại Mãnh cũng chỉ nói một chút.

“Vậy sao Xuân Sinh lại trở lại?”

Hoàng Tiểu Bảo ha hả cười nói: “Hẩn nói hẩn nhớ nhà.”

Hòe Hoa cũng che miệng cười rộ lên, nói: “Lớn như vậy còn nhớ nhà? Hẩn muốn trở về lấy xiêm y cùng dùng gì đó đi, lại không phải ở một ngày hai ngày, xiêm y mùa đông cũng cần mang đi.”

Hoàng Tiểu Bảo nói: “Vậy cũng không phải. Những thứ đó đại nương ta và Đỗ Quyên, Hoàng Ly đã giúp hẩn chuẩn bị một bộ. Hẩn muốn quay về gặp cha mẹ, qua vài ngày là phải đi rồi.”

Bởi hẩn nghe Đỗ Quyên nói qua là Hòe Hoa thích Lâm Xuân, nhưng Lâm Xuân tương lai không biết như thế nào, chưa chắc sẽ cưới nàng một cô gái ở nông thôn, cho nên hẩn mới tận tâm nói rõ ràng, vì muốn nhắc nhở nàng.

Hồe Hoa lại có niềm chua xót khác:

Lâm Xuân là không bỏ được Đỗ Quyên, mới cùng trở về

Còn Đỗ Quyên lại giúp hấn thu xếp hành trang.

Tương lai, Lâm Xuân sẽ rời thôn đi xa nhậm chức sao?

Lòng nàng như bị mèo quào, trên mặt lại cười nói: “Tiểu Bảo ca ca đi phủ thành một chuyến, trở về khác hẳn, có tiền đồ hơn. Tương lai sẽ thường nghe đệ đệ ngươi đọc sách giảng đạo lý, càng ghê gớm hơn!”

Hoàng Tiểu Bảo thấy nàng nghe chuyện Lâm Xuân mà không có phản ứng lớn, còn khen mình, mừng đến lòng nở hoa, càng nóng bỏng nhìn nàng, miệng khiêm tốn nói: “Ta có tiền đồ gì chứ? Ta đang muốn học đệ đệ chút văn chương đạo lý nữa! Bằng không, trong nhà có một tú tài, ta còn không có gắng thì thật có lỗi với trưởng bối.”

Lời này như khoe ra, càng biểu lộ quyết tâm và ám chỉ.

Ám chỉ với Hồe Hoa là tương lai hẳn thật sự có tiền đồ, ít nhất là tiền đồ ở Thôn Thanh Tuyền.

Hồe Hoa phảng phất đồng ý hẳn, cười tùm tùm gật đầu, khen hẳn có chí khí, vừa như nhớ tới cái gì cả kính nói: “Ái dà, ta chỉ lo nghe Tiểu Bảo ca ca nói, không ngờ quấy rầy ngươi đã nửa ngày. Ta thấy vừa rồi ngươi đi nhanh như vậy chắc là có việc. Ngươi đi nhanh đi!”

Hoàng Tiểu Bảo vội nói: “Cũng không có chuyện lớn gì. Ta tới Lâm đại gia gia mượn công cụ. Đi Hồe Hoa, rảnh thì lại đây chơi a!”

“Ai!” Hồe Hoa giòn giã đáp, “Tiểu Bảo ca ca đi tốt.”

Hai người tự đi đường của mình.

Nói chuyện với Hồe Hoa một lúc, Hoàng Tiểu Bảo cảm thấy thân cận với nàng không ít, lòng tràn đầy vui vẻ, chân bước lằng lằng.

Trở lại tư thực bên kia, vừa buông đồ xuống, Tiểu Thuận đã gọi cha con hẳn ăn cơm.

Trưa nay nhà Đỗ Quyên ăn sủi cảo.

Là tiểu Hoàng Ly thấy nãi nãi hưng phấn đến mê muội, một lòng thu xếp thỉnh người, liền lấy có nói nàng đáp ứng làm sủi cảo măng chua cho ca ca ăn, ca ca đang chờ. Lại có, ca ca là người đọc sách, thích thanh tĩnh sợ ồn ào, nếu ngày nào nhà cũng người đến người đi, hẳn khẳng định chịu không nổi. Hấn vừa trở về, nên dù ngại phiền cũng không dám lên tiếng, chỉ biết nghẹn bản thân chịu ủy khuất. Cho nên, nàng chủ trương buổi trưa làm sủi cảo, chỉ người trong nhà ăn; đợi buổi tối mới nấu 2 bàn đồ ăn, kêu Tam gia gia, Tứ gia gia và người lớn tuổi có uy vọng trong thôn tới ăn cơm.

Hoàng đại nương khen nàng khôn khéo, lại rất sợ ủy khuất cháu trai, nên hết thầy nghe nàng.

Vì thế, Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi sau khi trở về, mới may mắn ăn được sủi cảo đã làm sẵn, không cần hỗ trợ nấu cơm.

Người ngồi đầu là Hoàng gia cốt nhục chí thân, hoà hợp êm thấm, vui vẻ ấm áp.

Hoàng Nguyên ăn hai chén lớn, nói quả nhiên sủi cảo trong nhà ăn ngon, khen nãi nãi, Đại Nữ tử tử và muội muội tay nghề tốt. Nét mặt già nua của Hoàng đại nương nhất thời cười thành hoa cúc.

Sau bữa cơm, tử muội Đỗ Quyên thu thập bàn, cắt dưa hấu ướp lạnh lên ăn.

Cắn hai miếng dưa hấu, Hoàng lão cha liền phân phó vợ chồng con cả: buổi tối phải thỉnh lão nhân tộc Hoàng gia, lão nhân trong thôn, còn có Lâm gia. Điềm một chuỗi tên, nói ít nhất cũng phải 2 bàn.

Hắn lên mặt nói: “Nguyên Nhi trở lại, thỉnh bọn họ đến ngồi một chút để bái kiến. Đều ở chung một thôn, sau này sẽ có lúc giao tiếp, nên lễ kính thì muốn lễ kính, không thể để cho người ta nói Nguyên Nhi là người đọc sách không biết lễ.”

Còn nói đợi hết thầy an trí xong, sẽ bái tế tổ tông.

Hoàng Nguyên vội vàng đứng dậy, nhất nhất đáp ứng.

Hoàng lão cha rất hài lòng, cảm thấy như vậy mới có trường bối uy nghiêm.

Trong lòng Hoàng đại nương, con dâu cả là không biết làm người nhất, sợ nàng không thể lĩnh hội khổ tâm của hai cụ, bởi vậy dùng khẩu khí giáo huấn với vợ chồng Hoàng Lão Thực và Phùng Thị: “Không thể tiết kiệm được! Dù không mời ăn cơm, Nguyên Nhi trở lại, cũng nên xách vài thứ tới cửa bái phỏng bọn họ đi. Đều phải ra sức!”

Tìm được con trai về, trong lòng Phùng Thị vui sướng, tự nhiên sẽ không phân cao thấp với bà bà.

Nhưng nàng thật là nghe không quen nghe lời bà bà nói, nên cúi đầu không nói một tiếng.

Nghe lời nói này đi: đều là ra lực!

Nhưng nàng nghĩ không ra ngoại trừ Lâm gia và em rể, còn có ai ra lực?

Hoàng đại nương vừa thấy bộ dáng nàng liền sinh khí, trách nàng trước mặt cháu trai không tôn kính mình. Nàng và Phùng Thị giao thủ mấy chục năm, bản lĩnh khác không có, nhưng bản lĩnh làm cho nàng không dễ chịu đã dày công tôi luyện.

Bởi vậy nói: “Nói tới, Lâm gia giúp nhiều nhất, Lâm gia thái gia bọn họ nhất định phải thỉnh! Chỉ là ta đã đem hết thầy bạc dành dụm mấy chục năm cho Đỗ Quyên, đó đều vì cháu trai ta, nên làm thế. Không đòi các người cái gì. Tam gia gia bọn họ đều tới cửa hỏi thăm, nói nếu cần bạc thì nói ra, mọi người gom lại cũng đủ. Là ta nói không cần gấp lúc này, cũng không biết tình hình bên ngoài ra sao, chỉ kêu lão nhị đem tiền cưới vợ của Tiểu Bảo ra trước cho hấn mang đi...”

Hoàng Lão Thực và Hoàng Nguyên vừa nghe vừa cảm tạ không ngừng.

Nhưng mà, Phùng Thị lại cười không nổi.

Đỗ Quyên sợ không tốt, vội vàng nói: “Nãi nãi nói rất đúng. Tuy chúng ta cuối cùng không tìm bọn họ mượn bạc, nhưng người ta có phần tâm này, chúng ta vẫn nên cảm tạ. Còn có một việc đặc biệt phải tạ, chính là người trong thôn cung cấp chứng từ cho nha môn, giúp đỡ ta đại ân. Không phải hương thân, ai chịu xuất đầu giúp việc này chứ?”

Hoàng đại nương vội vàng xen mồm: “Đúng là như thế!”

Rồi đặc ý nhìn Phùng thị.

Phùng Thị trong lòng một chán, thế này mới tỉnh ngộ, việc này thật phải tạ người ta.

Đỗ Quyên nói tiếp: “Ngày đó lúc chúng ta đi, nãi nãi cho ta 30 lượng bạc, ra sức lớn. Đây mới là thân gia gia nãi nãi! Còn có tiểu dưỡng và Tiểu Bảo ca ca đều giúp đại ân.”

Nàng không đề cập tới trả lại bạc cho nãi nãi, bởi vì chuyện này đi ra ngoài dùng mấy ngàn lượng, đều treo trên đầu Nhậm Tam Hòa. Nếu chỉ trả lại phần của nãi nãi, chẳng những làm mất mặt gia gia nãi nãi, hơn nữa dễ làm cho bọn họ nghi ngờ: nhà con trai cả từ đâu có nhiều bạc như vậy? Bởi vì chuyện bán lá trà, nàng không nói cho gia gia nãi nãi. Về phần Hoàng Tiểu Bảo, mang đi bao nhiêu bạc, về còn lại bấy nhiêu, cũng không để hấn tiêu xài.

Hoàng Nguyên lại không biết tâm tư của nàng, vội nói mình chưa trọn một ngày trả hiếu, lại dùng hết vốn riêng của gia gia nãi nãi, rất xấu hổ; nói mình còn có chút bạc vụn, trước trả cho gia gia nãi nãi, đợi tương lai có tiền thu vào, lại thêm vào hiếu kính gia gia nãi nãi.

Mặt Hoàng lão cha liền trầm xuống, quát bà già: “Chỉ có người dong dài!” Lại chuyển hướng Hoàng Nguyên nói: “Vì cháu trai tiêu tiền, đó không phải là chuyện nên làm sao. Không cho nói thêm!”

Chuyện cháu trai dùng mấy ngàn lượng, tất cả đều lấy từ Nhậm Tam Hòa, ông vừa nghĩ tới là cảm thấy hít thở không thông, chớ nói chi là có dũng khí nhắc tới chuyện này. Nhắc tới là ông thấy mình bất lực! Bởi vậy khi có người không biết nói tới chuyện này, ông lại chột dạ cảm thấy không mặt mũi. Mấy

chục lượng tuy không nhiều, nhưng đó là tất cả của ông, tốt xấu gì cũng làm cho ông trước mặt cháu trai có chút tôn nghiêm, có thể bày ra cái giá của gia gia.

Cho nên, ông là vụn vụn lần sẽ không cần nhận lại số bạc này.

Nghĩ tới điều này, ông mắng thảm tổ tông tám đời Dương Ngọc Vinh, trù ẻo hắn không đến được chỗ, chết trên đường lưu đày mới tốt!

Chương 265

Tự Nhiên Đâm Ngang

Đỗ Quyên thấy tình hình như vậy, vội đối với Hoàng Nguyên nháy mắt.

Hoàng Nguyên liền cung kính đồng ý, lại trấn an người nhà, nói tương lai không hẳn không có ngày nổi danh, “Chỉ là gia gia nãi nãi phải kiên nhẫn một chút, đợi vài năm hãy nghĩ đến chuyện hưởng phúc cháu trai.”

Lời này Hoàng lão cha thích nghe, cười nói: “Ta cùng nãi nãi người chờ nổi mà!”

Hoàng lão Nhị và đám người Phụng Cô cũng hòa nhau cổ vũ, không khí mới khá hơn.

Đỗ Quyên liền cười nói: “Phúc lớn thì đợi về sau hưởng, trước mắt xem đệ đệ giúp các người mua gì đó đi, xem như hưởng tiêu phúc.”

Nói xong kêu Hoàng Tiểu Bảo, Hoàng Nguyên lấy giỏ trúc ra.

Tôi qua không kịp thu dọn đám hành lý mang về, nay chuyển ra, Tiểu Thuận và Hoàng Ly rất nhớ nhung mấy thứ này. Tỷ đệ Hoàng Tiểu Bảo điểm số phân công, có đồ ăn, có đồ dùng, có đồ mặc, mọi người nhất thời vui mừng khôn xiết.

Hoàng đại nương thấy cháu trai mua quà cho vợ chồng mình và nhà lão nhị rất phong phú, thật lòng đối đãi với bọn họ như thân nhân, hết sức hài lòng. Hai mắt bà sáng lên vừa lật đám vải và những vật nhỏ ra xem, không khỏi oán trách Hoàng Nguyên loạn tiêu bạc, lại trách Phùng Thị không can lại.

Nhiều đồ như vậy, tốn bao nhiêu bạc a!

Đỗ Quyên vội nói: “Nãi nãi, đồ đạc ở phủ thành rẻ hơn trấn Hắc Sơn. Chúng ta dù sao đã đi đến nơi đó, dù vay tiền cũng muốn nhiều mua chút. Bằng không lần tới sẽ không cơ hội đó.”

Hoàng Ly nói trực tiếp hơn: “Những thứ này về sau sẽ dùng tới. Lần này tiêu tiền, vài năm sau sẽ không cần tốn nữa. Nãi nãi, tiêu thâm, các người cũng đừng cho rằng chúng ta có nhiều tiền mới mua, đừng thấy nhiều rồi tùy tiện lấy tặng người. Cần phải để dành từ từ dùng, đem bạc chỉ trả tiết kiệm lại mới có lời.”

Nàng muốn phòng bị trước: phòng bị nãi nãi sau này lại hướng nhà nàng mở miệng đòi. Bởi vì, các nàng mua cho mình nhiều hơn, ít nhất mấy năm sau quần áo trong nhà không cần mua nữa.

Phượng Cô nghe xong vẻ tươi cười cứng lại.

Hoàng đại nương lại liên tiếp gật đầu, nói bà tuyệt sẽ không tùy tiện tặng người.

Cao húng nên nói nhiều hơn. Bà vừa lựa chọn gì đó, vừa sinh động như thật nói với mọi người: một buổi sáng không ngừng có người tới hỏi, thời điểm nào học đường bắt đầu thu người, học phí là bao nhiêu, có điều kiện gì vân vân... những người đó đều nóng vội ghé góm!

Đám người Hoàng lão cha nghe xong cười không khép được miệng.

Hoàng lão cha nói với Hoàng Nguyên: “Mở học đường là phải tận tâm. Cùng ở chung thôn, học phí không thể quá hà khắc, không thể để người trạc cột sống. Những nhà quá nghèo thì đừng thu...”

Cảm râm rất nhiều, Hoàng Nguyên đều đáp ứng.

Hoàng đại nương đang kích động nhìn khối gấm cháu trai cố ý mua cho bà, nghe vậy nhanh chóng quay đầu lại nói: “Bên Cây Lê Cầu, mấy cữ gia gia người đều nói, muốn đem tiểu tôn tử đến đọc sách đó; còn có nhà tiểu thím người, nhà chồng Đại Nữu... Thân thích nhà mình, cần chiếu ứng nhiều chút, ta làm chủ để bọn nhỏ ở nhà chúng ta. Nhà lão Đại và nhà lão nhị đều cho mấy đứa ở. Nguyên Nhi, đây đều là con trai biểu thúc người, người phải phá lệ tốn nhiều tâm sức chút. Ta Hoàng gia chỉ còn lại cửa thân thích này. Lại nói, thân thích tương lai có tiền đồ cũng cảm kích người, đúng không? Tương lai cũng có thể giúp người. Vốn con trai đại cô người sắp có vợ, nhưng lại nháo ra việc này. Sui gia thành thù không nói, tội nghiệp đại cô người cũng...”

Bà nói xong liền lau nước mắt.

Nhưng 2 đứa con dâu, cháu trai cháu gái đều không để ý tới bà, hai mặt nhìn nhau, ngoại trừ Hoàng Lão Thực chưa hiểu cong queo trong đó, không đau không ngứa an ủi bà: “Nương, chuyện của Kim Quý phải trách hẳn đã làm ra chuyện gì, chúng ta cũng không hại đại tỷ...”

Hắn rất sợ lão nương đem chuyện xui xẻo của mẹ con đại tỷ đổ lên đầu cha con mình nên đẩy cho xong việc.

Hoàng đại nương nói: “Ta nào trách người...”

Trong lòng bà trách Đỗ Quyên, cảm thấy đều là Đỗ Quyên quật cường chọc quan tòa.

Nhưng mà đứa cháu trai mới này che chở tỷ tỷ, bà không dám trước mặt hẳn máng Đỗ Quyên; hơn nữa Diêu Kim Quý tự mình không cố gắng, mới

làm quan có mấy tháng đã xảy ra án mạng, khiến bà không có lý do duy trì hẳn. Nếu Đỗ Quyên ngay từ lúc đầu đồng ý việc hôn nhân thì đâu có ra chuyện.

Đám con cháu không để ý tới tâm tư phức tạp của bà, chỉ lo sàu chuyện trước mắt.

Lần này, lập trường của 2 chị em dâu, Phượng Cô và Phùng Thị, nhất trí chưa từng có.

Thật là tự nhiên đâm ngang!

Đỗ Quyên, Hoàng Tước Nhi, Hoàng Tiểu Bảo trao đổi ánh mắt, dù chưa mở miệng, tâm ý lại tương thông: tuyệt đối không thể để việc này trở thành sự thật! Bằng không ngày khăng định sẽ loạn.

Nhưng là, vừa dựng học đường, dù thân thích chỉ giúp miệng, cũng không thể chặn người ngoài cửa được!

Chỉ là vấn đề ăn ở...

Hoàng Tiểu Bảo nháy mắt ra dấu với Đỗ Quyên, muốn nàng ra mặt.

Đỗ Quyên suy nghĩ nhiều lần, vừa định mở miệng, chợt nghe Hoàng Ly kêu lên: “Nãi nãi, ca ca không phải cả đời đều ở trong núi dạy học.”

Hoàng đại nương đang thương tâm mà không ai an ủi bà, trong lòng rất bất mãn, nghe vậy sừng sốt, nói: “Ai nói hẳn một đời dạy học?”

Hoàng Ly nói: “Tương lai ca ca còn muốn thi tú tài, còn muốn thi tiến sĩ. Mở tư thực là vì kiếm chút phí dụng nuôi gia đình, bằng không chúng ta chịu không nổi. Nếu vì dạy học mà không đi học, không phải là “nhặt được hạt mè, mất dưa hấu” sao! Hẳn ban ngày dạy học, sớm tối gì cũng phải tự đọc sách. Muốn nói phá lệ chiếu ứng Tiểu Thuận còn không sai biệt lắm, để rất nhiều người ở nhà, ca ca còn có thể an tâm đọc sách sao?”

Vừa nói, vừa nháy mắt ra dấu Tiểu Thuận.

Tiểu Thuận liền nói: “Nãi nãi, để rất nhiều người đến, chúng ta không ở đủ nha. Đại ca phải cưới vợ, nhà đại bá hiện tại không đủ chỗ đó.”

Hoàng đại nương nóng nảy, nói: “Đều là con nít đâu có nhiều chú ý đến vậy. Chừa ra một gian phòng cũng dễ dàng. lão Đại tối qua không phải nói muốn xây nhà sao!”

Hoàng Lão Thực vội gật đầu nói: “Đắp phòng ở là có phòng trống.”

Hoàng đại nương nói: “Chính là lời này! Đều là con nít, chen chúc cũng có thể ngủ, ăn cơm cũng chỉ là thêm đôi đũa. Nhà cũ bên kia có ta nấu cơm, lão Đại nơi này có chị em Đỗ Quyên, nấu cơm dễ dàng hơn. Vợ Lão Đại, người đùng tính kỹ như vậy, cậu người bọn họ sẽ không để con cháu ăn không trả tiền, nên tiền lương thực không thể thiếu người. Thân thích được

ngươi chiếu úng, đều nhớ ngươi tốt, con trai của ngươi cũng được người tôn kính. Tương lai nếu có một hai biểu đệ có tiền đồ, đối với Nguyên Nhi giúp đỡ càng lớn hơn!”

Lời Hoàng Ly nói thực làm cho bà cố ky, bởi vậy cố sức giải thích lòng vòng, hòng giảm thấp sự ảnh hưởng đến Hoàng Nguyên xuống thấp nhất, đem gánh nặng đổ trên đầu những người khác.

Một phòng người, bà chỉ lôi Phùng Thị ra chuyện, thuần là thói quen mà thôi; lại có, Hoàng Ly và Tiểu Thuận tuy là con nít, nhưng mồm mép bà không thể ứng phó được, đành phải “Ăn quả hồng chọn mềm mà bóp”, quy củ cũ, khai đao với con dâu!

Không có biện pháp, ai kêu bà đồng ý trước mặt huynh đệ tâu tử chứ.

Phùng Thị tức giận đến tím mặt.

Nàng không nghĩ tới tìm con trai về, bà bà đối với nàng y như cũ, vẫn lấy nàng xả giận, không khỏi bi phần muốn chết!

Đỗ Quyên vừa thấy sắc mặt nương, vội vàng nói: “Nãi nãi, ngươi suy nghĩ vì thân thích cũng nên, ai ở trên đời mà không có lúc nhờ người” Hoàng đại nương vui mừng lộ rõ trên nét mặt, vỗ tay nói: “Đúng vậy!” Hoàng Ly trùng nhị tử Nhưng là, việc này vẫn nên cẩn thận chút. Con nít ở trong nhà, không chỉ là giải quyết ăn ở là xong việc, chuyện tốt xấu và an nguy của bọn họ, chúng ta đều phải lãnh trách nhiệm. Chuyện này không thể so với con nít nhà mình, muốn đánh thì đánh, muốn mắng cứ mắng...”

Hoàng đại nương mạnh miệng nói: “Đều là cháu ta, sao ta không thể đánh chứ?”

Phượng Cô thấy đại tâu biến sắc mặt, Đỗ Quyên xen mồm, Hoàng Nguyên cũng muốn mở miệng, không dám như xưa lui đầu không để ý tới sợ cháu sinh hiềm khích với chú thím, vội cười nói: “Nương, chỉ sợ sinh thị phi.”

Thấy tiểu con dâu cũng phản đối, Hoàng đại nương rất giận, cứng cổ nói: “Sinh thị phi gì? Bọn họ đem con tới đây, chúng ta phí tâm giúp bọn hắn chiếu úng, đương nhiên phải nghe lời Nguyên Nhi và ta! Đọc sách nghe Nguyên Nhi, ta quản bọn họ ăn ở.”

Ngày đó người nhà mẹ đẻ nhắc đi nhắc lại chuyện này, cảm kích nịnh hót, làm cho bà đặc biệt có phong cảnh có mặt mũi, bà sao dễ đổi ý! Lại nói, nàng cảm thấy điều này cũng không khó khăn gì. Cháu trai tới, thì coi như cháu mình, bắt quá nấu thêm chút cơm là xong.

Bà không thể vong bản!

Đỗ Quyên đầu đầu nói: “Nãi nãi, con nít nghịch ngợm không biết nặng nhẹ, lại không thể nhốt bọn họ như gà đực. Vạn nhất có chuyện gì, thân thích trách chúng ta, chúng ta đều nói không rõ.”

Hoàng Nguyên nháy mắt Đỗ Quyên, muốn nài im miệng.

Nhưng nài không phát hiện, cố khuyên bảo.

Hoàng đại nương lại cố chấp nói: “Có thể có chuyện gì? Thật có chuyện cũng không thể mặc kệ. Sợ có việc mới nhờ chúng ta chiếu ứng, vậy mới có tình cảm thân thích. Đỗ Quyên, ta không thể không nhận lực thân!”

Đỗ Quyên cau mày nói: “Thực sự có xong việc, chỉ sợ nãi nãi cũng gánh không nổi.”

Hoàng đại nương nghe xong lời này, dỗi xoay mặt đi.

Thấy tình hình như vậy, Hoàng Nguyên đứng lên nói: “Nãi nãi, việc này nên thận trọng. Vốn một con dê là chăn, một bầy dê cũng là chăn, dù sao ta mở tư thực, muốn đến đọc sách thì đến. Đứa nhỏ nhà họ hàng muốn đến, nếu chỉ một hai đứa cũng thôi; nhiều người, trông coi khó tránh khỏi lực bất tòng tâm. Chúng ta là giới bần hàn, hằng ngày làm việc còn không giúp được, thay người ta trông coi đứa nhỏ, luôn có lúc sơ hở. Nếu có sơ xuất, ai không đau lòng con mình? Đến lúc đó, chỉ sợ chúng ta uổng phí tinh thần còn bị thân thích oán trách nữa.”

Hoàng Tiểu Bảo cũng mở miệng hòa theo, hần nhắc lại chuyện lúc nhỏ hần đẩy Đỗ Quyên xuống nước làm ví dụ, nói con nít không hiểu chuyện, lúc chơi đùa và chạm hoặc té bị thương, người trong nhà có thể bỏ qua sao? Lúc đó khẳng định bọn họ sẽ bị trách cứ.

Hoàng đại nương nghe thế mới hơi hơi động dung

Đây là một gia đình, năm xưa suýt xảy ra mạng người đó!

Nhưng là, bà đề ra việc này, bị 2 cháu gái ngăn cản không nói, ngay cả mấy cháu trai cũng phản đối theo. Bà cảm thấy không có mặt mũi, trong lòng không thoải mái, sầm mặt không nói.

Hoàng lão cha tối qua về đến nhà liền ngủ, nên không biết việc này.

Lúc này nghe xong lời của mọi người, không lưu tâm chuyện khác, chỉ gọi lại nỗi đau hần hại cháu trai mất công danh, bởi vậy hướng bà già trợn mắt nói: “Ngươi nha ngươi... Sao có nhiều mặt mũi như vậy! Nguyên Nhi dạy học là tạm thời, thi tú tài trọng yếu nhất! Ai! Sao tìm ra chuyện tốt như vậy hả?”

Hoàng đại nương giật giật khoé miệng, vẻ mặt càng thêm quần bách.

Lúc lơ đãng, bọn tiểu bối cùng nãi nãi chạm nhau.

Hoàng Lão Thực và Hoàng lão Nhị không chú ý, Phùng Thị cúi đầu giận dữ, Phượng Cô uyển chuyển tỏ vẻ duy trì tiêu biểu, Hoàng lão cha nhất thời cũng khó quyết định, sự tình rơi vào cục diện bế tắc.

Yên tĩnh một lát, Đỗ Quyên nói trước: “Việc này vẫn nên thương lượng với thôn dân mới tốt.”

Hoàng Tiểu Bảo ngạc nhiên nói: “Chuyện này có quan hệ gì với thôn dân?”

Đỗ Quyên nói: “Tình hình như thế, khẳng định không chỉ mỗi nhà ta có thân thích, nhà khác không có thân thích muốn đến học sao? Trong phương viên vài trăm dặm vùng núi chỉ có 2 thôn. Thôn mở ta học đường, người Cây Lê Câu nhất định nghĩ biện pháp đưa con đến đọc sách.”

Hoàng Tước Nhi lập tức nói: “Hôm kia ta nghe Nhị Nha nói, cô nàng muốn đưa con đến đó.”

Phượng Cô cũng nói: “Ta cũng nghe nhiều người nói.”

Đỗ Quyên nói: “Vậy thì đúng rồi. Cùng thôn dân thương lượng, xem có thể xây một ký túc xá hay không, chỉ cho học sinh Cây Lê Câu ở. Đương nhiên là phải trả tiền thuê ở, bằng không tiền xây phòng không lấy về được.”

Hoàng Nguyên cười nói: “Chủ ý này có thể thử xem!”

Phượng Cô nói: “Ta cũng cảm thấy ý của Đỗ Quyên tốt. Có nơi ở, bọn họ muốn đến thì đến, không yên lòng thì đừng đến. Thân thích chúng ta có thể chiếu ứng thì chiếu ứng nhưng không cần nhận trách nhiệm chính.”

Hoàng lão Nhị cũng gật đầu nói tốt.

Hoàng lão cha do dự nói: “Nếu trong thôn mặc kệ thì sao?”

Chương 266

Huỳnh Đệ Ra Mặt

Hoàng Nguyên cười nói: “Việc này hãy khoan đã, đợi ta hỏi lý chính trước rồi nói sau.”

Mọi người tạm bỏ qua việc này, đem những lễ vật kia thu thập, sau đó chị em dâu và nhóm phụ nữ giết gà vịt, chuẩn bị cơm chiều. Chỉ có một mình Hoàng đại nương u sầu không vui, bị Hoàng lão cha gọi vào trong phòng nói thầm.

Chị em Đỗ Quyên đi ra dòng suối rửa rau, đám con trai Hoàng Tiểu Bảo vội đi theo.

Đây là bọn họ tìm cơ hội nói chuyện riêng, tránh né trường bối thương nghị chuyện vừa rồi.

Hoàng Ly hái rau muống, đầu tiên chu môi nói: “Mặc kệ nói như thế nào, ta là không đáp ứng! Cuối năm đại tử phải xuất giá, nhị tử phải giúp cha mẹ làm việc, chỉ còn mình ta ở nhà làm việc nhà nấu cơm. Chuyện của nhà mình còn không làm hết, còn phải trông coi mấy con khỉ con, giúp bọn hấn giặt đồ nấu cơm. Ta thành nha hoàn à!”

Tức giận nói xong, rồi bỏ rau muống xuống, xoè hai tay tới trước mặt Hoàng Nguyên nói, “Ca, nói nữ tử 'Thủ như nhu đề, phu như nỡn nà' “tay mềm như ngó tranh mới mọc, da mịn như mỡ đông”, ngươi xem tay ta nè”

Hoàng Nguyên thấy đôi tay nhỏ kia tuy cũng nhỏ xinh, nhưng so với đôi tay như nhu đề hấn từng thấy qua thì thật kém xa, quả nhiên đau lòng, vội cầm lấy đỡ nói: “Đừng lo lắng, việc này để ca ca nói.”

Có thể Hoàng Ly mới vừa lòng, rứt tay về tiếp tục hái rau, Tiểu Thuận cũng ngồi xổm xuống hỗ trợ.

Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên nhìn nhau cười.

Đỗ Quyên trêu ghẹo nói: “Tiểu muội ta lại có thêm chỗ dựa!”

Hoàng Nguyên lại đưa mắt nhìn nàng, thấy nàng đang dùng cây kéo cắt bụng gà, bàn tay mềm thò vào bên trong lõi một chuỗi ruột gan mè ra rửa, không khỏi nhíu mày

Bọn tử muội đã mệt nhọc như vậy, không biết vì sao nãi nãi còn muốn thêm việc vào người.

“Đỗ Quyên, vừa rồi ngươi không nên xen mồm.” Hấn trịnh trọng nói, “Hoàng Ly còn nhỏ còn chấp nhận được.”

Đỗ Quyên sừng sốt một chút, bật cười nói: “Ngươi cho rằng ta muốn xen mồm sao? Ta thiếu chút nữa quên: ta chẳng những là khuê nữ, còn là khuê nữ trên danh nghĩa nhà các ngươi, không tự cách phát biểu ý kiến! Ngươi và Tiểu Bảo ca ca ngược là nam tử hán đỉnh thiên lập địa (đầu đội trời chân đạp đất), đáng tiếc đều không chịu mở miệng.”

Nghe mấy chữ “nhà các ngươi”, mọi người đều nở nụ cười.

Đám người Hoàng Tiểu Bảo cho là Đỗ Quyên nói đùa, Hoàng Nguyên biết nội tình trong lòng lại có tư vị khác: hấn chỉ không muốn nàng để lại ấn tượng xấu cho ông bà, miễn cho sau này có 1 ngày công bố nàng không phải là khuê nữ Hoàng gia, bị ông bà ghét bỏ làm khó dễ, mới không muốn nàng xen mồm.

“Ngươi không nói, ta dĩ nhiên sẽ ra mặt.” Hấn trầm giọng nói.

Hấn đang chờ đợi thời cơ, xem tiểu thúc và tiểu thẩm, còn có gia gia nói như thế nào.

Đỗ Quyên âm ức nói: “Ta cũng muốn chịu đựng, Tiểu Bảo ca ca tròng ta trông mắt đều muốn tròng ra ngoài; nãi nãi lại nói nương như vậy, nương nàng... Ta có thể làm sao?”

Hoàng Tiểu Bảo ngượng ngùng vò đầu, chê cười nói: “Bình thường Đỗ Quyên ngươi có chủ kiến nhất, cho nên ta mới để cho ngươi nói. Sau đó không phải ta cũng mở miệng giúp ngươi sao.”

Hoàng Ly thăm trách Tiểu Thuận nói: “Kêu ngươi nói, chỉ biết nói câu đó!”

Tiểu Thuận xấu hổ nói: “Ta không biết nói cái gì.”

Hấn là một đứa bé ngoan, tuy có tâm nhưng không phải là người có khả năng lãnh đạo.

Hoàng Ly chỉ bảo, nói: “VẬY NGƯỜI CỨ KIÊN QUYẾT PHẢN ĐỐI! NGƯỜI LÀ CON ÚT, NÓI SAI NÃI NÃI CŨNG KHÔNG MẮNG NGƯỜI. NÓI CÁCH KHÁC, NẾU NHÀ CỦA NGƯỜI CÓ RẤT NHIỀU CON NÍT PHÁ PHÁCH TỚI Ở, NGƯỜI CÒN CÓ THỂ TỰ TẠI SAO?”

Tiểu Thuận gật đầu không ngừng, tỏ vẻ về sau sẽ làm như thế.

Tiếp, hấn nghịch ngợm nháy mắt Hoàng Nguyên nói: “Trước đây, nhà đại bá âm thịnh dương suy, quyền quyết định đều ở các tỷ tỷ. Ta và ca ca cũng thường nghe lời các nàng nói, cho nên vừa rồi ta mới để nhị tỷ tỷ ra mặt.”

Ba chị em Đỗ Quyên đồng loạt tròng hấn.

Tiểu Thuận cười hì hì, rụt cổ.

Hoàng Nguyên cười khỏ, mới hiểu chuyện Đỗ Quyên ra mặt được tôi luyện như thế nào.

Hoàng Tước Nhi chưa hề nói lời nào, có chút áy náy với muội muội, liền giải thích: “Ta cảm thấy việc này nên để trưởng bối quyết định, nên không lên tiếng.”

Đỗ Quyên bĩu môi, khẽ “hừ” một tiếng, nói: “Ta đương nhiên biết việc này nên để cha mẹ và tiểu thúc tiểu thẩm ra mặt. Nhưng các người không nhìn thấy tình hình lúc đó sao?”

Lão Thực cha căn bản không biết rõ sự tình nặng nhẹ; nương còn chưa mở miệng đã bị bà nội xoa nắn; tiểu thúc tiểu thẩm biết nói chuyện lại khéo đưa đẩy không chịu xuất đầu. Nếu nàng đầu công phu nhẫn nại với bọn họ, cũng không phải không sánh bằng, khổ nỗi công phu chịu nhục của Phùng Thị kém, nàng mà không ra mặt còn không biết sẽ như thế nào đâu!

Hoàng Tiểu Bảo cũng biết chỗ máu chột, mặt không khỏi nóng lên.

Hoàng Nguyên mím chặt môi, nhìn ao nước xuất thần.

Theo ý nghĩ của hấn, vừa rồi Đỗ Quyên thực không nên chống đối thẳng mặt với nãi nãi, có gì cũng nên tìm lúc không có người, một mình phân tích lợi hại cho nãi nãi nghe, đây là giữ mặt mũi cho trưởng bối. Nhưng là, nương bị nãi nãi xả giận làm cho Đỗ Quyên không thể không xuất đầu. Đỗ Quyên mà không mở miệng, chỉ sợ nương chịu không nổi. Nghe nói trước đây nàng bị nãi nãi làm cho tức xui vài lần; Nhưng Đỗ Quyên vừa mở miệng là biến thành chống đối nãi nãi, còn bị hiềm nghi giúp nương, làm cho lòng nãi nãi càng không thoải mái hơn, biết sai cũng không quay đầu.

Nãi nãi quả nhiên không thích con dâu cả, nương cũng quá ghi thù!

Ai, quan hệ mẹ chồng nàng dâu ...

Đỗ Quyên nhìn hấn một thoáng, khẽ cười nói: “Thế nào, việc vật hương đã nông gia cũng không dễ làm rõ phải không? Thanh quan khó xử việc nhà, chưa bao giờ sai!”

Hoàng Nguyên mím cười nói: “Đã rõ. Trước khi trị quốc phải tề gia!”

Rồi nói với Hoàng Tiểu Bảo: “Sau này có việc, huynh đệ chúng ta ra mặt nhiều chút.”

Hoàng Tiểu Bảo vội gật đầu đáp ứng, nói hấn là như vậy.

Hoàng Nguyên lại nhìn Đỗ Quyên nói: “Việc này các người không cần lo nữa, ta và Tiểu Bảo ca ca sẽ thương lượng với gia gia, rồi sẽ trả lời với cữu gia gia. Nhận người cũng tốt, không nhận cũng tốt, ta đều đều có chủ ý.”

Đỗ Quyên mím cười gật đầu, trong lòng yên tĩnh.

Lập tức, mọi người nói tới chuyện buổi tối mời khách. Hoàng Tiểu Bảo thấy không có cá sống, liền xung phong nhận việc muốn đi thả lưới, bắt vài con cá. Hoàng Lão Thực ở trong nhà nghe thấy, vội hô muốn đi chung với cháu trai.

Hai người vừa khiêng lưới đi một lúc đã quay đầu trở lại.

Phía sau bọn họ là một hán tử mặt đen, xách nửa giỏ cá chết (hihi, chắc cá còn tươi), nói là đưa lễ gặp mặt cho Hoàng tiểu phu tử, thần thái hết sức khiêm tốn ôn hòa.

Hoàng lão cha vội vàng tiếp đón vào ngòi, lại vì cháu trai dẫn kiến, nói đây là Trương thúc thôn Bắc.

Hoàng Nguyên theo lễ bái chào.

Họ Trương ngồi một hồi, đem con trai giao phó cho Hoàng Nguyên xong, hài lòng đi.

Từ nay về sau, vẫn có người lục tục tới cửa.

Đội thái dương lần sau dãy núi, người tới càng đông hơn, rất nhiều người đều dắt con kéo cháu, đưa đến để Hoàng Nguyên “phẩm giám”. Để tránh hấn nhìn nhầm, trước đó nhất định muốn tự giới thiệu một phen: người nói cháu trai nhu thuận nghe lời; kẻ nói con trai thông minh có khả năng; người khen con trai có trí nhớ tốt, có thể nhớ rõ chuyện lúc hai ba tuổi; nào là con mình thông minh, lên núi xuống sông, lưới cá bắt thỏ, đều làm được hết; có người còn nói con cháu họ có thể biện luận, có thể đánh đấm, chỉ xếp sau Cửu Nhi làm “Đại tướng quân” trong thôn ... Đủ loại ngôn từ, đều ra sức khen con mình không giống bình thường, là nhân tài cần đào tạo.

Chị em Đỗ Quyên bận rộn trong phòng bếp. Ngẫu nhiên tới phòng khách lấy đồ, nghe được chút đỉnh, trở về học cho những người khác nghe, đều cười đến đau bụng.

Đỗ Quyên nói, có thể thấy được lòng cha mẹ trong thiên hạ:

Con ai cũng không bằng con mình!

Đại Nữu đã làm mẹ người mím cười nói: “Còn cần nói sao!”

Hoàng Nguyên ở phòng khách lại cười không nổi.

Hấn bắt quả chỉ là một thiếu niên thư sinh, đọc sách tầm tàm, chưa từng dạy học. Đối mặt với đám con nít nông thôn cao thấp mập ốm, đen trắng xấu đẹp, chân trần đen thui, thậm chí còn có gi ghèn, hút ực hai dòng nước mũi đậm sệt, hấn thật không biết ứng đối thế nào.

Trong lòng hấn luôn nhìn vào Lâm Xuân, tỷ muội nhà mình càng không cần nói, cực xuất sắc, bởi vậy cảm thấy thôn Thanh Tuyền núi đẹp, nước đẹp, người càng đẹp hơn, trong lòng cho rằng hài đồng nông thôn thông minh lanh lợi. Sau đó thấy Hoàng Tiểu Bảo cũng không kém. Khi về đến nhà, thấy Tiểu

Thuận, Đông Sinh và Thập Cân, đường đệ của Lâm Xuân, đều ở trong phạm vi tiếp thu được, không hề nghĩ tới đây đều do Đỗ Quyên và Lâm Xuân “gia công” thành “bán thành phẩm”. Cho nên, khi hắn thấy hài đồng nông thôn nguyên bản, hắn liền tròn tròn mắt.

May mắn có mấy đứa nhìn lạnh lợi, hơn nữa gọn gàng sạch sẽ, làm cho hắn dễ chịu không ít.

Hắn liền suy nghĩ: đứa nhỏ ra sạp đều liên quan tới sự dạy bảo của trưởng bối trong nhà. Do đó, từ trên người bọn họ, có thể tưởng tượng ra con người cha mẹ. Chợt nhớ tới cha mẹ mình, lại thấy lý lẽ này tựa hồ không thông.

Nghe cha mẹ đám trẻ tự tiện cử, hắn cảm thán cha mẹ bản hàn người ta trân ái con cái, lòng luôn mong muốn con thành long, dù hắn khinh thị cũng vẫn kiên nhẫn bỏ qua ngồi nói chuyện, lại hỏi han đám trẻ để khảo sát tâm tính bọn chúng.

“Người làm được những gì?”

“Ta biết leo cây, còn có thể mò cá!”

Hoàng Nguyên dừng lại, gật đầu nói: “Hoạt bát ngay thơ, là bản sắc trẻ nhỏ.”

Tiếp theo lại hỏi: “Vì sao người muốn đọc sách?”

Đứa bé kia cười uốn người nói: “Cha ta bảo ta đến.”

Hoàng Nguyên nghe xong cười.

Một đứa khác gan lớn chút, đang hiếu kì nghiên cứu quạt xếp của Hoàng Nguyên, nghe vậy khinh bỉ nói: “Dốt quá! Đọc sách tốt lắm, tương lai có thể ở nhà lớn, kiếm rất nhiều bạc, mỗi ngày ăn thịt, mặc đồ mới...”

Vừa nói, hai tay vừa ra sức mở quạt xếp, muốn học Hoàng Nguyên tiêu sái đung đưa vài cái, không ngờ “xuy lạp” một tiếng, phiến quạt vô tội kia bị phân thân làm hai.

Hoàng Nguyên: “...”

Cha đứa bé nhất thời mất hết mặt mũi, xông tới đưa bàn tay lên.

Đứa bé kia thấy không ổn, xoay người chạy còn nhanh hơn thỏ.

Hoàng Nguyên vội vã ngăn cản, nói chỉ là cây quạt mà thôi, không đáng giá gì.

Hoàng lão cha lại mất hứng, cảm thấy cây quạt của cháu trai không phải là quạt hương bồ có thể so, trên mặt còn có tranh nữa, lại không tiện nói cái gì, tươi cười cũng có chút miễn cưỡng.

Những người khác vội hoà giải, đem chuyện này lừa gạt cho qua.

Bởi thái dương xuống núi, trong phòng tối dần, hơn nữa không bằng bên ngoài mát mẻ, mọi người liền chuyển hết bàn ghế chiếu ván ra bên ngoài, đợi lát nữa cơm chiều cũng ở bên ngoài ăn.

Chuyển ra xong, người càng đông hơn. Người mới tới không ngừng gia nhập, người tới trước luyến tiếc đi. Đàn ông cùng ông cháu Hoàng gia ngồi bên cạnh bàn, đám phụ nữ cùng Hoàng đại nương chen nhau trên giường trúc, vừa đung đưa quạt hương bồ, vừa cao giọng bình luận.

Cuối hè gió mát, nhiệt tình của mọi người càng tăng vọt, thêm tin tưởng với tư thực của Hoàng Nguyên, càng ký thác kỳ vọng vào con cháu của mình, cảm thấy thôn Thanh Tuyền tương lai là “thư sinh nhiều như cầu, tú tài đầy đất đi”, ra vài Trạng Nguyên tể tướng cũng không phải không có khả năng.

Hoàng Nguyên nghe xong không khỏi xấu hổ.

Đang náo nhiệt, Lâm Xuân một thân trang phục, mang theo mấy con gà hoa đi vào viện.

Mắt Hoàng Nguyên sáng lên, vội hỏi: “Ngươi lên núi?”

Lâm Xuân gật đầu cười nói: “Đi một chuyến. Săn chút món ăn thôn quê trở về.”

Nói xong, giao con mèo trong tay cho Hoàng Lão Thực, “Lão Thực thúc, ta cha đang thu thập con hoẵng, lát nữa chặt một chân đến.”

Hoàng Lão Thực vui vẻ tiếp nhận, luôn miệng nói tạ.

Đám trẻ như ong vỡ tổ vây quanh Lâm Xuân, tranh nhau muốn xem lão hổ của hắn.

Lâm Xuân quát: “Mỗi ngày xem, còn chưa xem đủ?”

Hắn nhìn bọn họ, lại nhìn Hoàng Nguyên, bỗng nhiên cười.

Hắn nắm tay một đứa trẻ, dắt hắn đi đến bên người Hoàng Nguyên, rồi quay sang một đứa trẻ khác hô: “Tiểu Hồ, chuyển cái ghế kia qua đây.”

Chương 267

Lâm Xuân, Hoàng Nguyên Và Cử Nhi

Tiểu Hồ chính đưa bé xíu quặt xếp của Hoàng Nguyên, cực không an phận hiếu động.

Hắn không ngừng bận rộn chạy đi bung một cái ghế trúc lại, đặt bên người Hoàng Nguyên, tha thiết cười nói: “Xuân Sinh ca ca ngồi đi!”

Lâm Xuân ngồi, nhìn bốn năm đứa bé vây quanh, hỏi: “Đều báỉ sư rồi?”

Mọi người lung tung gật đầu, kêu: “Báỉ “ “Dập đầu “.

Lâm Xuân nhíu mày đánh giá bọn họ, trách mắng: “Xem quần áo các người này! Tối gặp phu tử cũng thay quần áo sạch sẽ. Nhớ cho kỹ: người đọc sách đầu tiên y dung phải sạch sẽ, mặc quần áo rách không trọng yếu, chỉ là không thể bẩn. Nếu đèn trường thì không thể giống như trước đây lăn lộn trên đất.” Chuyển hướng Hoàng Nguyên, “Bọn họ như đám khí trên núi vậy, một khắc cũng không chịu ngồi yên. Buổi sáng còn đỡ, lúc này đều ở bên ngoài chơi điên cả ngày, trên người sao có thể sạch sẽ.”

Đám con nít bị hắn nói, cũng biết xấu hổ, cúi đầu hoặc xoay mặt đi.

Hoàng Nguyên lại cười nói: “Ở nông thôn, chuyện này không tránh khỏi.”

Lâm Xuân bỗng liếc mắt nhìn một đứa bé nghiêng đầu mút ngón tay, nhanh chóng nói, “Hắc Tử, người đã bao lớn rồi còn ngậm tay? Tay sờ loạn khắp nơi, lại bỏ vào miệng, không bị bệnh mới là lạ! Xem người kia, nước mũi chảy tùm lum.”

Hắc Tử vội vàng rút ngón tay từ miệng ra, xoa xoa vào quần.

Hoàng Nguyên thấy tò mò, hỏi: “Tất cả bọn họ đều nghe lời người nói?”

Lâm Xuân nói: “Bọn họ bắt quá thấy ta nuôi một con hổ, mới muốn thân cận với ta. Đám quý tinh nghịch này rất bướng bỉnh, người sau này sẽ bị nhức đầu, bắt quá bọn họ đều thông minh.”

Tiểu Hồ giòn giã nói: “Xuân Sinh ca ca lợi hại nhất! Đánh long phục hổ.”

Hoàng Nguyên nghe xong bật cười một tiếng, Lâm Xuân xấu hổ.

Khi nói chuyện, khách được mời lục tục tới.

Lâm gia tới sáu bảy người, còn mang theo một đám con nít.

Hoàng Nguyên thấy đám con nít này rõ ràng khác biệt: sắc mặt khỏe mạnh, xiêm y cũng sạch sẽ chỉnh tề, vừa nhìn là biết vừa thay, rửa mặt chải đầu gọn gàng mới tới bái kiến hấn, có thể thấy được gia giáo Lâm gia.

Bọn họ thấy Lâm Xuân nhảy cẫng lên hoan hô, cùng xông lên đu lên cánh tay, không ngừng gọi “Xuân Sinh ca ca”, đưa thì nói muốn cùng hấn đi phủ thành, muốn làm thư đồng cho hấn, náo loạn làm cho Lâm Xuân luống cuống tay chân.

Hoàng Nguyên tiến lên chào trưởng bối Lâm gia. Bởi Lâm thái gia là thái gia của Lâm Xuân, cái gọi là “Trưởng giả vi tôn” (người cao tuổi là lớn nhất), hấn lúc này quỳ xuống, cung kính dập đầu lạy ba cái, cảm tạ Lâm gia lúc trước ra tay giúp đỡ, hấn mới thuận lợi nhận tổ quy tông.

Lâm thái gia đánh giá hấn một hồi, trong mắt lộ vẻ tán thưởng.

Cho hấn đứng dậy, Lâm thái gia nghiêng đầu nói với Hoàng lão cha: “Lão Đại nhà người sẽ được nở mặt.”

Hoàng lão cha nhất thời mừng rỡ cười không khép miệng, khiêm tốn nói: “Còn sớm đâu!”

Thấy người tới đông đủ, phòng bếp cũng đã chuẩn bị sẵn sàng. Đỗ Quyên đi ra xin chỉ thị của gia gia: có nên dọn lên ăn trước khi trời tối, đỡ phải sò soạng. Gần cuối tháng rồi, trời không trăng.

Hoàng lão cha vội gặt đầu, rồi thu xếp: Hoàng Lão Thực và Hoàng lão Nhị đi cách vách mượn một cái bàn về bày hai bàn tiệc. Đàn ông một bàn, phụ nữ một bàn.

Đường huynh đệ Lâm Xuân, lúc Hoàng gia bày bát đĩa, đều như ong vỡ tổ tránh đi qua bên cách vách. Bởi vì nhà Lâm Xuân đêm nay cũng mời khách, vợ Đại Mãnh, Quế Hương đều tới phụ một tay. Đây là Lâm Đại Đầu vì nhi tử phải xa nhà, nên thỉnh con cháu tới dùng cơm, vì hấn trợ hung, cũng coi như là tiệc tiễn đưa.

Hoàng Nguyên còn không biết, chỉ lo kêu Lâm Xuân ngồi vào bàn.

Lâm Xuân nói là nhà mình cũng mới khách: “Trước về nhà ăn, lát nữa lại đến mời rượu các trưởng bối, lại vì người mời rượu tầy trần.”

Hoàng Nguyên nghe thế mới cười cho hấn đi.

Lập tức, tiếng cười nói ăn uống rộn ràng hai nhà Lâm Hoàng.

Hoàng gia bên này nhã nhặn hơn nhiều. Hoàng lão cha dẫn Hoàng Nguyên, mời rượu người trong thôn. Hoàng đại nương cũng nhiệt tâm tiếp đón khách nữ. Cách vách lại ồn ào như chim vỡ tổ, ngay cả đám chó cũng ngóng nghe náo nhiệt bên kia, rồi hung phấn lủi qua.

Đỗ Quyên cũng bày ở góc hành lang một bàn nhỏ cùng hai cái ghế gỗ nhỏ, bưng lên món canh cho huynh muội Nhậm Viễn Minh và Nhậm Viễn

Thanh ăn. Nàng cầm trong tay một cái quạt lông kết bằng đuôi gà ngũ sắc, ngồi ở một bên nhẹ nhàng quạt cho bọn họ, vừa chú ý trên bàn tiệc, cần đông tây gì đó thì lập tức đưa lên.

Chỉ chốc lát, Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly cũng tới ngồi xuống.

Ba chị em đều nhìn vào trong nhà, chủ yếu là nhìn Hoàng Nguyên, vừa nhỏ giọng nói chuyện.

Hoàng Nguyên ngồi giữa các trưởng bối, uống hai má đỏ ửng.

Quay người lại, thấy ba chị em ngồi ở hành lang nhìn mình, cùng 2 bé trai bé gái phấn điêu ngọc trác dùng cơm, thật là một bức tranh ấm áp mỹ lệ!

Hắn không kìm được mỉm cười, ngoắc tay cất giọng nói: “Nhanh tới dùng cơm.”

Hoàng Ly lớn tiếng trả lời: “Đợi lát nữa ăn.”

Nhà nghèo cũng có quy tắc: có khách quan trọng thì nữ quyền và trẻ nít không thể lên bàn ngồi. Đợi khách ăn xong, thu thập bát đĩa bàn ghế, mới ở phòng bếp ăn.

Hoàng Nguyên không nói thêm gì, cười gật đầu với các nàng, tựa như nói vát vát rồi.

Chị em Đỗ Quyên đồng loạt cười với hắn.

Hoàng đại nương và Phùng Thị cùng em dâu đang bận chiêu đãi nhóm phụ nữ, chợt thấy Tiểu Thuận từ bên ngoài chạy như bay vào, vội quay đầu ra hành lang hô: “Tước Nhi, bới cơm cho Tiểu Thuận ăn trước đi.” Bỗng nhớ tới lời Hoàng Nguyên nói vừa rồi, sợ người nói mình bất công, lại bổ thêm một câu: “Hoàng Ly cũng ăn trước đi.”

Hoàng Ly bĩu môi, không lên tiếng.

Tiểu Thuận vội nói: “Nãi nãi, đợi lát nữa ta cùng tỷ tỷ ăn.”

Hoàng đại nương hỏi: “Ngươi không đói bụng?”

Tiểu Thuận nói: “Không đói bụng. Ta mới ăn một chén ở nhà Đông Sinh.”

Hoàng đại nương nghe xong sảng giọng: “Đứa nhỏ này! Sao chạy qua cách vách ăn chứ?”

Lâm lão thái thái cười nói: “Con nít thích náo nhiệt.”

Tiểu Thuận chạy ra hành lang, xòe tay ra, lại có mấy xâu thịt nướng, phân cho các tỷ tỷ, hưng phấn nói với Hoàng Ly: “Bên kia cũng là 2 bàn đó! Uống rượu ngọt. Hạ Sinh ca ca còn lấy thịt nướng, kêu ta đưa mấy xuyên đến cho tỷ tỷ ăn.” Đỗ Quyên tiếp nhận thịt, bật cười nói: “Thực sự rất hưng trí!”

Hoàng Tước Nhi cười tủm tỉm cắn một ngụm, lắc đầu nói: “Khô chút!”

Hoàng Ly nói: “Bọn họ làm sao biết nướng chứ! Nướng chín coi như tốt lắm rồi. Ta đi xem một chút.”

Nhậm Viễn Minh lập tức đứng lên nói: “Ta cũng muốn đi.”

Đỗ Quyên vội giữ hấn lại, khuyên nhủ: “Người nhiều, người đi làm cái gì? Người ăn không bao nhiêu, mau ăn xong rồi qua chơi cũng được mà! Coi chừng cha người nhìn thấy.” Lại kêu Hoàng Ly đừng đi, khỏi làm cho 2 đứa nhỏ nôn nóng, ngay cả ăn cơm cũng bất an.

Hoàng Ly thấy mắt tiêu biểu muội vụt sáng nhìn mình, đành phải nói không đi.

Nhậm Viễn Minh nhìn nhìn cha mình đang theo Lâm Đại Mãnh uống rượu, cũng yên ổn lại.

Ánh chiều dần đậm, tử muội Đỗ Quyên đốt đèn lồng dùng trong năm mới, treo hai ngọn ở cổng lớn, dưới cây đào treo hai ngọn, vàng sáng mông lung lưu chuyển. Lúc này, ếch ngoài đồng đã kêu vang, âm thanh theo gió truyền vào, cùng với hoa cỏ tạo nên đầy đủ hương, thanh, sắc, vị, tạo thành bầu không khí khó có thể miêu tả truyền đạt được.

Nhìn bọn tử muội bận rộn, lần nữa Hoàng Nguyên lãnh hội được sự độc đáo của sơn thôn về đêm. Thế vị phong phú như vậy, trước đây hấn chưa từng có.

Tiệc Lâm gia đã xong, đám nhỏ lại vọt tới Hoàng gia.

Lâm Xuân ngồi vào bên người Hoàng Nguyên, cười nói vì hấn tẩy trần.

Hoàng Nguyên trả lời vì tiền đưa hấn, hai người nói cười, bày ra tư thế.

Đỗ Quyên vội đưa lên một bộ bát đĩa sạch sẽ, hỏi Lâm Xuân: “Người còn có thể uống không?”

Lâm Xuân nhướng mày nói: “Đương nhiên có thể uống!”

Đỗ Quyên cười khuyên nhủ: “Người thu liễm chút đi! Hai ngày nay đừng ăn uống quá độ.”

Lâm Xuân cười không đáp, tâm tình rất tốt.

Hoàng Nguyên liền nói: “Để cho hấn yên tâm phóng túng hai ngày đi. Vào thư viện thì khó có thể nhẹ nhàng tự tại như vậy. Đén, đén, đén! Ta dạy người hành tửu lệnh. Nếu người không biết mấy thứ này, ở bên ngoài sẽ bị người khi dễ, chẳng phải là làm mất mặt thôn Thanh Tuyền chúng ta!”

Nói chuyện làm cả bàn cười vang.

Vì thế, hai người liền chơi các loại tửu lệnh, dùng thắng thua uống rượu.

Thu Sinh, Hạ Sinh, Hoàng Tiểu Bảo đám thiếu niên đều vây chung quanh, hò hét trợ hứng. Cảnh tượng kia, vui sướng hài hòa, đều vui vẻ.

Lâm thái gia đối với Hoàng lão cha nói: “Nhìn thấy đám trẻ này là vui về!”

Hoàng lão cha cao hứng nhìn cháu trai, không kìm hãm được bung cóc lên nhấp một hớp.

Lâm Đại Đầu cười hỏi mọi người: “Các người xem Xuân Nhi và Hoàng Nguyên, ai cao hơn chút?”

Lâm Đại Mãnh biết tiểu tâm tư của hắn, trừng mắt nhìn hắn một cái, cười nói: “Cao chút thấp chút có quan hệ gì? Bọn họ mới mười mấy tuổi, còn cao hơn nữa. Xem hai người thân thiết như huynh đệ, rất tốt!”

Lâm Đại Đầu nói: “Đúng vậy! Hơn nữa Tiểu Bảo bọn họ tựa như huynh đệ.”

Trong tiếng cười đùa, cách vách đám người vợ Đại Đầu, vợ Đại Mãnh cũng thu thập xong, đều sang bên này tìm náo nhiệt. Mới đến cửa viện, vợ Đại Mãnh đã cao giọng cười nói: “Đệ muội, ta tới xem con trai của người!”

Tối qua nàng không lại đây nên còn chưa gặp Hoàng Nguyên.

Hoàng đại nương nghe xong tâm ngứa một chút, thâm trách nàng sao không nói: “Đại nương, ta tới nhìn tôn tử của người.” Muốn đứng dậy đi ra nghênh đón, lại không tiện bỏ lại đám người Lâm lão gia, đành nhịn xuống.

Phùng Thị nhanh chóng ra nghênh đón, hỏi: “Nhanh như vậy đã thu thập xong rồi?”

Vợ Đại Mãnh vỗ tay cười nói: “Ai! Người không phát hiện máy bơm nước kia, chỉ đề một cái như vậy, nước liền chảy ra, có bao nhiêu bát mà rửa không xong chứ? Ai u, thật sáng khoái!” Nói xong, bọn họ đi về phía Lâm Xuân, vừa đi vừa kêu lên: “Xuân Nhi, ta mặc kệ người đi học ở đâu, người phải giúp ta làm một cái máy bơm nước trước, bằng không ta không buông tha người! Thứ này quá dùng tốt.”

Lâm Xuân ngẩng đầu cười nói: “Đại gia gia nói làm thì sẽ làm.”

Vợ Đại Mãnh liếc mắt nhìn thấy Hoàng Nguyên, không kịp tiếp lời Lâm Xuân nói, cũng chẳng kiêng dè, kéo cánh tay Hoàng Nguyên nhìn từ trên xuống dưới, kinh ngạc kêu lên: “Đệ muội, đây là con trai của người?”

Phùng Thị vội vàng gạt đầu, vừa hướng Hoàng Nguyên nói: “Đây là Đại Mãnh thím.”

Hoàng Nguyên vội vàng khom người nói: “Văn bói thấy qua thím.”

Vợ Đại Mãnh vội kéo lại, nói với Phùng Thị: “Đệ muội, người sao sinh được như vậy? Bộ dáng này, ta nói người đừng đa tâm: thật không giống nhi tử Lão Thực huynh đệ, lớn lên giống cha hắn, lại khác nhau!”

Mọi người âm âm cười to.

Hoàng Nguyên cũng dở khóc dở cười nhưng bội phục người thím này khéo nói: lời nói thô nhưng có lý, chỉ ra hấn giống cha mình nhưng khí chất lại khác biệt, vừa thối phồng hấn, nói con hơn cha, nghe có vẻ như châm biếm nhưng lại là lời khen.

Quế Hương cũng tới, mím môi cười nói với Đỗ Quyên: “Mợ biết nói chuyện.”

Đỗ Quyên bắt chập cười, đánh giá nàng một phen, nhỏ giọng hỏi: “Người khá hơn chưa? Nghe nói Cửu Nhi gửi thư, viết cho người sao?”

Quế Hương thu tươi cười, tinh tế thờ dài, ủy khuất nói: “Hấn ân cần thăm hỏi lão thái thái cùng ông ngoại cậu bọn họ, nào nhớ rõ ta! Ở bên ngoài ngốc vài năm, sợ cũng không nhớ ra ta.”

Đỗ Quyên không biết nói như thế nào, chột nghe nàng nói tiếp: “Hừ, hấn không để ý tới ta, ta càng muốn để ý đến hấn! Ta sẽ viết thư cho hấn. Ta viết 2 lá đó!”

Đỗ Quyên bật cười, đối với tính nết của nàng có chút tán thưởng.

Bên kia, vợ Đại Mãnh đang lớn tiếng nói: “Nếu Cửu Nhi của ta cũng ở đây, bọn họ đứng chung với nhau mới tương xứng đó! Hoàng Nguyên, nghe nói người thì tú tài, vậy cần phải ra sức thi cử a, đừng chờ Cửu Nhi ta làm tướng quân trở về, người và Xuân Sinh không sánh bằng hấn.”

Mọi người lần nữa cười vang.

Lâm Đại Mãnh quay đầu nói: “Vợ, đừng làm mất mặt ở đây! Chém gió cũng không thể thối như vậy a, lão Vương bán dưa, mèo khen mèo dài đuôi!”

Vợ Đại Mãnh nói: “Ta mới không thối phồng! Ta cảm thấy Cửu Nhi của ta tốt hơn 2 người bọn họ. Các người cảm thấy thế nào?”

Chương 268

Kiếm Tiền Dưỡng Gia

Lâm Đại Mãnh phun ra một ngụm rượu.

Lâm thái gia tiếp lời, chậm rãi nói: “Cháu dâu, lời này nên nói lúc không có người, ta lên nói sau cánh cửa là được; trước mặt người, ta vẫn nên khiêm tốn chút, đỡ làm cho người chê cười chúng ta không biết trời cao đất rộng!”

Vợ Đại Mãnh không phục nói: “Sao ta không biết trời cao đất rộng chứ? Ta nói lời này là có căn cứ: Cửu Nhi gửi thư về, nói hẳn làm việc dưới tay Bạch Hồ Vương, cách chuyện nổi bật còn xa sao?”

Lâm Đại Mãnh nói: “Thuộc hạ Bạch Hồ Vương có mấy chục vạn người kìa, đợi con trai của người nổi bật rồi nói sau.”

Mọi người cười đến mức không kịp thở, ai cũng ngã trái ngã phải.

Lâm Đại Đầu cũng hòa theo, lớn tiếng nói: “Ta cảm thấy Xuân Nhi nhà ta có tiền đồ nhất: có thể văn có thể võ, còn có thể thợ mộc, hẳn còn nuôi một con hổ nữa!”

Lâm Xuân vội xoay mặt, kéo Hoàng Nguyên uống rượu.

Hoàng Nguyên không động, nhìn hẳn ha hả cười.

Hoàng Lão Thực nghe không hài lòng, cứng cổ nói: “Xuân Nhi thật không sai, nhưng vẫn kém Nguyên Nhi nhà ta một chút, Nguyên Nhi nhà ta còn khảo tú tài kìa.”

Tuy nói tú tài bị cách bỏ, tốt xấu gì cũng từng thi đậu mà.

Lâm Xuân liền hướng Hoàng Nguyên nhường mày, vẻ mặt đầy ý cười.

Hoàng Nguyên xấu hổ, nhanh chóng nâng chén nói: “Đến, nâng ly!”

Ở hành lang, đám người Đỗ Quyên cười đến đau bụng.

Khóe mắt Hoàng Nguyên dư quang thoáng nhìn, vội ngoắc bảo các nàng lại, cười hỏi: “Các người nói đi, ta và Lâm Xuân ai tốt hơn?” Không chờ trả lời, ánh mắt nhìn chăm chăm Đỗ Quyên nhắc nhở: “Ta là đệ đệ người đó!”

Lâm Xuân chóng tay, cũng nhìn chăm chăm Đỗ Quyên, chỉ gọi một tiếng: “Đỗ Quyên!” Trong mắt lại có thiên ngôn vạn ngữ, không muốn bỏ qua.

Đám người Hoàng Tước Nhi thấy Đỗ Quyên bị điểm danh, không lên tiếng, để cho nàng nói trước.

Những người còn lại đều im lặng nhìn về phía Đỗ Quyên.

Trước mắt bao người, Đỗ Quyên cười gượng hai tiếng, nói: “Kiểm tra ta hả? May mắn coi như ta đọc vài cuốn sách, “Phu thước có sở đoản, tác có sở trường; vật không đủ khả năng, trí có sở không rõ.”* so sánh hai người, làm sao mà so được?”

Thước có khi ngắn, mà tác có khi dài, vật có chỗ không đủ mà trí có chỗ không sách, số có chỗ đoán không tới mà thần có chỗ không thông

Hoàng Nguyên nói: “Nhân tình có thân sơ!”

Đỗ Quyên nhìn hần le lưỡi, cười nói: “Hoàng Nguyên, lòng ta luôn rộng lớn!”

Hần là đệ đệ nàng hay là Lý Đôn chuyển thế, tình cảm của nàng nên thiên vị; nhưng Lâm Xuân lại do nàng một tay dạy dỗ, từ nhỏ “dưỡng” tới lớn, hơn nữa rất ưu tú, nàng thật sự khó thiên vị.

Lâm Xuân hài lòng cười, đối với Hoàng Nguyên nói: “Thế này mới công bằng!”

Hoàng Nguyên phẫn nộ nói: “Thế này mới không công bằng!”

Trong tư tâm Lâm Xuân đồng ý lời hần nói, nhìn về phía Đỗ Quyên ánh mắt nhu nhu.

Những người khác còn hồ hồ, đều hỏi Đỗ Quyên có ý gì.

Nhậm Tam Hòa liền hướng mọi người giải thích.

Chợt nghe Quế Hương nói: “Ta mặc kệ cái gì thước tác, Xuân Sinh ca ca đương nhiên tốt nhất.”

Lâm Đại Đầu đập bàn tán thành.

Hoàng Ly nghiêm nghị nói: “Xuân Sinh ca ca đương nhiên tốt nhất, ca ca ta càng tốt hơn nữa. Bọn họ là tuyệt đại song kiêu!”

“Phốc!”

Đỗ Quyên vội vàng che miệng quay đầu.

Hoàng Tước Nhi và Hạ Sinh trốn sau lưng mỉm cười, nhất trí im miệng không nói.

Lâm gia, Tiểu Liên một mình ngồi trong viện, ngược nhìn sao trên trời, tai nghe tiếng cười nói náo động từ cách vách truyền đến, im lặng không lời gì để nói.

Mà Hoàng gia có một nhóm người tới nữa.

Ăn xong cơm tối, người chung quanh ra ngoài hóng mát, vừa lúc Hoàng gia có chuyện vui, nên đều đi tới Hoàng gia. Mọi người hàn huyên ân cần thăm hỏi, bỏ qua đề tài vừa rồi, đàm luận chuyên khai trương tư thực. Có

người hỏi Lâm Xuân chuyện đi thư viện học. Phùng Thị và vợ Đại Đầu bị một đồng phụ nữ vây quanh, đây tai đều là lời tán thưởng và lấy lòng, cười đến quai hàm đều đơ.

Hòe Hoa cũng đi theo cha mẹ nàng, mang theo đệ đệ muội muội tới.

Nương Hòe Hoa nương hết lời khen ngợi Lâm Xuân với vợ Đại Đầu, sau đó hỏi ngày nào hẳn đi.

Về mặt vợ Đại Đầu đầy vinh quang đáp: “Ngày sau. Cha hẳn không yên lòng, muốn đích thân đưa hẳn đi, nói đi cho biết đường, sau này có nhớ thì đi phủ thành thăm hẳn còn biết đường đi.”

Một phụ nữ nói: “Chồng ngươi là xót con!”

Nương Hòe Hoa gấp gấp vội vàng nói: “Ngày sau? Tốt lắm, vừa lúc Đại Tráng nhà chúng ta muốn đưa muội muội hẳn đi tới nhà Đại cô. Vốn định ngày mai đi, nếu nhà các ngươi cũng muốn đi, không bằng đợi một ngày, cho bọn họ kết bạn đi chung, ta và cha hẳn cũng yên tâm chút. Bằng không, Đại Tráng mang một cô gái đi đường núi, ta cũng không yên lòng.”

Tâm tình vợ Đại Đầu đang tốt, không chút suy nghĩ liền gật đầu nói: “Vậ thì dễ dàng thôi, ngày mai cùng đi chung. Thu Sinh cũng muốn đi đưa nữa.”

Nương Hòe Hoa vội cảm ơn một hồi, về mặt thập phần vui sướng.

Vợ Đại Mãnh ở một bên nghe xong, cảm thấy kỳ quái, nhỏ giọng hỏi em gái chồng, là nương Quế Hương: “Không phải nói là không đi sao, sao giờ lại muốn đi? Trời nóng như vậy, tới nhà thân thích cũng không sợ phiền người ta, còn nói trong nhà đi không được.”

Thì ra gần đây tâm tình Quế Hương không tốt, nương nàng liền gửi thư cho chị mình, nhờ nàng cho cháu gái tới ở mấy ngày giải sầu. Vì không muốn lộ ra, còn gọi Hòe Hoa. Nhưng Quế Hương không có tâm tình, không muốn đi, Hòe Hoa liền nói cũng không đi. Ai ngờ hôm nay lại nói đi, hơn nữa là đi một mình, không biết tại sao. Nương Quế Hương lắc đầu, tỏ vẻ không rõ ràng lắm. Nửa ngày mới nhẹ giọng nói: “Chẳng lẽ là vì nhờ đại tỷ hỗ trợ tìm một nhà tốt ở ngoài núi chứ.”

Vợ Đại Mãnh gật đầu nói: “Chắc là như vậy. Hòe Hoa cũng lớn, trong thôn này con trai cùng trang lứa nàng lại không thích, người nàng thích lại không thích nhà nàng, đành phải tìm bên ngoài.”

Nương Quế Hương hiểu ý gật đầu.

Đỗ Quyên đang cùng Quế Hương, Hòe Hoa, Nhị Nha nói chuyện, mang quà ra cho các nàng.

Quế Hương lại nghe thấy đôi thoại của nương Hòe Hoa và vợ Đại Đầu, nên hỏi Hòe Hoa: “Không phải ngươi nói không đi nhà đại cô sao, sao giờ lại

muốn đi? Trời nóng như vậy, rong núi còn mát mẻ chút, ngoài núi rất nóng, đi nhiều thật không có phương tiện.”

Hòe Hoa hơi lúng túng, khẽ cười nói: “Là nương nói, đi ra ngoài trải đời cũng tốt.”

Chỉ nói một câu này rồi không nói thêm gì, như không muốn nói đến chuyện này nữa, chuyển qua hỏi Đỗ Quyên đặc sắc ở phủ thành.

Trong lòng Quế Hương nghi ngờ, cũng suy đoán nhị thẩm muốn gả vị đường tử ra ngoài núi, nên nàng không được tự nhiên, bởi vậy không muốn nhiều lời. Nghĩ như vậy, nàng đồng tình với nàng, không hỏi thêm nữa.

Đỗ Quyên cũng cho rằng nương Hòe Hoa sinh có tâm tư khác. Điều này cũng không kỳ quái, chỉ là tâm tư Hòe Hoa, nhất thời nàng không thấy rõ, nên không hỏi thêm, chỉ nói chút dân tình phong tục ở phủ thành cho các nàng nghe.

Hòe Hoa nghe xong hai mắt lóe sáng, ngẫu nhiên quay đầu nhìn về phía bàn Lâm Xuân, thần thái càng sáng sủa. Nàng nói với Đỗ Quyên: “Thấy đệ đệ người, ta mới biết được thì ra người đọc sách là như thế.”

Đỗ Quyên thật không biết nói như thế nào.

Hòe Hoa như vậy, tốt xấu còn thấy qua thiếu niên; những tiểu thư nhót mình trong khuê phòng, quanh năm không gặp qua thanh niên, khó trách khi vừa gặp một thư sinh tuấn tú, nghe hẳn đọc vài câu thi từ, là sinh tâm ái mộ.

Quế Hương nghe xong không vui, cho rằng nàng thấy Hoàng Nguyên liền mắt hờn, cảm thấy hẳn tốt hơn Lâm Xuân, Cửu Nhi, nên nói: “Sao chưa thấy qua? Cửu Nhi ca ca và Xuân Sinh ca ca chính là người đọc sách.”

Đỗ Quyên bật cười.

Nàng nói với Quế Hương: “Đúng vậy. Cửu Nhi và Lâm Xuân đều rất ưu tú. Tài học của Lâm Xuân, ngay cả phụ tử thư viện đều tán thưởng, nếu không sao có thể thoải mái thu nhận hẳn như vậy.”

Còn có một câu nàng chưa nói: thư viện có rất nhiều thư sinh không hẳn so được với hẳn đâu!

Quế Hương nghe xong đặc ý đối với Hòe Hoa “hừ” một tiếng, như muốn thị uy.

Hòe Hoa mỉm cười cúi đầu, không giải thích.

Bàn bên kia cơm no rượu say, Hoàng lão cha kêu thu thập bàn.

Tỷ muội Đỗ Quyên vội chạy tới, ngay cả Quế Hương và Hòe Hoa cũng đi hỗ trợ.

Trong chốc lát đã thu dọn xong thức ăn thừa và bát đũa, lại rót trà, mang lên trái cây tươi, mọi người tiếp tục nhàn thoai. Tỷ muội Đỗ Quyên lúc này mới bày bàn nhỏ khác ăn cơm.

Bởi mọi người đều quan tâm điều kiện vào tư thực, vấn đề học phí lại được đề cập. Hoàng Nguyên thấy tối nay người tới không ít, liền đứng ra cao giọng thuyết minh.

“Các vị gia gia, nãi nãi, thúc bá thím, văn bối thuở nhỏ gặp nạn, lưu lạc bên ngoài nhiều năm. Hôm nay trở về, đang muốn tận hiếu trước mặt ông bà và cha mẹ, bù lại nhiều năm thương tiếc. Nhưng văn bối “Vai không thể gánh, tay không thể xách”, chỉ nhận được vài chữ. Muốn phụng dưỡng cha mẹ trưởng bối, đành phải dạy học, không thể để cha mẹ vất vả cần cù làm việc, cung cấp nuôi dưỡng văn bối. Đó mới là bất hiếu!”

Mọi người đều gật đầu không ngừng, thán khen hấn hiếu chuyện.

Vợ chồng Hoàng lão cha và Hoàng Lão Thực lằng lằng, thần hồn nhộn nhào.

Hoàng Nguyên nói tiếp: “Chư vị hương thân phụ lão đều cùng tổ tông Hoàng gia tương giao. Về học phí, văn bối không dám đòi nhiều, nhưng nếu không thu, văn bối không thể phụng dưỡng cha mẹ ông bà. Bởi vậy, sau khi văn bối thương nghị cùng lý chính, định ra quy định này: gia cảnh khá, mỗi tháng mỗi người trả hai mươi văn, không có tiền thì lấy vật khác thay thế cũng được. Nếu thật khốn cùng thì không ra tiền ra vật, đến giúp Hoàng gia làm vài ngày việc nhà nông cũng được, để cha mẹ văn bối bớt vất vả, cũng coi như văn bối tận hiếu.”

Lời này vừa dứt, đám người ầm một tiếng nổ tung, đều ồn ào kêu tốt.

Mọi người không ngừng nịnh hót đám người Hoàng lão cha, nói ông nuôi ra cháu trai tốt, biết nhân nghĩa, hiếu tình lý, thật đúng là người tốt!

Có người tinh tế vội truy vấn, dùng thứ gì có thể thay tiền trả học phí.

Hoàng Nguyên bỗng có chút ngược ngừng, nói khẽ với Lâm Đại Mãnh vài câu.

Lâm Đại Mãnh liền đứng ra cười nói: “Thứ này không tốt, cũng không quý, chỉ cần Hoàng gia sử dụng được. Nói thí dụ như, Hoàng gia lao động ít, thiếu đồ gia dụng và dụng cụ xây dựng, người lại nghèo, chỉ cần có sức lao động, vào núi tìm ít gỗ tốt về thay thế.”

Tiếng nói vừa dứt, liền có hán tử cười ha ha, nói hấn “hiếu được!”

Chẳng những chính hấn hiếu, còn dơng dài giải thích với người chung quanh: lương thực, gà vịt và trứng gà liền dùng đưa cho Hoàng gia, cái này bọn họ không thiếu; ngược lại là đá, gỗ, dược liệu, da lông động vật, vân vân... đều được, không cần giúp làm việc.

Đỗ Quyên nghe xong tán dương, nghĩ thầm năng lực lĩnh ngộ của người thật cao.

Hoàng Ly đắc ý cười.

Là nàng nhắc nhở ca ca, nói muốn cái phòng lớn, cho nên vật liệu gỗ và đá đều có thể làm học phí. Lúc ấy Hoàng Nguyên nghe xong sững sốt, vì chưa nghe qua bao giờ.

Tuy là đưa gì đó, nhưng đưa bao nhiêu cũng phải rõ ràng.

Hoàng Nguyên nói, lấy vật thay phí, hẳn cũng là lần đầu tiên tiếp xúc, định tiêu chuẩn gì, mọi người phải thương nghị, để không thể quá nhiều, miễn cho Hoàng gia bị người trạc cột sống, cũng không thể tùy ý đưa loạn, không có định số, để khiến cho người khác không phục.

Lập tức, mọi người sôi nổi mở lời, người có mặt định ra chương trình: người nói một năm đưa cho Hoàng gia mấy cây gỗ, kẻ nói đưa bao nhiêu đá, làm đậu hủ đưa đậu hủ, làm mì sợi đưa mì sợi, phẩm loại đủ loại, cái gì cần có đều có, chỉ có Lâm gia cho tiền bạc.

Việc này nói định xong, mỗi người đều thấy thoải mái, không còn gánh nặng.

Đám phụ nữ thấy nhi tử Hoàng gia đối với cha mẹ tri kỷ như thế, lại là niên thiếu tuấn lãng, nói chuyện làm việc hào phóng quang minh, thập phần hâm mộ, liền hướng Phùng Thị hỏi thăm chuyện chung thân của hắn.

Vợ Đại Mãnh cười nói: “Hỏi cái này à? Ta khuyên các ngươi đừng nên hỏi, hỏi cũng là không. Cháu Hoàng gia như vậy, tương lai khẳng định sẽ nổi bật, muốn cưới cũng là cưới tiểu thư khuê các.”

Mọi người nghe xong đều tin là thật, trong lòng không khỏi ê ẩm.

Phùng Thị xấu hổ, vội nói: “Đâu có! Nguyên Nhi tú tài đều không có, tương lai còn không biết như thế nào đâu. Tẩu tử chẳng lẽ không nghe nói: một nhà kia, hắn đã định thân, người ta ngại hắn chọc quan tòa, sau này từ hôn. Gia đình nhà giàu, chúng ta với không nổi!”

Nói xong, nàng theo bản năng nhìn ra hành lang.

Chương 269

Hoàng Nguyên Trù Tính

Vợ Đại Mãnh an ủi nàng nói: “Là bọn họ có mắt không trông! Người như vậy lui thân mới tốt đó. Bằng không, đời tương lai người còn phải xem sắc mặt bọn họ mà sống.”

Trong lòng Phùng Thị vạn phần tán thành, trên mặt chỉ cười gật đầu.

Đám phụ nữ trở nên mạnh mẽ, vội hỏi nàng có tìm con dâu nông thôn không.

Phùng Thị thấy ánh mắt các nàng nóng bỏng, trong lòng nhảy dựng, không biết trả lời như thế nào. Nếu nói không, trong lòng nàng lại có tính toán; nếu nói đúng, lại e rước lấy một đống phiền toái, nhi tử sẽ trách mình, đành phải lập lờ, nói hẩn còn nhỏ, còn muốn đọc sách.

Đám phụ nữ nhìn ra chút manh mối, cảm thấy có hi vọng.

Vợ Đại Mãnh thấy tình hình này, kinh ngạc không thôi: chẳng lẽ Hoàng gia thật muốn tìm nữ nhi gia đình nông dân cho Hoàng Nguyên? Hẩn có thể vui vẻ sao?

Ở bên kia, Lâm Đại Mãnh thấp giọng hỏi Hoàng Nguyên: đại khái hẩn sẽ ở lại trong thôn bao lâu. Bởi hẩn biết, sớm muộn gì Hoàng Nguyên sẽ rời nhà, đi theo con đường khoa cử.

Hoàng Nguyên cười nói: “Việc này cháu đã lo đến...”

Hoàng Nguyên nói, nếu tư thực mở, hẩn sẽ tận lực duy trì, tuyệt không bỏ dở nửa chừng. Dù cho tương lai hẩn đi, cũng sẽ thỉnh bạn thân cùng trường tìm kiếm cử tử thất ý, tú tài gặp rủi ro, tới đây tiếp tục chưởng quản. Thôn Thanh Tuyền non xanh nước biếc, rời xa hồng trần thế tục, là địa phương ẩn cư tốt, nhất định có người đọc sách nguyện ý đến.

Lâm Đại Mãnh nghe xong mừng rỡ nói: “Thật đa tạ hiền chất!”

Một mặt tự đáy lòng khen Hoàng Nguyên với cha con Hoàng lão cha.

Hoàng Nguyên vội khiêm tốn vài câu, rồi hướng Lâm Xuân nói: “Lâm tam ca không ngại sớm có tính toán này: thường điều khắc cảnh đẹp bốn mùa trong núi cùng cảnh đẹp điền viên, triển lãm ở Nguyên Mộng Trai, làm cho văn nhân hướng tới nơi này. Đến lúc đó không cần tiểu đệ tìm kiếm, bọn họ tự mình tìm tới!”

Nói làm Lâm Xuân nở nụ cười, nói đây là ý kiến hay.

Nói giỡn vài câu, Hoàng Nguyên chuyển qua hỏi Lâm Đại Mãnh chuyện người ngoài thôn đến học.

Hoàng lão cha lập tức vểnh tai, nghe Lâm Đại Mãnh trả lời thế nào.

Lâm Đại Mãnh cho rằng Hoàng Nguyên lo lắng thu nhiều học sinh ứng phó không được, liền an ủi hấn nói: “Là có chuyện này. Bất quá, đều là gia đình nông dân, quanh năm suốt tháng ở trên núi ngoài ruộng kiếm ăn, vất vả biết bao nhiêu, lúc bận rộn, ngay cả con cái lớn nhỏ nhà mình đều phải đi làm, nào có rảnh rỗi giúp người khác chăm con nít. Cho dù là chí thân, vì tình cảm, trông dùm một hai đứa còn được, nhiều khăng định là không được. Nếu hiền chất sợ ứng phó không được thì ra điều kiện là dốt không thu.”

Hấn không nói quá tuyệt tình là bởi vì vợ hấn đã đáp ứng huynh đệ nhà mẹ đẻ, để cháu nhà mẹ đẻ đến đi học.

Hoàng Nguyên lại cười nói: “Nếu đã có, một nhà không nhiều, nhưng cả thôn thì rất nhiều. Nếu để cho bọn họ ăn ở trong nhà, e là chiếu ứng không chu toàn, thân thích sẽ có hiềm khích. Có thể xây một ký túc xá trong thôn cho bọn họ ở hay không? Như thế, hết thảy mọi chuyện đều do tự bọn họ, thân thích chỉ giúp phần nào.”

Giờ Lâm Đại Mãnh mới hiểu được ý của hấn, nhú mi suy nghĩ.

Bỗng nhiên, hấn hình như có cảm giác.

Quay đầu nhìn lại, thì ra Hoàng lão cha đang nhìn chăm chăm hấn.

Trong lòng hấn nhanh chóng cân nhắc, suy đoán Hoàng Nguyên vì sao có đề nghị này, lập tức có đáp án, không khỏi than nhỏ.

Cẩn thận nghĩ xong, hấn lắc đầu nói: “VẬY KHÔNG ĐƯỢC! Đây là tư thực, không thể để thôn lo quá nhiều. Nếu ra mặt xây ký túc xá chỉ cho bọn họ ở, không tránh khỏi thôn trang phải quản luôn đám trẻ này. Vạn vạn lần không được! Tùy mỗi nhà tự nguyện đi. Rất nhiều người nghèo khổ không thể đưa thân thích tới, hiền chất còn bớt chút phiền toái nữa. Nếu là xây phòng ở, người tới càng nhiều hơn.”

Hoàng Nguyên nghe xong á khẩu không trả lời được.

Vấn đề là nhà khác có có không đưa thân thích tới, Hoàng gia lại không có. Chẳng sợ thôn Thanh Tuyền không nhận học trò bên ngoài, Hoàng gia không tiện từ chối thân thích, huống hồ gia gia nãi nãi hấn lại mặt mũi như vậy...

Đây hết thảy đều bắt nguồn từ Hoàng gia có một “tú tài gặp rủi ro”!

Lâm Đại Mãnh nhìn nhìn Hoàng lão cha, lại đồng tình nhìn Hoàng Nguyên, lực bất tòng tâm a!

Lâm Xuân nghi ngờ hỏi Hoàng Nguyên: “Nhà ngươi có ai tới học à?”

Hoàng Nguyên cười nhạt, nói: “Còn chưa định đâu, hỏi trước một tiếng.”

Hắn lập tức đem chuyện đề tài, hỏi Lâm Xuân ngày nào đi, mấy ngày nay làm cái gì.

Lâm Đại Mãnh cười nói: “Ngày mốt Xuân Nhi đi. Tới mai ta mời hắn ăn cơm, hiền chất cũng cho mặt mũi đến ngồi, nhận biết thêm người trong thôn, sau này gặp mặt cũng dễ tiếp đón.”

Hoàng Nguyên sáng khoái đáp ứng.

Lâm Đại Mãnh thấy đã trễ, liền dẫn đầu cáo từ, đỡ trưởng bối rời đi. Tiếp đó, những người khác cũng dần dần rời đi, chỉ còn Hoàng lão cha và Hoàng đại nương còn chưa đi, sân Hoàng gia mới an tĩnh lại.

Tiếng ồn ào náo động nhạt đi, trời đêm chấm đầy sao như cũng sáng hơn, soi rõ đám đom đóm bay lượn dưới đất, có một phong vị khác. Hoàng Nguyên ngửa mặt nằm trên giường trúc, lẳng lặng cảm thụ hơi thở đêm hè. Xa xa tiếng ếch oác oác kêu, bên cạnh chân tường côn trùng rả rích, gió mát đưa hương hoa hương cỏ tới, quanh quẩn chớp mũi, không có gì là không làm cho hắn say mê.

Hoàng Lão Thực ra phía sau xem gia súc. Mấy mẹ con Phùng Thị thu dọn nhà cửa xong, đi phòng bếp nấu nước, dự bị rửa mặt. Giờ khắc này, trong viện chỉ còn Hoàng lão cha và Hoàng đại nương ngồi bên cạnh hắn, nhẹ nhàng đung đưa quạt cho hắn.

Hoàng lão cha thăm dò hỏi: “Nguyên Nhi, chuyện học...”

Hoàng Nguyên từ từ nhắm hai mắt, thoải mái cười nói: “Gia gia, đây không phải là chuyện lớn gì. Ta cùng thân thích nói rõ, có thể giúp thì giúp; không thể giúp, thân thích cũng không thể trách chúng ta, đúng không? Chúng ta cũng cần phải sống.”

Hoàng lão cha vội nói: “Đúng vậy, đúng vậy!”

Hoàng Nguyên không chờ hắn hỏi lại, nghiêng người ngồi dậy, cầm lấy cây quạt hương bồ trong tay nải nải, trái lại giúp bọn họ quạt mũi, vừa tùy ý hỏi tình hình sức khỏe bọn họ, ăn uống bao nhiêu, buổi tối ngủ ngon hay không.

Hai lão hết sức cao hứng, nhất nhất nói cho hắn biết.

Hoàng Ly đứng ở hành lang lớn tiếng kêu: “Ca ca, có nước nóng rồi, tắm rửa đi!” Hoàng Nguyên vội nói: “Để cha tắm trước, ta nói chuyện với gia gia chút nữa.”

Hoàng Ly càng lớn tiếng kêu: “Cha, trở về tắm rửa!”

Phía sau truyền đến tiếng Hoàng Lão Thực cao giọng trả lời: “Đến liền!”

Hoàng đại nương sẵn sóc cháu trai nói: “Mai kêu tiểu thúc làm cho người cái thùng gỗ, đặt ở phòng của người.”

Hoàng gia có 2 cái thùng tắm, trong phòng Phùng Thị một cái, trong phòng tỷ muội Đỗ Quyên một cái, vì nối tiếp với cống thoát nước nên không tiện di động. Hoàng Nguyên trở lại, chỉ có thể tắm rửa trong phòng cha mẹ, dùng chung một cái thùng gỗ. Hoàng đại nương sợ hấn ghét bỏ, cho nên nói như vậy.

Hoàng Nguyên cười nói: “Đợi tiểu thúc ở không lại nói, đừng phiền hấn.”

Hoàng đại nương nghe xong tri kỷ, cảm thấy cháu trai thật không chỗ nào không tốt, yêu cực, kéo tay hấn không nở buông, không tìm được vuốt ve.

Bà cháu rồi rãnh nói một hồi, bốn phía càng an tĩnh hơn, sơn thôn dần dần chìm vào giấc ngủ say. Hoàng Nguyên nhân tiện nói: “Đêm đã khuya, ta đưa gia gia nãi nãi về. Ở lâu, buồn ngủ quá cũng không tốt.”

Hoàng lão cha vợ nói: “Trời tối, người đừng đưa. Người không quen đường, rủi bị trật chân. Tuy chúng ta lớn tuổi chút, nhưng chân tay còn linh hoạt, cũng quen đường, không có việc gì.”

Hoàng Nguyên cười nói: “Dù sao về sau sẽ thường đi, nên đi nhiều thêm mấy lần. Sáng mai ta còn muốn qua thỉnh an gia gia nãi nãi nữa.”

Hoàng lão cha nghe xong vui vẻ không thôi, muốn nói không cần, cuối cùng vẫn chưa nói.

Đây chính là quy củ đại hộ, ở nông thôn không có ràng buộc như vậy. Cháu trai là người đọc sách, mới tôn trọng bọn họ như vậy. Hấn đương nhiên luyện tiếc cơ hội nổi bật trước mặt thôn dân.

Hấn liền đứng lên, hướng vào trong phòng kêu lên: “Hoàng Ly.”

Hoàng Ly vội chạy ra, hỏi: “Gia gia, chuyện gì?”

Hoàng lão cha nói: “Ca ca người muốn đưa chúng ta, người bồi ca ca người.”

Hoàng Ly nhu thuận gật đầu nói: “Ai!”

Xoay người đi phòng bếp, nói với đám người Phùng Thị, sau đó cùng Hoàng Nguyên ai nấy tự đỡ gia gia nãi nãi đi.

Lúc quay về, hai huynh muội tay trong tay, một đường thấp giọng nhỏ nhẹ, xuyên qua đêm đen về đến nhà. Khi đó, Đỗ Quyên đang tắm, Hoàng Tước Nhi đã tắm xong, đang ngồi trên giường trúc trong viện. Trên nóc nhà cách vách, Lâm Xuân đang thổi tiêu, về sau tiếng tiêu càng cao, lấn áp cả tiếng ếch kêu, thanh hương càng đậm, đêm hè càng tĩnh!

Hoàng Nguyên nhìn bóng đen trên nóc phòng kia, thầm nghĩ trách sao linh cảm của tiểu tử này sâu sắc phong phú như vậy. Trường kỳ hun đúc trong hoàn cảnh này, không tốt mới là lạ chứ!

Hắn lúc này lại không có nhã hứng, không muốn đánh đàn hoà cùng.

Đội Đỗ Quyên cũng tắm xong đi ra, hắn gọi 3 chị em đến bên người, thấp giọng thì thầm một hồi.

Hoàng Lão Thực cũng tắm xong, Phùng Thị phân phó hắn xách nước rửa sạch thùng tắm, lại giúp nhi tử đổ nước tắm, còn nàng giúp con trai lấy sẵn quần áo.

Hết thủy làm tốt xong mới ra ngoài gọi Hoàng Nguyên.

Lại thấy tỷ đệ tỷ muội bốn người bọn họ ngồi trên giường trúc thì thầm, không biết nói cái gì, chỉ nghe Đỗ Quyên lộ ra một câu: “Sau này chúng ta để người đương gia!”

Nàng hoài nghi, hô: “Nguyên Nhi, tắm.”

Hoàng Nguyên vội nói: “Tới.”

Rồi nhanh chóng đi tắm rửa.

Vội vàng tắm xong, 3 chị em Đỗ Quyên giặt xiêm y, hắn lại gọi Phùng Thị vào một bên, mẹ con chia sẻ tâm tư. Hoàng Lão Thực bị xua đi, trong lòng nghi hoặc, không biết nhi tử nói cái gì với vợ mà không cho hắn nghe.

Đêm nay, lúc Hoàng gia ngủ đã muện.

Nhưng trong tiếng tiêu của Lâm Xuân, họ đều ngủ say sưa.

Ngày kế, Hoàng Nguyên sớm rời giường. Rửa mặt xong lại không giống ngày hôm trước theo sau đám tỷ muội, mà trực tiếp đi hướng nhà cũ, thỉnh an gia gia nãi nãi.

Sáng sớm vừa thức dậy, đã nghênh đón cháu trai mới dập đầu thỉnh an, toàn thân Hoàng lão cha và Hoàng đại nương thư thái, thần thanh khí爽. Hoàng lão cha vội nâng Hoàng Nguyên dậy, vừa phân phó: Nguyên Nhi ở lại đây ăn điểm tâm, gọi bà già đi Vạn gia đổi chút sữa đậu nành và đậu hủ về.

Hoàng đại nương liền thanh đáp ứng, múc một chén đậu đi ra ngoài.

Hoàng lão cha hỏi Hoàng Nguyên: “Có cần kêu Tiểu Thuận qua nói một tiếng không?”

Hoàng Nguyên cười nói: “Khi ta đến đã nghĩ rồi, muốn ăn với gia gia, nên đã nói với Tước Nhi tỷ tỷ, kêu đừng chờ ta ăn cơm.”

Lời nói trắng trợn, Hoàng lão cha nghe chỉ thấy thân thiết, nét mặt già nua cười như hoa.

Hoàng Nguyên lại hỏi: “Tiểu thúc, tiểu thẩm và Tiểu Bảo ca ca đâu?”

Hoàng lão cha nói: “Đi giấy cỏ rồi.”

Vốn ông cũng muốn đi, nhưng vì tối qua Hoàng Nguyên nói sáng nay muốn đến, nên ông ở nhà chờ hấn. Chẳng những ông, ngay cả Tiểu Thuận cũng không đi thả trâu, đợi nhị ca ca đến, thân cận với nhị ca ca.

Tiểu Thuận bung ghé ra, đặt tại trong viện. Ba ông cháu đều ngồi, Hoàng Nguyên bồi gia gia nói chuyện, hỏi chút việc đồng áng gia sự; vừa lại bớt chút thời gian chỉ điểm Tiểu Thuận đọc sách, hỏi hấn học những gì, một lần nữa giúp hấn an bài chính lý việc học sau này.